

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 478 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

**Αυξήσεις σε μισθούς – συντάξεις
Πλαφόν στις τιμές**

**ΟΧΙ στις ιδιωτικοποιήσεις –
Εθνικοποιήσεις με εργατικό έλεγχο**

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑ

**Ρεύμα, Νερό, Στέγη,
Υγεία, Παιδεία
ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ**

ΑΠΕΡΓΙΕΣ – ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ

- για να τσακίσουμε κάθε κερδοσκόπο
- για να διώξουμε την κυβέρνηση

Εργαζόμενοι

Η νίκη στην efood,
είναι νίκη όλων
των εργαζομένων

σελ. 5

Φοιτητές

16-17/10
Πανελλαδικό
διήμερο ΣΣΠ

σελ. 11

Συμφωνία με Γαλλία
Σφιχταγκάλισμα
τρόμου με γαλλικό
ιμπεριαλισμό

σελ. 14

Ιστορία

54 χρόνια από τη
δολοφονία του Τσε
Γκεβάρα

σελ. 15

Ψήφισμα Αλληλεγγύης στον Mehmet Yaman

Στις 15 Οκτωβρίου στα δικαστήρια Θεσσαλονίκης, δικάζεται ο Mehmet Yaman. Ο πολιτικός πρόσφυγας και μέλος της «Επιτροπής αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους από την Τουρκία και το Κουρδιστάν», συνελήφθη στις 22/7 έξω από το τούρκικο Προξενείο, γιατί πέταξε τρικάκια που γράφανε συνθήματα αλληλεγγύης στους Τούρκους απεργούς πείνας και κόκκινη μπογιά. Μια δράση αλληλεγγύης απόλυτα δικαιολογημένη, την στιγμή που η τούρκικη κυβέρνηση έσπρωχνε στο θάνατο 4 απεργούς πείνας για την υπεράσπιση του διωκόμενου επαναστατικού συγκροτήματος Grup Yorum. Ο Mehmet Yaman έχει στοχοποιηθεί και προσαχθεί και στο παρελθόν μαζί με άλλους αγωνιστές επειδή μετά το θάνατο της απεργού πείνας Ebru Timtik έκαψε σε διαμαρτυρία έξω απ' το Τουρκικό προξενείο της Θεσσαλονίκης φωτογραφία με το πρόσωπο του Ερντογάν. Τώρα δικάζεται για την αντιπολεμική του δράση και

την έμπρακτη αντίθεσή του στο καθεστώς του Ερντογάν. Είμαστε στο πλευρό του, όπως και σε αρκετές διαμαρτυρίες έξω από το τούρκικο προξενείο και ζητάμε την άμεση αθώωσή του.

Ο Ερντογάν και ο τούρκικος καπιταλισμός προκειμένου να ικανοποιήσουν τα στρατιωτικά τους σχέδια στην περιοχή της Μεσογείου και της Μ. Ανατολής, έχουν εγκαθιδρύσει ένα απόλυτα αυταρχικό κράτος προκειμένου να επικρατεί «τάξη και ασφάλεια» στο εσωτερικό.

Την ίδια στιγμή που ο ελληνικός καπιταλισμός επιδίδεται σε πολεμικού τύπου προπαγάνδα εναντίων της Τουρκίας και υπερθεματίζει την αυταρχικότητα του καθεστώτος Ερντογάν, εγκαθιδρύει ένα νέο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης με διαρκείς απαγορεύσεις, χουντονόμους, καταστολή και δικαστικές διώξεις. Θύμα αυτής της αντιδραστικής κρατικής καταστολής, είναι και ο τούρκος συναγωνιστής.

Σήμερα, που ο ελληνοτουρκικός

ανταγωνισμός έχει μπει σε μια νέα και πιο κρίσιμη φάση όξυνσης και οι δύο αστικές τάξεις εκατέρωθεν προσπαθούν να χύσουν στους λαούς το δηλητήριο του εθνικισμού, η εργατική τάξη και η νεολαία, τους απαντάμε ότι τα συμφέροντά μας βρίσκονται στον διεθνισμό. Κανένα κοινό συμφέρον δεν έχουμε με τους δυνάστες μας. Το όπλο μας είναι η αλληλεγγύη της τουρκικής και ελληνικής εργατικής τάξης.

Σε αυτό τον αγώνα ο τούρκος συναγωνιστής ήταν πάντα παρόν, όπως και σε όλους τους αγώνες για τα κοινωνικά και εργασιακά δικαιώματα των εργαζομένων στη χώρα μας. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι δίπλα του και ζητάμε την άμεση αθώωσή του.

**Άμεση αθώωση του
Mehmet Yaman**

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ
ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

2 Εργατική Πάλη

Οκτώβριος 2021

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αναμνήσεις ενός κριτικού κομμουνιστή

Για μια ιστορία της 4ης Διεθνούς

Συγγραφείς: Λίβιο Μαϊτάν

Χρονολογία έκδοσης: Σεπτέμβριος 2021

Σελίδες: 632

Τιμή: 15 ευρώ

Οι εκδόσεις Εργατική Πάλη εκδίδουν το βιβλίο του Λίβιο Μαϊτάν, Αναμνήσεις ενός κριτικού κομμουνιστή. Για μια Ιστορία της 4ης Διεθνούς, που δίνει μια εικόνα της δράσης/ιστορίας της 4ης Διεθνούς. Μέχρι τώρα στα ελληνικά το μόνο βιβλίο που κυκλοφορεί για την δράση/ιστορία της 4ης Διεθνούς είναι του Πιερ Φρανκ, Η 4η Διεθνής, Συμβολή στην ιστορία του τροτσκιστικού κινήματος (εκδ. Εργατική Πάλη 2003), στο οποίο έχει προστεθεί και ένα σημαντικό άρθρο του Ερνέστ Μαντέλ, Οι λόγοι για την ίδρυση της 4ης Διεθνούς και γιατί παραμένουν ισχυροί, η μπροσούρα Νο 14 της ΟΚΔΕ, 70 χρόνια από την ίδρυση της 4 Διεθνούς (εκδ. Εργατική πάλη 2008) και μερικά άρθρα διάσπαρτα σε έντυπα και στο χρόνο. Το βιβλίο του Λ. Μαϊτάν-το οποίο δεν πρόλαβε να τελειώσει γιατί πέθανε- δεν είναι μια ιστορία της 4ης Διεθνούς, όπως άλλωστε, και το μικρό βιβλίο του Πιερ Φρανκ. Μια συνολική ιστορία της 4ης Διεθνούς είναι ένα έργο δύσκολο, που

χρειάζεται να γραφτεί για να γίνει γνωστό το τιτάνιο έργο και η συμβολή της στο εργατικό, επαναστατικό και κομμουνιστικό κίνημα, δεν υπάρχει.

Οι αγωνιστές του εργατικού κινήματος αλλά και γενικότερα οι αναγνώστες μέσα από τις αναμνήσεις του Λ. Μαϊτάν θα δουν τη συμβολή της 4ης Διεθνούς στην οργάνωση κινήματων, αγώνων, εξεγέρσεων και επαναστάσεων στην τακτική, πολιτική και θεωρητική επεξεργασία τόσο σε παγκόσμια κλίμα όσο και σε διάφορες χώρες και περιοχές. Οι «αναμνήσεις» βοηθούν να γίνει γνωστή αυτή η συμβολή τόσο η γενική όσο και η ειδική για ορισμένες χώρες όπου για διάφορους λόγους υπάρχει παντελής άγνοια (ιδιαίτερα στην Ελλάδα), όπως π.χ. για την Κίνα, το Βιετνάμ...την Ινδονησία και την Ινδία...την Βολιβία, το Ελ Σαλβαδόρ και το Περού...τη Σενεγάλη ή ακόμη και τις χώρες του Μαγρέμπ.

Από τον πρόλογο της έκδοσης

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34, “Ακυβέρνητες Πολιτείες” Αλ. Σβώλου 28

Πάναρνα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καϊνά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34, “Ακυβέρνητες Πολιτείες” Αλ. Σβώλου 28

Πάναρνα

Ψλικάτζιδικό “Ψλικάτέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Κάλεσμα του ΚΚΕ για συμπόρευση;

Ο Ριζοσπάστης του Σαββατοκύριακου 2-3 Οκτωβρίου δημοσίευσε «Κάλεσμα αγωνιστικής συμπόρευσης με το ΚΚΕ» που απευθύνεται στην ευρεία λαϊκή πλειοψηφία που αγανακτεί και δεν συμβιβάζεται με τη σημερινή κατάσταση. Το «Κάλεσμα...» το απευθύνει συγκεκριμένα: στους μισθωτούς εργαζόμενους, στους αυτοαπασχολούμενους, στους νέους και τις νέες, στις γυναίκες των λαϊκών οικογενειών, στους μαχόμενους επιστήμονες και καλλιτέχνες. Το «Κάλεσμα...», είναι ένα μεγάλο πολιτικό άνοιγμα του ΚΚΕ, που θα συνδυαστεί με ένα πλούσιο και πολύμορφο πρόγραμμα παρεμβάσεων του, με περιόδους και συσκέψεις, συγκεντρώσεις, εξορμήσεις του ΓΓ, Δημήτρη Κουτσούμπα. Οι παρεμβάσεις αυτές θα γίνουν πάνω στις μεγάλες δυσκολίες και τα προβλήματα της εργατικής - λαϊκής οικογένειας και του εργαζόμενου λαού, που συνεχίζουν να βιώνουν την τραγική κατάσταση στις δημόσιες δομές Υγείας από την πλήρη ανυπαρξία όλων των αναγκαίων μέτρων για την προστασία τους και μετράνε καθημερινά τους νεκρούς τους, που τα σχολεία άνοιξαν με ακόμα χειρότερους όρους από τους οποίους έκλεισαν. Την ίδια ώρα η ακρίβεια γονατίζει το ήδη πενιχρό οικογενειακό εισόδημα, μεγαλώνει η ανησυχία από τους οξυμένους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, δυναμώνει η οργή από τα θύματα και τις καταστροφές από τα «ακραία φυσικά φαινόμενα» κάθε καλοκαίρι και χειμώνα. Το «Κάλεσμα...» χρειάζεται να συζητηθεί με όλους, με όσους περισσότερους είναι δυνατόν στους χώρους δουλειάς, τις πόλεις και τα χωριά, τα σχολεία και τις σχολές.

Πρέπει, και έχει μεγάλη σημασία, να φτάσει σε όσους υποφέρουν από την αντιλαϊκή πολιτική του Μαξίμου (και όλες οι εκδοχές της αστικής διακυβέρνησης: κεντροδεξιές και κεντροαριστερές, δεξιές και «αριστερές»). Να συζητηθεί με όλον αυτόν τον κόσμο που συναντηθήκαμε και δώσαμε τη μεγάλη απεργιακή μάχη ενάντια στο αντεργατικό έκτρωμα Χατζηδάκη, που πορευτήκαμε μαζί στο μεγάλο συλλαλητήριο των σωματείων

στην ΔΕΘ, στον κόσμο που δώσαμε μάχες από κοινού στους χώρους δουλειάς όπως στους εργαζόμενους της e-food αυτές τις μέρες, στους χιλιάδες που συναντηθήκαμε στις αρχαιρεσίες των σωματείων, των εμπορικών συλλόγων, των αγροτών που δώσαμε μαζί τη μάχη στα μπλόκα, των χιλιάδων φοιτητών που παλέψαμε μαζί ενάντια στο νομοσχέδιο Κεραμέως και να καλέσουμε να οργανώσουμε μαζί την πάλη στα κρίσιμα μέτωπα και για την κοινωνική αλλαγή.

Το «Κάλεσμα...» σε εφαρμογή

Δυο μέρες αργότερα, την Τρίτη 5 Οκτωβρίου, το ΚΚΕ/ΠΑΜΕ κάλεσε μεγάλη σύσκεψη Συνδικάτων, Ομοσπονδιών και Εργατικών Κέντρων, στις 6:30 μ.μ. στο γήπεδο Σπόρτιγκ στην Αθήνα και θα κάνει τέτοιες συσκέψεις και σε άλλες πόλεις. Το πλαίσιο της σύσκεψης περιλάμβανε αίτημα όπως: «Κατάργηση του Νόμου Χατζηδάκη, Αυξήσεις στους μισθούς. Κανείς εργαζόμενος χωρίς ΣΣΕ, Επαναφορά της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, Επαναφορά της υποχρεωτικότητας των κλαδικών ΣΣΕ, της αρχής της ευνοϊκότερης Σύμβασης, των τριετιών, Κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων που περιορίζουν και καταργούν εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, Σταθερή δουλειά με σύγχρονα δικαιώματα, 7ωρο - 5ήμερο - 35ωρο, κ.ά.». Και ακόμη, «καθολική καταδίκη και απειθαρχία στις αντεργατικές διατάξεις», όπως: «Κανένα Σωματείο να μην καταθέσει μητρώα, καταστατικό, οικονομικές καταστάσεις, στο κρατικό μητρώο, Όχι στο ηλεκτρονικό φακέλωμα και στην ηλεκτρονική ψηφοφορία, κ.ά.» (αναλυτικά βλ.: Ριζοσπάστης 2-3/10/21).

Χωρίς αμφιβολία, τα αιτήματα αυτά είναι σωστά και θα μπορούσαν να αποτελέσουν τους άξονες πάλης ενός προγράμματος για έναν ενωτικό αγώνα διαρκείας για την ανα-

τροπή τους. Ωστόσο, η ανατροπή όλων αυτών των αντεργατικών νόμων και διατάξεων που επέβαλλαν όλες οι μνημονιακές αστικές δυνάμεις τα τελευταία 10 - 15 χρόνια δεν είναι ούτε εύκολο, ούτε απλό πράγμα. Ουσιαστικά σημαίνει σύγκρουση, όχι μόνο με την κυβερνητική πολιτική αλλά συνολικά με το αστικό καθεστώς.

Μπορεί το ΚΚΕ/ΠΑΜΕ;

Είναι εξαιρετικά δύσκολο να υποθέσει κανείς ότι το ΚΚΕ μπορεί να διεξάγει ένα τέτοιο αγώνα, που ουσιαστικά θα το φέρει σε σύγκρουση με το αστικό καθεστώς. Μάλλον αυτό που επιδιώκει το ΚΚΕ είναι να σταθεροποιήσει τη θέση του στα στρώματα στα οποία απευθύνει το «Κάλεσμα...», και αν είναι δυνατό να συγκεντρώσει γύρω του κάποια από αυτά, μια που οι συνθήκες, γενικά, είναι ευνοϊκές για κάτι τέτοιο. Ο μεγάλος αγώνας του ΚΚΕ είναι η ενίσχυση του στις επερχόμενες εκλογές (τα σενάρια για την άνοιξη του 2022 πληθαίνουν), και ένα «δυνατό ΚΚΕ» όπως είπε ο ΓΓ, Δ. Κουτσούμπα στο 47ο φεστιβάλ της ΚΝΕ, χρειάζεται απαραίτητα για να το επιτύχει.

Στη σύσκεψη του Σπόρτιγκ συμμετείχαν και κάποιες δυνάμεις του χώρου της ριζοσπαστικής ή και της άκρας αριστεράς και μάλιστα σε κάποιες δόθηκε και ο λόγος (όπως γράφτηκε στο Ριζοσπάστη 6/10/21, μίλησαν οι «Μιχάλης Ρίζος, Κώστας Τουλγαρίδης, Δέσποινα Τσοσουνίδου, Δημήτρης Μαριόλης»). Το σημειώνουμε, γιατί το τελευταίο διάστημα πυκνώνουν οι τάσεις ακολουθητισμού προς το ΚΚΕ από όλο και περισσότερους, και μάλιστα με χαρακτηριστικά συμπόρευσης ή και «συγχώνευσης». Το δρόμο της ΑΡΙΣ φαίνεται να τον ακολουθούν με κάποια απόσταση (προς το παρόν;) και άλλοι. Είναι οι ίδιες δυνάμεις που χαρακτηρίζουν το ΚΚΕ/ΠΑΜΕ «αριστερό ρεφορμιστικό», που κατα-

λογίζουν την ευθύνη της κρίσης του συνδικαλιστικού κινήματος στη αστικοποιημένη γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ, και αποσιωπούν την διαχρονική ευθύνη της σταλινικής γραφειοκρατίας. Τώρα τελευταία, για να δικαιολογήσουν τον ακολουθητισμό - συμπόρευσή τους, κάνουν λόγο για «αλλαγή ΚΚΕ» και φέρνουν σαν παράδειγμα την κοινή ανακοίνωση του ΠΑΜΕ και του ΣΒΕΟΔ στο επισιτισμό, στις κινητοποιήσεις ενάντια στους φασίστες στην Σταυρούπολη, στην τελευταία πορεία για τον Παύλο Φύσσα στο Κερατσίνι κ.ά. Πράγματι, υπάρχει μια αλλαγή σε ορισμένα ζητήματα, όπως και στην αναθεώρηση της ιστορίας του. Όλα αυτά είναι θετικά αλλά δε σημαίνει ότι το ΚΚΕ έπαψε να είναι ένα σταλινικό ρεφορμιστικό κόμμα. Ακόμη οι όποιες «ενωτικές» κινήσεις του το τελευταίο διάστημα οφείλονται περισσότερο στην αδυναμία του και την πλήρη αποτυχία της προηγούμενης πολιτικής του, όπως γνωρίζουν όλοι (δημιουργίας άλλης ΓΣΕΕ μέσω του ΠΑΜΕ), και, γιατί όχι στην επιδίωξη του να δορυφοροποιήσει κάποιες δυνάμεις για δικούς του σκοπούς - βασικά εκλογικούς...

Φαίνεται ότι τα παθήματα δεν γίνονται μαθήματα και αυτές οι δυνάμεις που ακολουθούν ή «συμπορεύονται» με το ΚΚΕ, «ξεχνούν» τον παρόμοιο δρόμο (και μάλλον υπό καλύτερες συνθήκες) που ακολούθησαν και κάποιες άλλες ριζοσπαστικές - ακροαριστερές δυνάμεις με τον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, και οι οποίες, δυστυχώς, χάθηκαν. Η ενότητα μέσα στους αγώνες όλων των δυνάμεων είναι αναγκαία όσο ποτέ σήμερα, ιδιαίτερα εκείνων που πιστεύουν σ' ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και έχουν αποδείξει τον σεβασμό τους στις αρχές της εργατικής δημοκρατίας. Από έναν ενωτικό αγώνα δεν μπορεί να εξαιρεθεί και το ΚΚΕ, όπου αυτό είναι εφικτό και αναγκαίο, αλλά μέσα σε μορφές αυτοοργάνωσης (επιτροπές, συντονιστικά όργανα κ.λπ.) και όχι σε ακολουθητισμούς, «συμπορεύσεις - συγχωνεύσεις» όπου ο συσχετισμός είναι καταθλιπτικός υπέρ του σταλινικού κόμματος, πράγμα που μεταφράζεται ότι οι «ακολουθητές» θα γίνουν ουρά του, με αποτέλεσμα να εξαφανιστούν πολιτικά στην αρχή, και κατόπιν πραγματικά, όπως έγινε με όσους ακολούθησαν - συγχωνεύτηκαν με τον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σύμφωνα με πρόσφατη έκθεση του φορολογικού παρατηρητηρίου της ΕΕ, 36 συστημικές τράπεζες μεταφέρουν ετησίως, με βάση τα στοιχεία που οι ίδιες καταθέτουν από το 2014, ποσά ύψους 20 δισ. ευρώ σε φορολογικούς παραδείσους. Αυτά τα ποσά ισοδυναμούν με το 14% των κερδών τους. Ταυτόχρονα, από το 2008 μέχρι και σήμερα, παραπάνω από 1,5 τρις. ευρώ φορολογούμενων έχουν διατεθεί για τη διάσωση των τραπεζών! Συνολικά, το 25% των κερδών των συγκεκριμένων τραπεζών εγγράφηκε σε φορολογικούς παραδείσους που έχουν φορολογικό συντελεστή χαμηλότερο του 15%. Η έκθεση τονίζει πως ιδρύματα όπως οι Barclays, HSBC και NatWest, απολαμβάνουν ιδιαίτερα χαμηλό φορολογικό συντελεστή στα κέρδη τους: 14%.

Τα κέρδη που καταγράφονται από τράπεζες στους φορολογικούς παραδείσους είναι ασυνήθιστα υψηλά. Περίπου 238.000 ευρώ κέρδος/εργαζόμενο καταχωρούν οι τράπεζες σε φορολογικούς παραδείσους, σε αντίθεση με 65.000 ευρώ σε χώρες που δεν αποτελούν «καταφύγιο». Μάλιστα, οκτώ τράπεζες έχουν αυξήσει και το ποσοστό των κερδών σε φορολογικούς παραδείσους: Monte dei Paschi di Siena (+19,4%), Intesa Sanpaolo (+12,2%), HSBC (+7,9%), Barclays (+4,3 %), Nordea (+2,1%), BBVA, (+1%), Banco Santander (+0,8%) και Rabobank (+0,7%).

Περίπου 3,6 δισ. άνθρωποι είχαν το 2018 μη επαρκή πρόσβαση σε νερό, για τουλάχιστον έναν μήνα. Μέχρι το 2050, ο αριθμός αυτός θα αυξηθεί σε πάνω από 5 δισ., προειδοποιεί ο Παγκόσμιος Μετεωρολογικός Οργανισμός (ΟΜΜ: υπηρεσία του ΟΗΕ που μελετά τους υδάτινους πόρους του πλανήτη).

Λόγω και της κλιματικής κρίσης, οι κίνδυνοι που σχετίζονται με το νερό παραμένουν στην κορυφή της λίστας. «Οι πλημμύρες και οι ξηρασίες», εξηγεί ο ΟΜΜ, «αυξάνονται λόγω της κλιματικής αλλαγής». Αναμένεται ότι ο αριθμός των ανθρώπων που υποφέρουν από έλλειψη νερού θα αυξηθεί δραματικά, λόγω της αύξησης του πληθυσμού και της μείωσης της διαθεσιμότητας των υδάτινων πόρων. Το 2020, 2 δισεκατομμύρια άνθρωποι ζούσαν σε χώρες όπου είναι δύσκολο να βρεθεί πόσιμο νερό, ενώ 2,3 δισεκατομμύρια δεν είχαν βασικές συνθήκες υγιεινής. Εβδομήντα πέντε χώρες ανέφεραν ότι τα διαθέσιμα υδάτινα αποθέματα βρίσκονται κάτω από τον μέσο όρο και 10 χώρες διαθέτουν εξαιρετικά χαμηλά αποθέματα.

Η νέα αύξηση των τιμών προμηνύει μια νέα έμμεση μείωση μισθού και πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων στην ελληνική κοινωνία. Αυτό έρχεται να προστεθεί στην ήδη τραγική κατάσταση που περιγράφεται από την έρευνα οικογενειακών προϋπολογισμών από την ΕΛΣΤΑΤ (εκδ. 29/9/2021). Σύμφωνα με αυτή, το 2020 η μέση μηνιαία δαπάνη ανά νοικοκυριό ανερχόταν σε 1.331 ευρώ, ενώ το 2019 ήταν 1.478 ευρώ. Το 2008, το αντίστοιχο ποσό ήταν 2.120 ευρώ. Πρόκειται για νέο αρνητικό ρεκόρ, καθώς το χαμηλότερο ποσό από το 2010 έως το 2019 ήταν το 2016: 1.392 ευρώ.

Το κάθε νοικοκυριό ξόδεψε το 2020 κατά μέσο όρο το 23,1% του εισοδήματός του για είδη διατροφής (αντίστοιχα 20% το 2019), το 15,3% για στέγαση (2019: 14%), 8% για λόγους υγείας (2019: 7,1%), 3,7% για εκπαίδευση (201: 3,3%), ενώ τα έξοδα για ένδυση-υπόδηση έπεσαν στο 4,7% (2019: 5,8%). Αυτό αναδεικνύει την ταυτόχρονη μείωση του μέσου εισοδήματος και την αύξηση των τιμών των βασικών ειδών πρώτης ανάγκης, των ενοικίων κ.λπ. Η αύξηση των εξόδων για υγεία και εκπαίδευση αναδεικνύουν τα τεράστια κενά της χρόνιας υποχρηματοδότησης αυτών των τομέων.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΙΚΟΙ ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ Του Αντεργατικού Νόμου 4808/2021 (Χατζηδάκη)

Στις 19 Ιουνίου 2021 ψηφίστηκε στη βουλή ο νόμος 4808 ή νόμος Χατζηδάκη, και στη συνέχεια έχουν εκδοθεί τρεις εγκύκλιοι και μια υπουργική απόφαση (ΥΑ). Για τον αντεργατικό χαρακτήρα, τις ρυθμίσεις και τα μέτρα αυτού του νόμου, έχουν γραφτεί αρκετά, από τον Σεπτέμβριο του 2020: βλέπε στην Εργατική Πάλη, στο site της ΟΚΔΕ, στο εφημεριδάκι της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων. Στα πλαίσια αυτού του άρθρου θα περιοριστούμε μόνο στην δεύτερη εγκύκλιο, με αριθμό πρωτοκόλλου 62587/26-8-2021, που αφορά «τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται προκειμένου να ασκείται νόμιμα το δικαίωμα της απεργίας, τόσο στον ιδιωτικό όσο και στον δημόσιο τομέα και στις επιχειρήσεις δημόσιου χαρακτήρα ή κοινής ωφέλειας.». Τα άρθρα 91-95 του νόμου Χατζηδάκη, φέρνουν ρυθμίσεις, στην ουσία απορρυθμίσεις, στα άρθρα 19-22, του νόμου 1264/1982 που αφορούσαν το δικαίωμα στην Απεργία.

Πρέπει να τονίσουμε ότι:

α) ο νόμος 1264 ήταν σε σχέση τόσο με τα 200 χρόνια ιστορίας της ελληνικής κοινωνίας όσο και με τα νομοθετήματα του λεγόμενου εργατικού δικαίου (ιδίως με τους συνδικαλιστικούς νόμους), ο πιο «φιλεργατικός» νόμος. Γιατί συμπύκνωνε τις κατακτήσεις του «Πολυτεχνείου» και των αγώνων της «μεταπολίτευσης». **Με τον ν.1268, καταργήθηκε το επί δεκαετίες, καθεστώς της Υποχρεωτικής Διαιτησίας.** Όλοι οι προηγούμενοι «συνδικαλιστικοί νόμοι», ο ν. 330/1976, ο ν. 3239/1955, αλλά ακόμη και ο ΑΝ (5) της 21 Νοεμβρίου 1935, **ουσιαστικά απαγόρευαν την απεργία**, επιβάλλοντας ένα **σύστημα Υποχρεωτικής Διαιτησίας** δια την επίλυση κάθε εργατικής διαφοράς. Οι εργαζόμενοι, με τα Σωματεία τους, αν και όταν επιτρέπονταν να λειτουργήσουν (πόλεμοι, δικτατορίες, πραξικοπήματα, στρατιωτικά κινήματα, εμφύλιος, χούντα, διώξεις, φυλακίσεις, εξορίες κλπ), ήταν υποχρεωμένοι να προσφύγουν ή αναγκάζονταν από τους εργοδότες σε Υποχρεωτική Διαιτησία που αναλάμβαναν υπάλληλοι του Υπουργείου ή Δικαστές. Μάλιστα, απαγορεύονταν, για όσο κρατάει η Διαιτησία, η οποιαδήποτε απεργία ή η οποιαδήποτε «προσπάθεια διακοπής της εργασίας ή καταφανούς μειώσεως της αποδόσεως της εργασίας κλπ» (παράγραφος 2, άρθρο 18, ν.3239/1955). Οι παραβάτες, απειλούνταν και τιμωρούνταν με απόλυση, φυλάκιση και χρηματική ποινή (παράγραφος 3).

β) όμως, ταυτόχρονα, ο ν. 1264 περιείχε και ρυθμίσεις που αμφισβητούσαν ή περιόριζαν, στον α' ή β' βαθμό και σε διάφορα κομμάτια εργαζομένων, τα όποια συνδικαλιστικά δικαιώματα, και το ίδιο το δικαίωμα στην απεργία. Από το 1990 και μετά, και ιδίως στην εποχή των Μνημονίων είχαμε πολλά «χτυπήματα» σε αυτή την κατεύθυνση, στον περιορισμό του δικαιώματος στην Απεργία.

Ο νόμος Χατζηδάκη και η «δεύτερη» εφαρμοστική εγκύκλιος, επεκτείνουν αυτούς τους περιορισμούς, προσθέτουν νέους, και μάλιστα με τέτοιο τρόπο που ουσιαστικά επαναφέρουν το προηγούμενο καθεστώς, δηλαδή της ουσιαστικής απαγόρευσης της Απεργίας.

Πιο συγκεκριμένα, επιβάλλουν:

1) **Την Υποχρέωση γνωστοποίησης απεργίας και στάσεων εργασίας στον εργοδότη**, με δικαστικό επιμελητή, για όλες τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, με ότι αυτό συνεπάγεται για τα πιο «αδύναμα» Σωματεία, σε έξοδα επίδοσης, γραφειοκρατία και χαμένο χρόνο από τα ουσιαστικά τους καθήκοντά. Με τον ν. 1264, υποχρέωση γνωστοποίησης με δικαστικό επιμελητή είχαν οι συνδικαλιστικές οργανώσεις εργαζομένων του «δημόσιου και του δημοσιοποιημένου τομέα» ή αυτές που αφορούσαν «επιχειρήσεις που έχουν ζωτική σημασία για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών» (υγεία, ύδρευση, ενέργεια, μεταφορές κ.α.).

2) **Την Υποχρέωση ορισμού προσωπικού ελάχιστης Εγγυημένης υπηρεσίας:** Με τον νόμο 1264, κάθε συνδικαλιστική οργάνωση έπρεπε να ορίσει «Προσω-

πικό ασφαλείας» κατά την διάρκεια απεργίας ενώ σε «επιχειρήσεις που έχουν ζωτική σημασία για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών» έπρεπε οι συνδικαλιστικές οργανώσεις να διαθέσουν πέρα από το προσωπικό ασφαλείας και το «αναγκαίο προσωπικό για την αντιμετώπιση στοιχειωδών αναγκών του κοινωνικού συνόλου». Αυτά ήταν θέμα διαπραγματεύσεως και διεκδίκησης. Τώρα, πλέον, **ο ορισμός προσωπικού ελάχιστης Εγγυημένης υπηρεσίας, για την αντιμετώπιση στοιχειωδών αναγκών του κοινωνικού συνόλου**, γίνεται υποχρεωτικός με την επιβολή: α) «αυτές οι στοιχειώδεις ανάγκες ορίζονται αυθαίρετα στο 1/3 της παρεχόμενης υπηρεσίας, β) η συνδικαλιστική οργάνωση γνωστοποιεί με δικαστικό επιμελητή και εγγράφως τα ονόματα αυτού του προσωπικού, γ) είναι στην ευθύνη της συνδικαλιστικής οργάνωσης το να παρέχει αυτό το προσωπικό τις υπηρεσίες του στον εργοδότη, και δ) αν δεν τηρηθούν τα παραπάνω, η απεργία είναι παράνομη!

3) **Πριν κάνουν απεργία οι συνδικαλιστικές οργανώσεις** στις «επιχειρήσεις που έχουν ζωτική σημασία για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών» (ορίζονται στο άρθρο 19, παράγραφος 2, του ν 1264/82), αλλά και συνολικά στο δημόσιο, **υποχρεώνονται να διεξάγουν δημόσιο διάλογο**, δηλαδή: α) να ζητήσουν από τον εργοδότη Δημόσιο Διάλογο, για τα αιτήματά τους. Δημόσιο Διάλογο, τον οποίο, μπορούσε να ζητήσει και μονομερώς ο ίδιος ο εργοδότης, β) για όσο διαρκεί αυτός, δεν μπορεί να γίνει απεργία, γ) αν δεν τηρηθεί η διαδικασία, η απεργία καθίσταται παράνομη, και δ) για τις υπόλοιπες συνδικαλιστικές οργανώσεις, «δίνεται» πλέον η δυνατότητα να ζητάνε τον «Δημόσιο Διάλογο».

4) **Την Υποχρέωση προστασίας του δικαιώματος στην εργασία:** Δηλαδή, την υποχρέωση προστασίας της απεργοσπασίας πράγμα που σημαίνει ότι αυξάνονται οι δυνατότητες των εργοδοτών να κηρύσσουν μη νόμιμες, δηλαδή παράνομες, τις απεργίες ή να τις παρεμποδίζουν. Το άρθρο 93, του ν.4808/21, επιβάλλει: α) Η συνδικαλιστική οργάνωση που κηρύσσει απεργία υποχρεούται να προστατεύει τους απεργοσπαστές, ώστε να προσέρχονται και να αποχωρούν ελεύθερα και ανεμπόδιστα από την εργασία τους και να παρέχουν αυτήν χωρίς εμπόδιο και ιδίως χωρίς την άσκηση σωματικής ή ψυχολογικής βίας. β) Σε αντίθετη περίπτωση, η απεργία θα κριθεί παράνομη. γ) Στην περίπτωση αυτή, για την κήρυξη νέας απεργίας απαιτείται η τήρηση, από την αρχή, όλων των διαδικασιών, γνωστοποίησης, ορισμού προσωπικού ασφαλείας ή ελάχιστης εγγυημένης υπηρεσίας, δημόσιου διαλόγου κλπ. δ) Τα μέλη της διοίκησης της συνδικαλιστικής οργάνωσης και οι εκπρόσωποι της απειλούνται πλέον και με τις συνέπειες αστικών ευθυνών.

Τέλος, με την παράγραφο 2 του άρθρου 95, που αφορά αλλαγές στο άρθρο 22 του ν. 1268, προστίθεται παράγραφος, που παρεμποδίζει έως απαγορεύει την κήρυξη «απεργίας κάλυψης ή αλληλεγγύης» από «ανώτερες» συνδικαλιστικές οργανώσεις (ΓΣΕΕ, ΑΔΕ-ΔΥ, Εργατικά Κέντρα και Ομοσπονδίες) προς απεργίες, ή στάσεις εργασίας, που έχουν κριθεί παράνομες από χαμηλόβαθμες συνδικαλιστικές οργανώσεις.

■ *Λάχανης Τηλέμαχος*

επίκαιρα...

Εκδικητική και καταχρηστική η απόλυση συναδέλφισσας από το Αρσάκειο Πατρών

Εκπαιδευτικός απομακρύνθηκε εκδικητικά από το Αρσάκειο Δημοτικό Σχολείο Πατρών, επειδή συντάξε και συνυπέγραψε μαζί με τα 2/3 των εκπαιδευτικών επιστολή προς τη Διοίκηση του σχολείου για την προστασία των προσωπικών δεδομένων από την εγκατάσταση και την ταυτόχρονη μετάδοση μαθήματος από κάμερες. Το Αρσάκειο δεν ανανέωσε τη σύμβασή της μετά την λήξη της στις 31 Αυγούστου του 2020, προφανώς ξεχωρίζοντάς την ως υποκινήτρια της αντίδρασης του Συλλόγου Διδασκόντων. Η ίδια κατέθεσε αγωγή, η οποία εκδικάστηκε στο Πρωτοδικείο Αθηνών στις 24 Σεπτεμβρίου του 2021. Στη δίκη φάνηκε ξεκάθαρα ότι η απομάκρυνσή της από το σχολείο ήταν όντως εκδικητική και καταχρηστική. Μάλιστα, από τα τέλη του Μαΐου του 2020, λίγο μετά την αποστολή του κειμένου, οι εκπαιδευτικοί που είχαν tolμήσει να εκφράσουν τη γνώμη τους δέχτηκαν πιέσεις να σωπάσουν και όσοι συνυπέγραψαν την επιστολή, με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο, το πλήρωσαν. Η μάρτυρας της Φιλεκπαιδευτικής Εταιρείας, ισχυρίστηκε στο δικαστήριο ότι «πρόκειται για μια συνηθισμένη λήξη σύμβασης, όπως συχνά συμβαίνει στην ιδιωτική εκπαίδευση». Βέβαια, δεν είχε γίνει καμία μείωση τμημάτων στο σχολείο που να δικαιολογεί μείωση προσωπικού, η Φιλεκπαιδευτική Εταιρεία προχώρησε άμεσα σε νέες προσλήψεις δασκάλων και δεν είχε υπάρξει καμία καταγγελία γονέα ή άλλο παράπονο εις βάρος της συναδέλφισσας.

Θανατηφόρο ατύχημα στην Αταλάντη

Θανατηφόρο εργατικό ατύχημα σημειώθηκε στην εταιρεία παραγωγής αυτοκόλλητων ταινιών συσκευασίας «ATLAS TAPES» στην Αταλάντη. Το απόγευμα της 11ης Σεπτεμβρίου έχασε τη ζωή του εργαζόμενος, 54 ετών, πατέρας δύο παιδιών, ύστερα από θανάσιμο χτύπημα κατά τη διάρκεια εργασιών στο μηχάνημα που χειριζόταν. Ο εκπρόσωπος της επιχείρησης έσπευσε να επιρρίψει στον ίδιο τον εργαζόμενο την ευθύνη, κάνοντας λόγο για «ανθρώπινο λάθος» και δηλώνοντας βέβαιος πως και η αστυνομική έρευνα θα καταλήξει σε ατομικά αίτια. Είναι η δεύτερη εργατική «δολοφονία» που συμβαίνει στο συγκεκριμένο εργοστάσιο, μέσα στο τελευταίο τρίμηνο, αποτέλεσμα της εντατικοποίησης της εργασίας με την εφταήμερη εργασία, τα συνεχόμενα δεκάωρα ή και δωδεκάωρα κλπ. Συνταγή που το πρόσφατο αντεργατικό νομοσχέδιο Χατζηδάκη ήρθε να νομιμοποιήσει ως τυφλοσούρτη για κάθε εργοδосία.

Η ολοκληρωτική ιδιωτικοποίηση του ΟΑΣΘ πλησιάζει γοργά

Κυβερνητικό σχέδιο που μιλάει για την πλήρη ιδιωτικοποίηση του ΟΑΣΘ μέχρι το 2025, καθώς και για την έναρξη των δρομολογίων του Μετρό την ίδια χρονιά βρίσκεται σε εξέλιξη. Ο ίδιος ο πρόεδρος του ΟΑΣΘ δήλωνε πριν από λίγο καιρό ότι είναι υπέρ της ιδιωτικής εκδοχής του Οργανισμού και μάλιστα την θεωρεί ως την μόνη βιώσιμη λύση. Στις 15 Σεπτεμβρίου, το πλάνο τους επιβεβαιώθηκε με δηλώσεις του διευθύνοντα συμβούλου του Οργανισμού Συγκοινωνιακού Έργου Θεσσαλονίκης (ΟΣΕΘ), ο οποίος έκανε γνωστό ότι ο ΟΣΕΘ ήδη έχει ξεκινήσει την επεξεργασία προδιαγραφών για έναν διαγωνισμό «ανοίγματος» της Αστικής Συγκοινωνίας του νομού σε ιδιώτες παρόχους που θα λειτουργούν ανταγωνιστικά στον ΟΑΣΘ.

Η πενιχρή κρατική χρηματοδότηση αλλά και το παρσιτικό καθεστώς των προηγούμενων ετών (οι μέτοχοι θησαύριζαν επί δεκαετίες λεηλατώντας τα χρήματα του ελληνικού λαού με τις περίφημες «επιδοτήσεις») οδήγησαν τον οργανισμό στην σημερινή του διαλυτική κατάσταση. Τώρα ένα ακόμη κομμάτι του δημόσιου πλούτου χαρίζεται στους ιδιώτες επενδυτές-κοράκια, και μάλιστα με διασφαλισμένα κέρδη αφού αυτός ο νέος, πλήρως ιδιωτικός ΟΑΣΘ του 2025 θα διεκδικεί και θα λαμβάνει κανονικά και κρατική επιδότηση!

Η ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ E-FOOD, ΕΙΝΑΙ ΝΙΚΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ!

Η e-food, στις 15/9 ανακοίνωσε με μήνυμα(!) σε 115 διανομείς ότι δεν θα ανανεώσει τις τρίμηνες συμβάσεις εργασίας τους! Κάτω από την πίεση των μαζικών κινητοποιήσεων/απεργιών, αναδιπλώθηκε πλήρως και όχι μόνο δεν απέλυσε τους συναδέλφους αλλά δεσμεύτηκε εγγράφως να μετατρέψει τις 2.016 τρίμηνες συμβάσεις από την Manpower σε αορίστου χρόνου στην e-food!

Αξίζουν πολλά μπράβο σε όλους τους συναδέλφους της e-food, που δεν υπέκυψαν στον εκβιασμό, διεκδίκησαν και δικαιώθηκαν! Ήταν μια μεγάλη εργατική νίκη, με πολλούς αποδέκτες! Μια νίκη ενάντια σε μεγάλους και μικρούς εργοδότες που τρίβανε τα χέρια τους, περιμένοντας να χάσει ο αγώνας της e-food και να επιστρέψουν ηττημένοι στα δικά τους μαγαζιά/κάτεργα! Παράλληλα, έδωσαν δύναμη σε όλο τον κλάδο και γέμισαν με αυτοπεποίθηση όλους τους εργαζόμενους, ότι οι αγώνες μπορούν να κερδίζουν, ακόμα και στην μνημονιακή περίοδο. Ταυτόχρονα, ήταν ένα τεράστιο πλήγμα στην κυβέρνηση, ένα πρώτο αλλά σημαντικό χτύπημα στον νόμο Χατζηδάκη, και κυρίως στον πυρήνα του νόμου, τις νέες δουλικές σχέσεις που εισάγει (freelancing κ.τ.λ.).

Ο ρόλος της «Επιτροπής Αγώνα Διανομένων» στη Θεσσαλονίκη, ήταν καθοριστικός για την οργάνωση του αγώνα: άμεση καταγγελία, κάλεσμα για μαζική συνέλευση των συναδέλφων και οργάνωσή της. Η μαζική συμμετοχή στη συνέλευση αποτέλεσε το κλειδί του νικηφόρου αγώνα. Οι εργαζόμενοι πήραν τον αγώνα στα χέρια τους:

συζήτησαν και ψήφισαν τις αποφάσεις τους δημοκρατικά, εξέλεξαν όλα τα όργανα του αγώνα (προεδρείο, συντονιστική επιτροπή), ψήφισαν τα δικά τους κείμενα/αιτήματα, τις μορφές πάλης (μοτοπορείες, στάσεις εργασίας, 24ωρη απεργία), αποδεικνύοντας στην πράξη τι σημαίνει εργατική δημοκρατία! Με τον ίδιο επιτυχημένο τρόπο και μορφές πάλης λειτούργησε και η «Επιτροπή Αγώνα Διανομένων» στα Γιάννενα.

Δυστυχώς, το παράδειγμα αυτοοργάνωσης των διανομένων σε Θεσ/νίκη και Γιάννενα, δεν ακολούθησαν οι συνάδελφοι στις άλλες πόλεις, χωρίς όμως η ευθύνη να βαρύνει τους ίδιους. Πιο συγκεκριμένα, στην Αθήνα, τόσο το Σωματείο Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου (ΣΒΕΟΔ) όσο και το κλαδικό σωματείο Επισιτισμού Τουρισμού (ΣΕΤΕΠΕ) που ελέγχεται από τη σταλινική γραφειοκρατία του ΚΚΕ/ΠΑΜΕ, συνέπραξαν από τα «πάνω» για να «καπελώσουν» τον αγώνα. Κάλεσαν μαζί σε κοινή σύσκεψη των δύο σωματείων με ελάχιστη παρουσία εργαζομένων της e-food, όρισαν μόνοι τους τις κινητοποιήσεις και ήταν αυτοί που «διπραγματευόντουσαν» με την εταιρεία. Σε κοινή γραμμή μαζί τους και η διοίκηση του ΣΕΤΕΠΕ Θεσσαλονίκης (ελέγχεται επίσης από το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ), που προσπάθησε με χυδαίους τρόπους, χωρίς επιτυχία όμως, να «καπελώσει» των αγώνα, να υποβαθμίσει τον πρωταγωνιστικό ρόλο των διανομένων της e-food και των μορφών αυτοοργάνωσής τους.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα ότι, η μόνη κινητοποίηση που είχαν ορίσει αρχικά ήταν η

4ωρη στάση εργασίας και μοτοπορεία της Τετάρτης, ενώ όταν η εταιρεία την Πέμπτη ανακοίνωσε ότι θα εκπληρώσει το αίτημα για συμβάσεις αορίστου χρόνου στην e-food, προσπάθησαν να αναστείλουν την 24ωρη απεργία της Παρασκευής. Τελικά, για να μην εκτεθούν, λόγω της πίεσης που ασκήθηκε από τους εργαζόμενους της e-food Θεσ/κης, αναγκάστηκαν να την πραγματοποιήσουν κανονικά!

Ο μύθος της ηλεκτρονικής «επανάστασης»

Σημαντική βοήθεια στον αγώνα ήταν η μαζική στήριξη, ηθική αλλά και έμπρακτη (διαγραφή της εφαρμογής, κατακραυγή στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κ.λπ.). Οι περισσότεροι από τους αλληλέγγυους ήταν εργαζόμενοι και νέοι που αντιμετωπίζουν παρόμοιες συνθήκες εκμετάλλευσης στους χώρους εργασίας τους. Ωστόσο, αυτή η στήριξη, που όμως δεν εκφράστηκε με συμμετοχή στον δρόμο στις κινητοποιήσεις, είχε βοηθητικό ρόλο αλλά σε καμιά περίπτωση καταλυτικό και κυρίαρχο, όπως προσπάθησαν να παρουσιάσουν, εκ του πονηρού, πολλοί δημοσιογράφοι και κόμματα (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ κ.λπ.). Τα κόμματα εκείνα που, παρά τα παχιά λόγια, ψήφισαν τον νόμο για τις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες στα σωματεία, θέλουν το εργατικό κίνημα στον καναπέ, απομονωμένο, μακριά από τις ζωντανές διαδικασίες (συνελεύσεις, απεργίες, κινητοποιήσεις) που είναι οι μόνες που μπορούν να

φέρουν νίκες.

Να μη ζήσουμε σαν δούλοι! Έχουμε την δύναμη κι αυτοί φόβο!

Ως «Αντεπίθεση των Εργαζομένων», από την αρχή αγωνιστήκαμε δίπλα με τους συναδέλφους της e-food, με συγκεκριμένο σχέδιο αγώνα που εφαρμόστηκε στην πράξη. Όπως προσπαθούμε και κάνουμε σε όλο τον κλάδο και όχι μόνο, μιλώντας την γλώσσα της αλήθειας, με πίστη στις δυνατότητες της εργατικής τάξης. Οι αγώνες όλου του προηγούμενου διαστήματος, μέσω της «Επιτροπής Αγώνα Διανομένων» και η μεγάλη νίκη των διανομένων της e-food μας δείχνουν τον δρόμο. Να ακολουθήσουμε το παράδειγμά τους παντού: να οργανωθούμε στους χώρους δουλειάς, με ενότητα, αλληλεγγύη και αυτοοργάνωση. Με μαζικούς, μαχητικούς και ανυποχώρητους αγώνες, να ανατρέψουμε τις ακραίες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις που μας μετατρέπουν σε σύγχρονους δούλους!

Αντεπίθεση των Εργαζομένων
Επικοινωνία: 6982 268 508 - 2310 265 730
<https://antepithesitonergazomenon.blogspot.com>

ΟΙ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Από την πρώτη ημέρα των εκβιαστικών μηνυμάτων της εταιρίας, η ανακοίνωση-καταγγελία της Επιτροπής Αγώνα Διανομένων Θεσσαλονίκης ήταν άμεση. Η είδηση διαδόθηκε πανελλαδικά, ενώ ταυτόχρονα καλέστηκε Γενική Συνέλευση των διανομένων στην e-food από την Επιτροπή Αγώνα Διανομένων Θεσσαλονίκης, με στόχο την οργάνωση του αγώνα.

Την Δευτέρα 20/9 η συνέλευση είχε μαζική συμμετοχή (πάνω από 200 διανομείς της εταιρίας) και αποτέλεσε «πρότυπο» εργατικής δημοκρατίας, αποφασίζοντας και οργανώνοντας οι ίδιοι οι εργαζόμενοι το σχέδιο αγώνα και τα αιτήματα. Κάνανε στην άκρη τις προσπάθειες «καπελώματος», κυρίως από την Ταξική Ενότητα-ΠΑΜΕ (πλειοψηφία στο ΔΣ του Συνδικάτου Εργατοϋπαλλήλων Τουριστικών-Επισιτιστικών Επιχειρήσεων Θεσ/νίκης-Χαλκιδικής-Πιερίας (ΣΕΤΕΠΕ)) – συνεπικουρούμενοι και από την Λάντζα (ΑΡΙΣ). Οι εργαζόμενοι εξέλεξαν προεδρείο για την διεξαγωγή της συνέλευσης, και Συντονιστική Επιτροπή με διανομείς και από τις τρεις περιοχές δραστηριότητας της εταιρίας για την οργάνωση και την εφαρμογή των αποφάσεων της Γενικής Συνέλευσης.

Το σχέδιο κινητοποιήσεων που αποφασίστηκε ήταν: 1) Τετάρτη 22/9, στάση εργασίας 2μ.μ.- 4μ.μ. και μοτοπορεία στο κέντρο της πόλης, με κατάληξη στα γραφεία της εταιρίας στην Καλαμαριά. 2) Παρασκευή 24/9, 24ωρη Απεργία και απογευματινή μοτοπορεία στο κέντρο της πόλης.

Στις 22/9, ημέρα πανελλαδικής στάσης εργασίας για όλο τον κλάδο (και κάτω από την πίεση και τις διαθέσεις των διανομένων) που κήρυξε η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό (ΠΟΕΕΤ) και το Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων Τουριστικών-Επισιτιστικών Επιχειρήσεων Θεσ/νίκης-Χαλκιδικής-Πιερίας (ΣΕΤΕΠΕ), η συμμετοχή ήταν μαζική. Πάνω από 230 διανομείς (οι 200 από αυτούς στην e-food και οι υπόλοιποι άλλων εταιριών-καταστημάτων) συμμετείχαν στην κινητοποίηση, με ενθουσιασμό και η μοτοπορεία είχε καθολική αποδοχή από τον λαό της πόλης. Άλλοι χειροκροτούσαν, άλλοι βιντεοσκοπούσαν, «βλέποντας» στους διανομείς τα δικά τους προβλήματα. Η μοτοπορεία κατέ-

ληξε στα γραφεία της εταιρίας (Καλαμαριά), όπου μέλη της Συντονιστικής Επιτροπής συναντήθηκαν με στελέχη και κατέθεσαν τα αιτήματά τους.

Στις 24/9, Ημέρα Πανελλαδικής 24ωρης Απεργίας στον κλάδο, η συμμετοχή στην απεργία ήταν μεγάλη. Παρόλο που η εταιρία την προηγούμενη υποχώρησε και ο αγώνας κέρδισε, το ποσοστό των διανομένων που απέργησε την Παρασκευή ξεπέρασε το 50% πανελλαδικά. Από το πρωί της ίδιας μέρας, όπως είχαν αποφασίσει οι εργαζόμενοι, στήθηκε στο Άγαλμα Βενιζέλου κιόσκι, λειτουργώντας ως «κέντρο αγώνα». Εργαζόμενοι από διάφορους κλάδους περνούσαν και μοιράζονταν την ίδια χαρά με τους διανομείς. Το ίδιο απόγευμα, και στην προγραμματισμένη απεργιακή συγκέντρωση, μέσα στο πανηγυρικό κλίμα φοιτητές και εργαζόμενοι δημόσιου και ιδιωτικού τομέα χαίρετησαν με ομίλίες την μεγάλη νίκη αυτού του παραδειγματικού αγώνα. Στην μοτοπορεία-νίκης που πραγματοποιήθηκε αργότερα στο κέντρο της πόλης, συμμετείχαν 140 διανομείς, καταλήγοντας στον Λευκό Πύργο σε κλίμα ενθουσιασμού, με χειροκροτήματα και υψωμένα δάχτυλα με το σήμα της νίκης.

Η νίκη αυτή όμως δεν ήρθε τυχαία. Είναι αποτέλεσμα της οργάνωσης των διανομένων στην πόλη τα προηγούμενα 4 χρόνια (με την δημιουργία της **Επιτροπής Αγώνα Διανομένων**), όπου **μέσα από αγώνες, δεκάδες κινητοποιήσεις-μοτοπορείες**, από επώνυμες καταγγελίες κ.λπ., ανέδειξε τα προβλήματα του κλάδου συνολικότερα, κερδίζοντας σημαντικές για την περίοδο κατακτήσεις. Απέδειξε στην πράξη, με ποιόν τρόπο μπορούν οι εργαζόμενοι να ξεπεράσουν την αστικοποιημένη γραφειοκρατία (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ) και τη σταλινική γραφειοκρατία (ΠΑΜΕ). Απέδειξε πως όταν οι αγώνες έχουν πραγματικό σχέδιο και οργανώνονται από τους ίδιους τους εργαζόμενους, και όχι από τα γραφεία των γραφειοκρατών συνδικαλιστών, μπορούν να νικήσουν και να δώσουν το παράδειγμα στους υπόλοιπους εργαζόμενους. Αυτή η νίκη ας γίνει ο «φάρος» για όλους τους εργαζόμενους. «Κάν' το όπως οι εργαζόμενοι στην e-food»!

Ανταπόκριση από Γιάννενα

Στα Γιάννενα, από την πρώτη στιγμή οι συνάδελφοι έδειξαν ότι υπήρχε διάθεση κινητοποίησης. Ως Αντεπίθεση των Εργαζομένων επεμβήκαμε άμεσα κλώντας σε συνέλευση ώστε να αποφασίσουμε τις δράσεις μας. Σε συντονισμό με την Επιτροπή Αγώνα Διανομένων Θεσσαλονίκης, οι εργαζόμενοι προχώρησαν σε δύο μοτοπορείες (στις 22/9 και στις 24/9) συμμετέχοντας παράλληλα στην 4ωρη στάση εργασίας και στην 24ωρη απεργία που κήρυξε η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων Επισιτισμού - Τουρισμού (ΠΟΕΕΤ) αντίστοιχα. Η συμμετοχή ήταν ιδιαιτέρως ικανοποιητική, ειδικά στις 24/9 όπου παραπάνω από το 80% των εργαζομένων απήργησε και διαδήλωσε, με αποτέλεσμα η εταιρεία να κλείσει την πλατφόρμα ηλεκτρονικών παραγγελιών για όλη τη μέρα.

Η κινητοποίηση των συναδέλφων στα Γιάννενα ήταν ιδιαίτερα σημαντική για δύο λόγους: α) το efood στην πόλη λειτουργεί μόλις 6 μήνες οπότε ήταν η πρώτη φορά που οι εργαζόμενοι αντέδρασαν και μάλιστα χωρίς να υπάρχουν άμεσα θιγόμενοι στην πόλη (απολυμένοι) και β) γιατί ο αγώνας αυτός οργάνωθηκε και δόθηκε παρά και ενάντια στην προσπάθεια μιας μερίδας συναδέλφων για το αντίθετο. Συγκεκριμένα μέλος του ΣΒΕΔΙ (Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Διανομένων Ιωαννίνων, «σωματείο» που δραστηριοποιούνται αναρχικοί) σε συνεργασία με τον υπεύθυνο, οργάνωσαν μεταμεσονύκτια «αντί-συνέλευση» μια μέρα νωρίτερα από την ήδη καλεσμένη, εξαπολύοντας έναν οχετό λάσπης και συκοφαντίας απέναντι στην ΟΚΔΕ και την Αντεπίθεση των Εργαζομένων. Στην «συνέλευση» αυτή κυριάρχησαν τα πιο αντιδραστικά στοιχεία με αποτέλεσμα, στα αιτήματα τους να μην αναφέρεται τίποτα για τους 115 απολυμένους(!), ενώ εστίαζαν σε δευτερεύοντα αιτήματα τοπικού χαρακτήρα (εύρεση χώρου αναμονής κ.ά.). Η μόνη δράση που «αποφασίσαν» ήταν η συμμετοχή στην απεργία στις 24/9, η οποία δεν είχε ακόμη προκηρυχτεί (βασίζόμενοι μόνο σε λεκτική υπόσχεση του Εργατικού Κέντρου/ΠΑΜΕ), προσπαθώντας να απομονώσουν και να περιθωριοποιήσουν την πανελλαδική στάση εργασίας και μοτοπορεία στις 22/9. Χαιρετίζουμε τους συναδέλφους που συμμετείχαν στην στάση εργασίας και στη μοτοπορεία, αψηφώντας στην πράξη τέτοιες διασπαστικές και κατάπτυστες λογικές που καμία σχέση δεν έχουν με το εργατικό κίνημα και τις παραδόσεις του.

Όπως ήταν λογικό μετά τις ανακοινώσεις της εταιρείας που αποδέχτηκε τα αιτήματά μας, δημιουργήθηκε μια σύγχυση γύρω από την αναγκαιότητα πραγματοποίησης της απεργίας και της μοτοπορείας στις 24/9. Ως Αντεπίθεση καλέσαμε άμεσα τους συναδέλφους να συμμετέχουν στην απεργία παραμένοντας πιστοί στην απόφαση της συνέλευσης και για να δείξουμε στην εταιρεία ότι ο αγώνας θα συνεχιζόταν μέχρι την υλοποίηση των ανακοινώσεων.

Η παρακαταθήκη αυτού του αγώνα στα Γιάννενα πρέπει να αποτελέσει το έναυσμα για τη δημιουργία μια επιτροπής αγώνα που θα προασπίζεται τα δικαιώματα των διανομένων. Μόνο οργανωμένοι και αποφασισμένοι, μέσα από επιτροπές και σωματεία, θα βάλουμε φρένο στην εφαρμογή του αντεργατικού εκτρώματος Χατζηδάκη και θα σταματήσουμε την καθημερινότητα - ζούγκλα, που θέλουν να μας επιβάλλουν!

ΕΠΑΛ Σταυρούπολης: Να μην αφήσουμε τους φασίστες να βγουν από τις τρύπες τους

Τρεις φορές, στο συγκρότημα των ΕΠΑΛ Σταυρούπολης, φασιστική ομάδα μαθητών συνεπικουρούμενη από «εξω-σχολικούς» χρυσαυγίτες επιτέθηκε σε φοιτητές - φοιτήτριες της αριστεράς. Αρχικά, επειδή μοίραζαν προκηρύξεις στους μαθητές ενάντια στην ελάχιστη βάση εισαγωγής και μετέπειτα, σε δύο αντιφασιστικές συγκεντρώσεις έξω από το σχολείο. Στην τελευταία, 28/9, μέσα από το προαύλιο του σχολείου από τους φασίστες χουλιγκάνους (εκπαιδευμένους σε συγκεκριμένους οπαδικούς συνδέσμους που εκτός από υπηρεσίες υπεράσπισης με-γαλοεπιχειρηματιών - παραγόντων έχουν μετατραπεί σε φυτώρια ακροδεξιών), εκτοξεύτηκαν πέτρες, ξύλα, κροτίδες και μολότοφ. Αυτή η συμμορία δεν δίστασε να χτυπήσει εντός του σχολείου και δύο μαθήτριες που καταφέρθηκαν εναντίον τους και κατέληξαν στο νοσοκομείο! Όλα αυτά με την πλήρη συγκάλυψη της αστυνομίας, καθώς μέχρι και τα τηλεοπτικά κανάλια τους «τσάκωσαν» επ' αυτοφώρω όταν οι χρυσαυγίτες μπαινόβγαιναν από τα κάγκελα του σχολείου ανενόχλητοι δίπλα από τους αστυνομικούς, που «σφύριζαν αδιάφοροι». Φαίνεται, οι αστυνομικοί θυμήθηκαν τις ιδεολογικές τους καταβολές, όταν οι φασίστες χαιρετούσαν ναζιστικά μέσα στο σχολείο και γι' αυτό τους άφησαν να αλωνίζουν...

Σε όλα τα γεγονότα, ενδεικτική ήταν η κωλυσιεργία της κυβέρνησης και του

υπουργείου Παιδείας, που παρακολουθούσαν τη δράση των φασιστών, εφαρμόζοντας την θεωρία των δύο άκρων, κακοί ακροδεξιοί από μέσα - κακοί κομμουνιστές απ' έξω.

Αυτό αναδείχτηκε και στην αντιφασιστική συγκέντρωση που καλέστηκε στην πλατεία Τερψιθέας στην Σταυρούπολη. Ενώ στην πλατεία βρίσκονταν ήδη περίπου 100 μαθητές και φοιτητές και υποτίθεται πως ισχυρές δυνάμεις της αστυνομίας επόπτευαν όλη την περιοχή, ομάδα 40 φασιστών επιτέθηκε στους συγκεντρωμένους. Η αστυνομία που ήταν δίπλα ακριβώς, απλά παρακολουθούσε και επενέβη μετά από νέα επανεμφάνιση των φασιστοειδών και προσπάθεια των αντιφασιστών διαδηλωτών να τους απωθήσουν, πετώντας χειροβομβίδες κρότου λάμψης ενάντια στους αμυνόμενους αντιφασίστες.

Η προσπάθεια των φασιστικών ομάδων και της αστυνομίας να δημιουργήσουν κλίμα τρομοκρατίας στην περιοχή για να απομαζικοποιήσουν την αντιφασιστική συγκέντρωση, απέτυχε. Πάνω από 3 χιλιάδες μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενοι, με πανό φοιτητικών συλλόγων, μαθητικών ομάδων, δημοτικών κινήσεων, πολιτικών οργανώσεων, πλημμύρισαν τους κεντρικούς δρόμους της Σταυρούπολης, σκορπίζοντας κάθε αίσθημα φόβου και διατρανώνοντας την θέληση νεολαίας και εργαζομένων «τον φασισμό να τον τσακίσουν».

Η ίδια η κυβέρνηση, ενώ αυτοδιαφμιζέται ως αυτή που καταδίκασε την ΧΑ, την ίδια ώρα τους απελευθερώνει στα μουλωχτά και τους προστατεύει με την αστυνομία στην επανεμφάνισή τους σε γειτονιές και σχολεία. Ενώ κλείνει επικίνδυνα το μάτι στο ακροδεξιό «ακροατήριο», και αυτό είναι έκδηλο με τον τελευταίο ανασχηματισμό αφού και στο εσωτερικό της δεν είναι λίγοι αυτοί που εναγκαλίζονται τον φασισμό, οι οποίοι καταλαμβάνουν και υπουργικές θέσεις, και είναι γνωστοί για τις φασίζουσες θέσεις ή και τον ανοιχτά ναζιστικό πρότερο βίο τους (Συρίγος, Πλεύρης, Άδ. Γεωργιάδης, Βορίδης, ο προσφάτως διαγραφέντας Μπογδάνος κ.ά.).

Αυτοί που καλύπτονται πίσω από τις ελληνικές σημαίες -όπως και τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά τους- δεν είναι παρά τσιράκια των μεγαλοκαπιταλιστών που προσπαθούν με τον αντικομμουνισμό και εθνικιστικές υστερίες να συγχύσουν την νεολαία και να την αποτρέψουν από κινήματα και αγώνες για τα κοινωνικά, μορφωτικά, εργασιακά δικαιώματά της. Είναι ευρέως γνωστό πως κράτος και φασίστες δουλεύουν μαζί ενάντια σε νεολαία και εργαζομένους. Μετά την παταγώδη αποτυχία της κυβέρνησης της ΝΔ να αντιμετωπίσει

την κρίση της οικονομίας, την πανδημία και τις πυρκαγιές, αυτές οι φασιστικές συμμορίες αποτελούν το απαραίτητο συμπλήρωμα για το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Μία «χρυσή εφεδρεία», που η κυβέρνηση θα χρησιμοποιήσει χωρίς δισταγμό σε μία επόμενη άνοδο του εργατικού και του φοιτητικού κινήματος, για να επιβάλει το δόγμα «νόμος και τάξη».

Απέναντι σε τέτοιες θρασύδειλες επιθέσεις, το νεολαιίστικο κίνημα πρέπει να απαντάει άμεσα και μαχητικά. Να ενωθεί με το εργατικό κίνημα και να τους απομονώσει έμπρακτα από τις γειτονιές και από παντού. Όλοι οι μαθητές και οι νεολαίοι να υψώσουμε ανίστημα στους νεοναζί τραμπούκους και να τους στείλουμε ξανά πίσω στις τρύπες τους. Το τσάκισμα των φασιστών στο δρόμο, αναγκαστικά πάει μαζί με το τσάκισμα της ακραία νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Γ. Τ.

Συνεχίζουμε τον αγώνα ενάντια στην Αξιολόγηση και για την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου

Η ΑΠΕΡΓΙΑ-ΑΠΟΧΗ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΤΕΙ!

Οι εκπαιδευτικοί συνεχίζουμε τον αγώνα μας ενάντια στην εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, ανακοινώνοντας τις τελευταίες εβδομάδες τη συμμετοχή του ενός σχολείου μετά το άλλο στην απεργία-αποχή. Αντιστεκόμαστε γιατί η αξιολόγηση των σχολικών μονάδων είναι μια διαδικασία χωρίς ίχνος παιδαγωγικού χαρακτήρα, που σκοπεύει να ενοχοποιήσει τους εκπαιδευτικούς και τους γονείς για όλα τα χάλια που οι νεοφιλελεύθερες-μνημονιακές πολιτικές έφεραν και εξακολουθούν να φέρνουν στην εκπαίδευση. Σε συνδυασμό με την αυτονομία της σχολικής μονάδας που προβλέπεται στον Νόμο 4823/21, το σχολείο θα λειτουργεί σαν επιχείρηση, θα είναι «αποκεντρωμένο» και «αυτόνομο» οικονομικά και παιδαγωγικά, και υποχρεωμένο να βρίσκει «πόρους» για την επιβίωσή του.

Η συντριπτική συμμετοχή, και αυτή τη φορά, των δασκάλων και των καθηγητών στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, οδήγησε την κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας στον αυταρχισμό. Έτσι, προσέφυγαν στην «τυφλή» δικαιοσύνη για να προσβάλλουν την απεργία-αποχή ως παράνομη και καταχρηστική, την τελευταία μέρα που προέβλεπε ο νόμος για την αξιολόγηση των σχολείων να αναρτηθούν οι εκθέσεις αποτίμησης του προηγούμενου σχολικού έτους από τις σχολικές μονάδες.

Η απεργία-αποχή των εκπαιδευτικών κρίθηκε παράνομη με ένα ανήκουστο «σκεπτικό»

Το Πρωτοδικείο Αθηνών έκρινε παράνομη την απεργία-αποχή των εκπαιδευτικών Ομοσπονδιών (ΔΟΕ, ΟΛΜΕ, ΟΙΕΛΕ, ΠΟΣΕΕΠΕΑ) μετά την κατεπίγουσα αγωγή Κεραμέως, όχι όμως και καταχρηστική (δηλαδή στην ουσία των αιτημάτων), ούτε και προσωρινά εκτελεστή. Επίσης, απέρριψε το αίτημα του υπουργείου περί απαγόρευσης της συνέχισης της απεργίας. Αυτό σημαίνει ότι η απεργία-αποχή μπορεί να συνεχιστεί μέχρι να τελεσιδικήσει η απόφαση και δεν επέρχεται καμία επίπτωση στους εκπαιδευτικούς που συμμετέχουν. Οι λόγοι που κρίθηκε παράνομη ήταν ότι: α) δεν έγινε στον ΟΜΕΔ αίτημα... δημόσιου διαλόγου προτού κηρύξουν απεργία-αποχή, β) δεν ορίστηκε προσωπικό ασφαλείας! Αυτό κυριολεκτικά προκαλεί το αίσθημα της κοινής λογικής, μιας και οι εκπαιδευτικοί εκτελούμε όλα μας τα καθήκοντα (διδασκτικά και διοικητικά), εκτός από αυτά που αφορούν την αξιολόγηση. Όμως, το δικαστήριο συνεχίζοντας το θέατρο του παραλόγου, θεώρησε την αξιολόγηση «ανάγκη της εκπαίδευσης»!!! Δηλαδή, ζητά η απεργία μας να μην έχει κανένα αντίκρισμα. Το 30% προσωπικό ασφαλείας θα υλοποιεί την αξιολόγηση, αλλά το άλλο 70% θα μπορεί να λέει ότι απεργεί! Το δε Υπουργείο στην αγωγή του θρασύτατα επικαλείται ότι, αφού η αξιολόγηση ήταν στο πρόγραμμα της ΝΔ και αφού έχει ψηφιστεί από τη Βουλή, οι εργαζόμενοι δεν μπορούν

να παλεύουν για την κατάργησή του, γιατί αυτό συνιστά... εκτροπή πολιτεύματος!

Αδυνατεί να πείσει και επιτίθεται

Το Υπουργείο αφού δεν κατάφερε, με την απεργοσπασία της ΔΑΚΕ ΔΕ (ΝΔ) και της ΠΕΚ (ΚΙΝΑΛ), με τις απειλές για «περικοπές ενός μισθού», «πειθαρχικές διώξεις», «αποκλεισμούς από μισθολογική εξέλιξη και από θέσεις ευθύνης», «μη μονιμοποίηση των νεοδιόριστων» κ.α., να ανακόψει το μαζικό κύμα συμμετοχής στην απεργία-αποχή, ενεργοποίησε τις διατάξεις του νόμου-εκτρώματος του Χατζηδάκη για να χτυπήσει το δικαίωμα στην απεργία.

Η κίνησή τους αυτή φανερώνει: α) ότι όλες οι απειλές τους ήταν καθαρός εκφοβισμός, αλλιώς θα τις υλοποιούσαν και β) ότι η κυβέρνηση και τα παπαγαλάκια της μέσα στον κλάδο δεν μπορούν να πείσουν για την αποτελεσματικότητα των νομοθετημάτων τους. Η βάρβαρη νεοφιλελεύθερη πολιτική τους μέσα στη δημόσια εκπαίδευση έχει πλήρως απονομιμοποιηθεί στα μάτια των συναδέλφων και για αυτό αντιστέκονται στην αξιολόγηση. Η αξιολόγηση οδηγεί στην περαιτέρω ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, σε ταξική κατηγοριοποίηση και κλεισίματα σχολείων, εντείνει τους ταξικούς φραγμούς, πετά έξω από σχολεία και σχολές τους μαθητές μας (αναγκάζοντας τους γονείς-πελάτες να βάλουν το χέρι πιο βαθιά στην τσέπη) και τσακίζει τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών. Ο φόβος πλέον είναι στο δικό τους στρατόπεδο: για να μπορέσουν να επιβάλλουν

την πολιτική τους θα πρέπει να καταφεύγουν στα δικαστήρια, στην καταστολή με αύρες και ΜΑΤ, ακόμα και στις χρυσές εφεδρείες τους που δεν είναι άλλες από τις φασιστικές επιθέσεις μέσα σε σχολεία (βλέπε ΕΠΑΛ Σταυρούπολης, Ευόσμου).

Μαζικός ανυποχώρητος αγώνας. Η τρομοκρατία τους δεν θα περάσει!

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών χαιρετίζει τους συναδέλφους/ισες που μαζικά συμμετείχαν στην απεργία-αποχή και τους καλεί: ενωμένοι και συσπειρωμένοι στα σωματεία μας να συνεχίσουμε τον αγώνα! Με μαζικές γενικές συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα να οργανώσουμε τη συνέχιση του αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση. Η απεργία-αποχή να συνεχιστεί. Όμως, παράλληλα, χρειάζεται να υιοθετήσουμε ένα πιο μαχητικό και ριζοσπαστικό πρόγραμμα δράσης για το επόμενο διάστημα, με μαζικά συλλαλητήρια και συγκεκριμένα απεργιακά βήματα. Να ενώσουμε τις φωνές μας με τους γονείς, τους μαθητές και τους φοιτητές, έτσι ώστε να δώσουμε ενωμένοι τη μάχη για να μην περάσει η αξιολόγηση, η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής και η τράπεζα θεμάτων, καθώς και όλα τα αντιεκπαιδευτικά μέτρα που ιδιωτικοποιούν το σχολείο, που χτυπούν τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών και τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών.

Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών
τηλ: 2310265730
e-mail: antepithesi_ekp@hotmail.com

Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα βιώνει μία δομική κρίση διαρκείας, με την πανδημία να δρα ως καταλύτης και τις αστικές κυβερνήσεις να αδυνατούν να την διαχειριστούν. Επικρατεί μια άναρχη κατάσταση σε οικονομικό, (γέω-)πολιτικό, κοινωνικό επίπεδο, που αποδεικνύεται από την ανεξέλεγκτη υπερδιόγκωση του δημόσιου και ιδιωτικού χρέους παγκοσμίως, την έλλειψη ενός οργανωμένου σχεδίου για την αντιμετώπιση της πανδημίας αλλά και από την ιστορική ήττα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των δυτικών ευρωπαίων στο Αφγανιστάν. Ο ελληνικός καπιταλισμός όχι μόνο δεν διαφέρει από την συνολικότερη εικόνα, αλλά μετά από μία δεκαετία μνημονίων και άθλιων νεοφιλελεύθερων πολιτικών, όπως το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, η κατεύθυνση ιδιωτικοποίησης της κοινωνικής ασφάλισης, της υγείας, της παιδείας, του ρεύματος και οποιουδήποτε άλλου δημόσιου αγαθού, το κόψιμο μισθών και συντάξεων, η υπερφορολόγηση των εργατικών, λαϊκών μαζών, όχι μόνο δεν βγήκε από την κρίση αλλά βυθίστηκε σε μία χρεοκοπία διαρκείας. Το ελληνικό χρέος έχει εκταναχθεί στο 230 % του ΑΕΠ (146 % το 2010) και το έλλειμα για το 2021 αγγίζει το 7,1 % του ΑΕΠ. Όσο κι αν προσπαθούν λυσασμένα να μας πείσουν με ψέματα, με τις εξαγγελίες του Μητσοτάκη στην ΔΕΘ περί ανάπτυξης το 2022, τα νούμερα μιλάνε από μόνα τους και η ζημιά είναι ανεπανόρθωτη. Για άλλη μια φορά, θέλουν να φορτώσουν την κρίση στις πλάτες των εργαζομένων μέσα από την οικοδόμηση του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης (ν. Χατζηδάκη, νέο ασφαλιστικό κ.ά.), ενώ η ανεργία, το κύμα ακρίβειας και η αδυναμία διαχείρισης των μεγάλων περιβαλλοντικών καταστροφών,

υπόσχονται μόνο φτώχεια και εξαθλίωση. Αντί να δίνουν χρήματα για τις κοινωνικές ανάγκες, επιλέγουν να τα δίνουν στο χρέος, στους πολεμικούς εξοπλισμούς, στους κατασταλτικούς μηχανισμούς, στο μεγάλο κεφάλαιο και τους ημετέρους της εκάστοτε κυβέρνησης.

Ακόμη, η κυβέρνηση με το δίτολο εμβολιασμένοι-ανεμβολίαστοι σπέρνει διαιρέσεις, σύγχυση και ανορθολογισμό, για να αποποιηθεί κάθε ευθύνη για την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας, που έχει οδηγήσει σε 15.000 θανάτους, και να αποφύγει τη λήψη μέτρων προστασίας. Παρά την εμφανή φθορά της κυβέρνησης δεν χωράει κανένας εφησυχασμός, ούτε πρόκειται να σταματήσουν τις επιθέσεις, ούτε μπορεί να υπάρξει μια διαφορετική πολιτική, όπως υπόσχεται ο ΣΥΡΙΖΑ, οι ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές αποτελούν μονόδρομο για τον αστικό συρφετό.

Η παιδεία έχει μπει εδώ και χρόνια στο στόχαστρο των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, με στόχο την εμπορευματοποίησή-ιδιωτικοποίησή της. Οι αγώνες του φοιτητικού κινήματος είχαν βάλει φρένο στις επιθέσεις αυτές, όμως όσο η κρίση προχωράει και βαθαίνει, τόσο πιο επιτακτική ανάγκη γίνεται η προσαρμογή της εκπαίδευσης σε αυτήν, ώστε να απαλλαχθεί το κράτος από τα έξοδα της εκπαίδευσης και να διασφαλιστούν τα κέρδη των καπιταλιστών. Η πανδημία αποτέλεσε χρυσή ευκαιρία για την επίτευξη αυτού του σκοπού, καθώς το κλείσιμο των σχολών, η τηλεεκπαίδευση, οι χουντο-απα-

γορεύσεις και τα πρόστιμα έπαιξαν καθοριστικό ρόλο για να μην αναπτυχθούν αντιδράσεις και κινήματα όσο η κυβέρνηση θα ψηφίζει αντι-εκπαιδευτικά νομοσχέδια και θα τα εφαρμόζει. Ο νόμος Κεραμέως-Χρυσοχοΐδη που ψηφίστηκε περιλαμβάνει πανεπιστημιακή αστυνομία, ελέγχους εισόδου και κάμερες σε πανεπιστήμια, διαγραφές φοιτητών, πειθαρχικά και διώξεις σε φοιτητές που αγωνίζονται, επιχειρώντας την καταστολή του φοιτητικού κινήματος και συνδικαλισμού. Μέτρα τα οποία εντάσσονται στην γενικότερη καταπάτηση δικαιωμάτων, κατακτήσεων και ελευθεριών των εργαζομένων και της νεολαίας, με μοναδικό σκοπό την τρομοκράτηση τους. Η εφαρμογή της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής αποτελεί κύρια στόχευση του Υπουργείου και μόνο για φέτος οδήγησε στον ταξικό αποκλεισμό 40.000 μαθητών από την τριτοβάθμια εκπαίδευση, ενώ όπως ήδη έχει ανακοινωθεί, ετοιμάζουν κλεισίματα/συγχωνεύσεις σχολών με βάση τις «αξιολογήσεις» και τους χαμηλούς εισακτέους λόγω της ΕΒΕ, αλλά και μία περαιτέρω επίθεση στον φοιτητικό συνδικαλισμό. Δικαίωμα στην εκπαίδευση θα έχουν μόνο λίγοι «άριστοι», τα παιδιά των πλουσίων που θα έχουν χρήματα για φροντιστήρια, για δίδακτρα και για ιδιωτικά κολέγια, ενώ οι μαθητές που ανήκουν σε φτωχές, εργατικές οικογένειες θα βυθίζονται στην σύγχρονη αμορφωσιά, στην μαθητεία, και σε μία ζωή που θα είναι πολίτες β' κατηγορίας χωρίς δικαιώματα. Το άνοιγμα των σχολών βρίσκεται στον αέρα αφού ήδη χρησιμοποιούνται «υβριδικά» συστή-

ματα με τηλεκπαίδευση, καθώς επίσης όσες σχολές άνοιξαν δεν τήρησαν κανένα από τα αναγκαία μέτρα προστασίας (αποστάσεις, δωρεάν τεστ, προσλήψεις εκπαιδευτικού προσωπικού, αύξηση αιθουσών κ.ά.). Τέλος, η είσοδος θα γίνεται με πιστοποιητικό εμβολιασμού ή με rapid test υποχρεωτικά από ιδιώτη επί πληρωμή, επιδιώκοντας τον ταξικό αποκλεισμό των φοιτητών και δίνοντας πάτημα για ελέγχους του πάσο/ταυτότητας.

Το προηγούμενο διάστημα έγιναν σημαντικές κινητοποιήσεις, όπως ο νικηφόρος αγώνας των ντελιβεράδων της efood, που δείχνουν ότι οι αγώνες μπορούν να νικηθούν. Αδιαμφισβήτητα, η αναβολή της εισόδου της ΟΠΠ αποτελεί κι αυτή μία νίκη, που ήρθε από τις φοιτητικές/νεολαιίστικες κινητοποιήσεις του προηγούμενου διαστήματος. Ωστόσο, η λανθασμένη και κυρίως η αδιέξοδη πολιτική των ΠΚΣ-ΕΑΑΚ, βάζουν εμπόδια στην ανάπτυξη του κινήματος. Οι διασπασμένες πορείες, η αντικατάσταση των ΓΣ από ΔΣ, οι κλειστές συσκέψεις γύρω από μερικούς αυτόκλητους εκπροσώπους, μέλη των τηλε-ΔΣ μακριά και αποκομμένα από τα υπόλοιπα αγωνιζόμενα κομμάτια των φοιτητών δρουν πραγματικά με διαλυτικό τρόπο για το κίνημα. Πρέπει να οργανωθούμε και να αντεπιτεθούμε με συλλογικούς και μαχητικούς αγώνες, να επαναδραστηριοποιήσουμε τους συλλόγους μας και να παλέψουμε για την ανασύσταση και ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος σε μία αγωνιστική κατεύθυνση, χωρίς αυταπάτες για συμβολικές κινητοποιήσεις και ηλεκτρονικές δράσεις. Όπλα μας η αυτοοργάνωση, η ενότητα του φοιτητικού κινήματος, ο από κοινού συντονισμός με μαθητές και εργαζόμενους. Με ένα ολοκληρωμένο και μαχητικό πλαίσιο πάλης, που θα επιβάλλει τις ανάγκες μας στην πράξη.

Η κυβέρνηση της ΝΔ έχει σημειώσει μια παταγώδη αποτυχία στην αντιμετώπιση της υγειονομικής και οικονομικής κρίσης, στην επώλωση από τις πληγές που προξένησαν οι πυρκαγιές και οι σεισμοί. Η οικονομική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού – ενός καπιταλισμού που είναι σε κατάσταση χρεοκοπίας για 2η φορά σε μια δεκαετία – επιδεινώνεται. Η εγχώρια οικονομική ελίτ και η κυβέρνηση της ΝΔ, πιστές στις επιταγές της ΕΕ, φορτώνουν τα βάρη της κρίσης στις πλάτες της νεολαίας, των εργαζομένων και των φτωχών, μεταξύ άλλων, διαλύοντας κάθε κοινωνική κατάκτηση και ξεπουλώντας κάθε τι δημόσιο (υγεία, ασφάλιση κ.λπ.). Εξάφρεση δεν θα μπορούσε να αποτελεί η παιδεία.

Μετά από 1,5 χρόνο τηλε-εκπαίδευσης, δεκάδες χιλιάδες θύματα από την υγειονομική κρίση λόγω της εγκληματικής πολιτικής της κυβέρνησης Μητσοτάκη, 40.000 μαθητές που πετάχτηκαν εκτός πανεπιστημίων με τη θέσπιση της ΕΒΕ, η κυβέρνηση προχωράει σε νέο γύρο αντεκπαιδευτικών επιθέσεων, αφήνοντας αμέτρητα προβλήματα άλυτα. Ήδη κλείνουν σχολεία, αφού για άλλη μια φορά όχι μόνο άνοιξαν χωρίς τα απαραίτητα μέτρα προστασίας (αποστάσεις, καθαρίστριες, απολυμάνσεις κ.λπ.), αλλά προχώρησαν σε συγχωνεύσεις τμημάτων, με αποτέλεσμα να υπάρχουν τάξεις 25 μαθητών με μοναδικό μέτρο (;) την επαναφορά σε τηλεκπαίδευση, όταν ανιχνευτούν κρούσματα στο 50% + 1 των μαθητών!

Ήδη με το άνοιγμα των σχολείων ετοιμάζουν να εφαρμόσουν μια σειρά μέτρων που έχουν ήδη ψηφίσει (αυτονομία σχολικής μονάδας κ.ά.), με προεξέχουσα την Τράπεζα Θεμάτων, που θα ισχύσει από φέτος για την Α' Λυκείου. Το μέτρο αυτό εφαρμόστηκε τελευ-

Να μην μείνει κανένας νέος εκτός εκπαίδευσης Κάτω αξιολογήσεις – ΕΒΕ - τράπεζα θεμάτων

ταία φορά το 2014, και είχε οδηγήσει το 75% των μαθητών στο να κοπούν σε τουλάχιστον 1 μάθημα, ενώ το 25% έμεινε μετεξεταστέο.

Ωθούν τους μαθητές προς την επαγγελματική κατάρτιση για να δημιουργηθεί μια μεγάλη πελατεία για τους φίλους τους, κολιγιάρχες και φροντιστηριάρχες. Ετοιμάζουν την κατάργηση του άρθρου 16 του Συντάγματος, για να δώσουν τέλος στη δημόσια - δωρεάν παιδεία και να αλωνίζουν οι ιδιώτες στην παιδεία, δημιουργώντας την «Αγορά της Εκπαίδευσης»: θα μετατρέπουν την παιδεία σε εμπόρευμα, όπου θα αγοράζεται και θα πωλείται, ανάλογα με το μέγεθος του πορτοφολιού μας!

Επίσης, ήδη αρχίζει η εφαρμογή της αξιολόγησης εκπαιδευτικών, όπου η «απόδοση» των μαθητών και τα «μαθησιακά αποτελέσματα» θα αποτελέσουν κριτήρια αξιολόγησης των εκπαιδευτικών και σχολικών μονάδων και, επομένως θα επηρεάσουν την κρατική χρηματοδότησή τους, στη λογική κόστους - οφέλους (ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια λειτουργίας σχολείων). Η «αξιολόγη-

ση», όπως την εννοούν τα νεοφιλελεύθερα αρπακτικά, είναι το βασικό τους εργαλείο για να πετύχουν το κλείσιμο σχολείων και μαζικές απολύσεις εκπαιδευτικών, ενοχοποιώντας εκπαιδευτικούς και μαθητές και κρύβοντας τις αποκλειστικά δικές τους ευθύνες για την κρίση της εκπαίδευσης. Γι' αυτό και οι εκπαιδευτικοί κήρυξαν απεργία - αποχή από την αξιολόγηση και η Κεραμέως προσέφυγε στα αστικά δικαστήρια τα οποία, άμεσα, την έκριναν παράνομη!

Απέναντι σε αυτή την ολομέτωπη επίθεση ξέσπασαν δεκάδες καταλήψεις σχολείων σε πολλές περιοχές της Ελλάδας. Τα αιτήματα των μαθητών και των εκπαιδευτικών είχαν πολιτικό χαρακτήρα σε αρκετές καταλήψεις, καθώς υπογράμμιζαν την κατάργηση όλων των αντεκπαιδευτικών νόμων της Κεραμέως και της τράπεζας θεμάτων. Η απάντηση της κυβέρνησης στη νεολαία που αγωνίζεται είναι η καταστολή των αγώνων και η επαναφορά του άθλιου μέτρου των τηλε-απουσιών στους συμμετέχοντες στις καταλήψεις!

Τέλος, οι φασιστικές συμμορίες προσπα-

θούν να αποκτήσουν πάτημα σε σχολεία της Θεσσαλονίκης, εκμεταλλευόμενες την στήριξη της κυβέρνησης, καθώς και την υποχώρηση του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος. Φασιστικές ομάδες μετέτρεψαν σε ορμητήριο σχολείο στην Σταυρούπολη και επιτέθηκαν με δολοφονικό μένος σε διαδηλωτές, με τις πλάτες της αστυνομίας (βλ. σχετικό άρθρο).

Αγώνας διαρκείας για την ανατροπή της λαομίστηης κυβέρνησης Μητσοτάκη

Έξω οι φασίστες & η αστυνομία από τα σχολεία μας

Δεν πρέπει να αφήσουμε τις φασιστικές συμμορίες να ριζώσουν στη νεολαία και στα σχολεία μας, ούτε την αστυνομία να αποκλείει τα σχολεία μας τάχα για να μας προστατεύσει από αυτές! Είναι χρέος μας να αγωνιστούμε συλλογικά και οργανωμένα, για να μπορέσουμε να υπερασπιστούμε το δικαίωμά μας στη μόρφωση, στον συνδικαλισμό, στην εργασία, στη ζωή. Να μην περιμένουμε κανέναν μεσσία, τύπου ΣΥΡΙΖΑ που ψηφισε και εφάρμοσε μνημόνια και που στηρίζει τις βασικές κατευθύνσεις της πολιτικής της ΝΔ, μεταξύ άλλων και στην παιδεία, τάχα να μας σώσει. Ως Μαθητική Αντεπίθεση, προτάσσουμε έναν αγώνα διαρκείας, με καταλήψεις των σχολείων μας, συνελεύσεις, συντονιστικά και δυναμικές κινητοποιήσεις για να ανασυγκροτήσουμε το μαθητικό κίνημα. Να στηρίξουμε τις απεργίες των καθηγητών μας και να παλέψουμε μαζί τους για την κατάργηση των αξιολογήσεων. Μαζί με φοιτητές, εκπαιδευτικούς και εργαζόμενους γονείς μας να παλέψουμε για δημόσια και δωρεάν παιδεία, ανοίγοντας τον δρόμο για την ανατροπή της εγκληματικής κυβέρνησης της ΝΔ!

AUCUS: ΑΝΟΙΓΕΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ 3ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ

Η συμφωνία AUCUS

είναι μια επιθετική

ιμπεριαλιστική

συμφωνία μεταξύ

των ΗΠΑ, της

Μεγάλης Βρετανίας

και της Αυστραλίας

και στοχεύει στην

ασφυκτική ναυτική

περικύκλωση

της Κίνας.

Προετοιμάζονταν εδώ

και έναν τουλάχιστον

χρόνο υπό άκρα

μυστικότητα από τους

τρεις ιμπεριαλιστές,

και πήρε το όνομά

της από τα αρχικά

των χωρών που

συμμετέχουν.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Η συμφωνία AUCUS

Παρ' όλο που εμφανίστηκε ως αμυντική συμφωνία που δεν στοχεύει καμία χώρα (η Κίνα δεν αναφέρεται ούτε μια φορά στο κείμενο της συμφωνίας) και που το κύριο σκέλος της είναι απλώς η απόκτηση από την Αυστραλία 8 πυρηνοκίνητων υποβρυχίων, στην πραγματικότητα η συμφωνία AUCUS είναι μια ολοκληρωμένη, πολύπλευρη και μακροπρόθεσμη επιθετική, ιμπεριαλιστική, στρατιωτική συμφωνία.

Ο χρόνος ανακοίνωσής της δεν ήταν βέβαια καθόλου τυχαίως. Για τον Μπόρις Τζόνσον ήταν αναγκαίο, μπροστά στα οξυμένα εσωτερικά προβλήματα, να αναδείξει ότι η Βρετανία, μετά την αποχώρηση από την ΕΕ, γίνεται ξανά παγκόσμια ιμπεριαλιστική δύναμη που δρα σε παγκόσμιο επίπεδο — βέβαια, πρόκειται απλώς για ρητορείες, αν και επικίνδυνες. Για τον Μπάιντεν ήταν κρίσιμο να αντισταθμίσει την ταπεινωτική αποχώρηση και την ήττα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στο Αφγανιστάν, παρουσιάζοντάς την ως μια ελεγχόμενη κίνηση λόγω μετατόπισης του γεωστρατηγικού ενδιαφέροντος στην Ειρηνικό. Πρόκειται βέβαια περί ανοησίας, μια που η ήττα δεν αντισταθμίζεται, πολύ περισσότερο που η κατοχή του Αφγανιστάν στόχευε ακριβώς στην ηπειρωτική περικύκλωση της Κίνας.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι αυτή η τεράστια σημασία συμφωνία, που επί της ουσίας κηρύσσει την έναρξη μιας στρατιωτικής αντιπαράθεσης ΗΠΑ και Κίνας και ανοίγει τον δρόμο για έναν 3ο Παγκόσμιο Πόλεμο, δεν είχε την έγκριση των εργαζομένων των τριών χωρών και στην ουσία συμφωνήθηκε πραξικοπηματικά και από τις τρεις κυβερνήσεις.

Η θαλάσσια περικύκλωση της Κίνας

Ο διακηρυγμένος στόχος των αμερικάνων ιμπεριαλιστών είναι η ελεύθερη ναυσιπλοΐα στον Ινδο-Ειρηνικό ωκεανό αλλά ο πραγματικός στόχος τους είναι να περικυκλώσουν ασφυκτικά από την θάλασσα την Κίνα ώστε έχοντας το όπλο του αποκλεισμού της να της επιβάλλουν τους οικονομικούς και πολιτικούς όρους τους. Αυτή η ναυτική περικύκλωση έχει δύο ζώνες. Η πρώτη περιλαμβάνει το κλείσιμο των θαλασσών μπροστά ακριβώς από την Κίνα, δηλαδή την Βόρεια Σινική (ή Κίτρινη) Θάλασσα, την Θάλασσα της Ανατολικής Κίνας και την Θάλασσα της Νότιας Κίνας, και περιλαμβάνει, υποτίθεται, την Ιαπωνία, τις Φιλιππίνες, την Ινδονησία, τη Μαλαισία, την

Καμπότζη και το Βιετνάμ. Η δεύτερη ζώνη βρίσκεται ακόμη πιο έξω και νοητά περιλαμβάνει την Ινδία, την Αυστραλία, τη αμερικανική στρατιωτική βάση στη νήσο Γκουάμ και την Ιαπωνία.

Είναι προφανές ότι αυτό το σχέδιο των αμερικανών βρίσκεται στον αέρα παρ' όλο που είναι τρομερά επικίνδυνο. Καταρχάς είναι δύσκολο να αποκλειστεί η Κίνα μια που δημιουργεί διεξόδους είτε στο Πακιστάν είτε με τους διάφορους βόρειους ηπειρωτικούς δρόμους του Μεταξιού. Δεύτερον, μια στρατιωτική σύρραξη στην περιοχή, αν βέβαια δεν αναβαθμιζόνταν σε πυρηνική σύγκρουση, θα κατέληγε σε νίκη του κινέζικου ιμπεριαλισμού και αυτό το γνωρίζουν όλοι, συμπεριλαμβανομένου και των αμερικανών. Τρίτον, η δημιουργία αυτών των ζωνών προϋποθέτει όχι απλά το δίκτυο των υπαρχόντων αμερικάνικων βάσεων αλλά ένα ΝΑΤΟ της Νοτιανατολικής Ασίας, πράγμα που προς το παρόν είναι αδύνατον, ή ακόμη και εξωπραγματικό, ακόμη κι αν έχει υπογραφεί η συμφωνία AUCUS, ακόμη κι αν ήδη μπουσουλά η QUAD (η λεγόμενη «Τετράδα» — δηλαδή η ομάδα των ΗΠΑ, Ινδίας, Ιαπωνίας και Αυστραλίας). Όλες οι χώρες της περιοχής, παρ' όλο που επιθυμούν ένα σχετικό αντίβαρο προς την Κίνα, δεν είναι καθόλου διατεθειμένες να θυσιάσουν όχι απλώς την οικονομική τους ανάπτυξη αλλά και την ίδια την επιβίωσή τους, συμμετέχοντας σε ένα εκτεταμένο θέατρο πολεμικών επιχειρήσεων. Τέταρτον, η όξυνση της πολεμικής ατμόσφαιρας στην περιοχή θα δημιουργούσε γιγαντιαίες αναταράξεις μέσα στο εργατικό κίνημα αυτών των χωρών. Πέμπτον, ακόμη κι αν όλα πάνε κατ' ευχήν για τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές, ποιοι είναι ακριβώς οι οικονομικοί όροι που θα μπορούσαν να επιβάλλουν ώστε όχι απλώς να καθυστερήσουν την οικονομική ανάπτυξη της Κίνας και να κρατήσουν λίγο περισσότερο την στρατιωτική-πολιτική ηγεμονία τους αλλά να την πιασούν σε μια μισοαποικιακή κατάσταση, δηλαδή να την εξαλείψουν ως αντίπαλό τους;

Τι σηματοδοτεί η AUCUS;

Προφανώς, αυτή καθαυτή η συμφωνία AUCUS δεν έχει ιδιαίτερη σημασία. Δεν αλλάζουν ποιοτικά οι συσχετισμοί δύναμης στην περιοχή με την συμμετοχή του φαφούτικου βρετανικού λιονταριού ή επειδή η Αυστραλία θα αποκτήσει οκτώ πυρηνοκίνητα υποβρύχια. Αλλά έχει μια τεράστια συμβολική σημασία μια που σηματοδοτεί μια γιγα-

νταίων διαστάσεων ιστορική τομή σε όλα τα επίπεδα: οικονομικό, πολιτικό, κοινωνικό, γεωστρατηγικό και γεωπολιτικό:

α) Το κέντρο του κόσμου μετατοπίζεται πλέον (για την ακρίβεια, τώρα απλώς αναγνωρίζεται ρητά αυτή η μετατόπιση) μετά από 4-5 αιώνες (και πάντως σε όλη την ιστορία του καπιταλισμού) από την Ευρώπη-Μεσόγειο ή μετέπειτα Βόρειο Ατλαντικό, προς την Ν.Α. Ασία και ευρύτερα προς την λεγόμενη ζώνη του Ινδο-Ειρηνικού ωκεανού. Η τελευταία συμπεριλαμβάνει τις ανατολικές ακτές της Αφρικής (πρακτικά όλη την Αφρική), ολόκληρη την νότια Ασία και τις δυτικές ακτές της Αμερικής, έχοντας ως καρδιά την περιοχή των θαλασσών της Κίνας και όλων των χωρών που την περιβάλλουν.

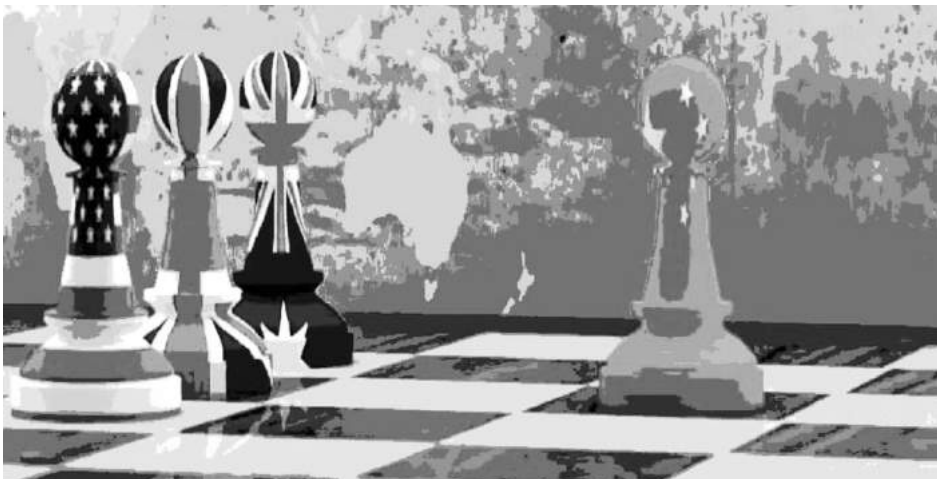
β) Η μετατόπιση αυτή συνδέεται και σε μεγάλο βαθμό ταυτίζεται με την τάση αντιστροφής της ιμπεριαλιστικής πυραμίδας δηλαδή την ανάδυση της Κίνας, των BRICS, αλλά και μιας σειράς άλλων χωρών, πράγμα που θεωρείται ασύλληπτο και πάντως γεννά τρομακτικούς κινδύνους για την επιβίωση της ανθρωπότητας αν δεν ανατραπεί το καπιταλιστικό σύστημα.

γ) Ο έλεγχος αυτής της περιοχής θα καθορίσει την ηγεμονική δύναμη του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, και με αυτήν την έννοια εγκαίνιαζεται η ιμπεριαλιστική σύγκρουση μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας ή, αλλιώς, ο ανταγωνισμός τους που μέχρι σήμερα ήταν περιφερειακός ή οικονομικός (συναλλαγματικός πόλεμος, πόλεμος δασμών, κ.α.) αναβαθμίζεται πλέον σε στρατιωτικό.

δ) Οι συνέπειες αυτών των κολοσσιαίων ανακατατάξεων πρόκειται να ξεδιπλωθούν σταδιακά, και σίγουρα θα είναι κολοσσιαίες, μια που θα αλλάξουν πολλές συμμαχίες και ισορροπίες σε όλο τον πλανήτη, αλλαγές που και αυτές θα γεννήσουν στρατιωτικές συγκρούσεις.

Η υποβάθμιση της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Είναι αλήθεια ότι τα φώτα της δημοσιότητας γύρω από τη συμφωνία σχεδόν μονοπώλησε η σφοδρή αντίδραση της Γαλλίας. Ο λόγος υποτίθεται ότι ήταν η ακύρωση της σύμβασης μεταξύ Γαλλίας και Αυστραλίας για 12 συμβατικά υποβρύχια, ύψους περίπου 60 δισ. δολαρίων. Ωστόσο, η πραγματική αντίδραση της Γαλλίας οφείλεται σε βαθύτερους και ουσιαστικότερους λόγους. Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός προσπαθούσε

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

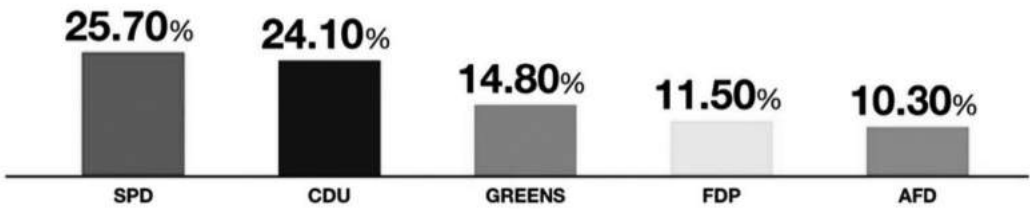
να υφάνει ένα δίκτυο επιρροής σε ολόκληρη την θαλάσσια περιοχή της Ν.Α. Ασίας, όπου έχει κάποια ασημαντα ερείσματα (Καληδονία, κ.α.) και που μάλλον σχεδίαζε(!) να τα χρησιμοποιήσει για να διαφοροποιηθεί αφενός από τις ΗΠΑ σε σχέση με την Κίνα, αφετέρου για να πιέσει(;) την Κίνα να είναι πιο προσεκτική στην Αφρική, ειδικά στην ζώνη του Σαχέλ (Μάλι, Νιγηρία, Τσαντ, Σουδάν, κ.α.) που την θεωρεί γαλλική. Η συμφωνία AUCUS προσγείωσε απότομα τόσο τον γαλλικό ιμπεριαλισμό όσο και τους υπόλοιπους ευρωπαϊκούς ιμπεριαλισμούς. Η καμπάνα της υποβάθμισης/περιθωριοποίησης της ΕΕ, μετά την υποβάθμιση της Ιαπωνίας έχει πλέον σημάνει και φαίνεται αδύνατο να αντιστραφεί αυτή η πορεία.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν είναι πλέον στο κέντρο του κόσμου αλλά σε μια δευτερεύουσας σημασίας ζώνη. Και οι ανταγωνισμοί μεταξύ των ευρωπαϊκών ιμπεριαλισμών έχουν πλέον καθυστερήσει τόσο πολύ την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική ενοποίηση της ΕΕ, που μάλλον αυτή έχει καταστεί αδύνατη. Οι συνέπειες θα είναι σφοδρές και πολλαπλές για την ΕΕ (η οποία, μάλιστα, ανακοίνωνε την δικιά της, άχρηστη πλέον, στρατηγική για τον Ινδο-Ειρηνικό, την ίδια μέρα με την ανακοίνωση της AUCUS) και θα οδηγήσουν αναπόφευκτα, και ίσως πολύ γρήγορα, στον κατακερματισμό της. Δεν μπορεί να αρθρώσει μια δικιά της πολιτική ανάμεσα στον ανταγωνισμό Κίνας και ΗΠΑ, δεν μπορεί να συμμετάσχει έστω και σαν δεύτερης σημασίας εταίρος στον υποτιθέμενο στραγγαλισμό της Κίνας.

Ο κίνδυνος ενός 3ου Παγκόσμιου Πολέμου

Ανοίγει πλέον ο δρόμος για έναν 3ο Παγκόσμιο Πόλεμο με βάση την σύγκρουση ΗΠΑ και Κίνας, ο οποίος δεν θα διεξαχθεί με συμβατικά αλλά με πυρηνικά όπλα — εδώ μας έχει οδηγήσει η αμείλικτη αναγκαιότητα του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Ο μόνος που μπορεί να φράξει αυτόν τον δρόμο είναι το εργατικό κίνημα αναπτύσσοντας ένα παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα, αναπτύσσοντας ένα κίνημα ενάντια στον μιλιταρισμό, τον εθνικισμό και τον ρατσισμό που θα αρχίσει να ξερνά αχαλίνωτα κάθε ιμπεριαλισμός και κάθε αστική τάξη, ενάντια στην εκτόξευση των πολεμικών δαπανών που προϋποθέτουν μια ακόμη μεγαλύτερη ήττα του εργατών. Στο τέλος τέλος, ενάντια στο ίδιο το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα που κάτω από την έκρηξη των αντιφάσεων του και με τον παροξυσμό της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, διαφορεί για την πείνα, επιβάλλει δικτατορίες, περιφρονεί την οικολογική κρίση, και ετοιμάζεται να μας οδηγήσει στο σφαγείο ενός πυρηνικού πολέμου για τα κέρδη μιας ισχνης μειοψηφίας καπιταλιστών_

Γερμανικές εκλογές Μετά τη Μέρκελ, εποχή αστάθειας

Τα αποτελέσματα των γερμανικών εκλογών επιβεβαίωσαν τη δύσκολη κατάσταση για τις αστικές δυνάμεις, σε μια καμπή όπου η Μέρκελ δεν θα είναι καγκελάριος μετά από 16 συναπτά έτη.

Η συμμετοχή ήταν 76,6%, περίπου όσο και το 2017. Το ποσοστό δείχνει ψηλό, όμως στην εξέλιξή του (1972: 91%, τέλη δεκαετίας 1990: 82%) φαίνεται η απομάκρυνση από το πολιτικό σκηνικό.

Οι Σοσιαλδημοκράτες (SPD) του Όλαφ Σολτς πήραν 25,7%, αύξηση 5,2 μονάδων από το καταστροφικό αποτέλεσμα του 2017. Ήταν στην κυβέρνηση του Μεγάλου Συνασπισμού, έχοντας μετά την πανδημία τον Σολτς σε νευραλγικές θέσεις (υπουργός Οικονομικών, Αντικαγκελάριος), καθώς και το υπουργείο Εργασίας. Πριν μερικούς μήνες κατρακυλούσαν στις δημοσκοπήσεις, όμως μπόρεσαν να εκμεταλλευτούν την αγωνία για την επόμενη μέρα χωρίς τη Μέρκελ, καθώς ο Σολτς ανοιχτά παρουσιαζόταν ως συνεχιστής του έργου της, και μια θολή ελπίδα για κάποια φιλολαϊκά μέτρα (αύξηση κατώτατου ωρομισθίου, πρόγραμμα κοινωνικής κατοικίας κ.ά.).

Οι Χριστιανοδημοκράτες/Χριστιανοκοινωνιστές (CDU/CSU), το κόμμα της Μέρκελ με επικεφαλής τον Άρμιν Λάσετ, έχασαν 8,9 μονάδες ξεπέφτοντας στο 24,1%, το χαμηλότερο ποσοστό στην ιστορία τους. Πλήρωσαν την σκληρή ταξική πολιτική τους, υπογραμμισμένη από τα κυνικά γέλια του Λάσετ όταν επισκεφτόταν πλημμυροπαθείς περιοχές.

Οι Πράσινοι πήραν 14,8% (αύξηση 5,8 μονάδων), κυρίως από τη νεολαία. Αρχικά διεκδικούσαν ακόμα και την πρωτιά, αλλά τους στοίχισε η αποκάλυψη ψεμάτων της επικεφαλής τους Αναλένα Μπέρμποκ για το βιογραφικό της (συνήθεια των αστέρων της αστικής πολιτικής). Κυρίως όμως ότι δεν παρουσίαζαν οτιδήποτε θα μπορούσε να υπερκεράσει το SPD.

Οι Ελεύθεροι Δημοκράτες (FDP), επιθετικοί νεοφιλελεύθεροι (κανένας φόρος στους πλούσιους κ.λπ.) με επικεφαλής το «χρυσό παιδί» Κρίστιαν Λίντνερ, ενισχύθηκαν ελαφρά παίρνοντας 11,5%. Βγαίνουν ρυθμιστές του σχηματισμού κυβέρνησης συνασπισμού, εγγυητές ενάντια σε κάθε υποψία «πειραμάτων» που δεν εγκρίνει το μεγάλο κεφάλαιο.

Η Εναλλακτική για τη Γερμανία (AfD), μόρφωμα ακροδεξιού τύπου (άρνηση κλιματικής αλλαγής, ενάντια στους μετανάστες κ.λπ.), έχασε 2,3 μονάδες, παίρνοντας 10,3%. Όπως και άλλες τέτοιες δυνάμεις, χάνει σε δυναμική ή υποχωρεί. Οστόσο διατήρησε την επιρροή της στις φτωχές περιοχές της Ανατολικής Γερμανίας και έχει εγκατασταθεί στο πολιτικό σκηνικό.

Καταστροφή για την Αριστερά (Die

Linke) το 4,9%, χάνοντας 4,3 μονάδες (προς κάθε κατεύθυνση), μένοντας κάτω από το αντιδημοκρατικό όριο εκπροσώπησης 5%. Είναι το τίμημα ενός ξέπνοου «προοδευτισμού» και της υπερψήφισης νεοφιλελεύθερων μέτρων στις τοπικές κυβερνήσεις όπου συμμετείχε.

Το βασικό σενάριο τώρα είναι ένας συνασπισμός SPD-Πράσινων-FDP, πιθανόν με το τελευταίο στο υπουργείο Οικονομικών.

Η κατάσταση του γερμανικού ιμπεριαλισμού

Μετά την κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων, που ξεκίνησε από την πρώην ΛΔΓ (Λαοκρατική Δημοκρατία της Γερμανίας) και την πτώση του Τείχους του Βερολίνου, και αφού πέτυχε την επανένωση της επικράτειάς του, ο γερμανικός ιμπεριαλισμός οικοδόμησε την πρωτοκαθεδρία του στην ΕΕ (έχει τον μεγαλύτερο πληθυσμό και πάνω από 20% του ΑΕΠ της). Ήταν ο κύριος ωφελημένος της ευρωπαϊκής «ενοποίησης» και της επέκτασης της ΕΕ, με βλέψεις καθαρής ηγεμονίας. Με την Ατζέντα 2000 του σοσιαλδημοκράτη Σρέντερ (που έπειτα έγινε παχυλά αμειβόμενο μεγαλοστέλεχος σε ιδιωτικές εταιρίες) επέφερε βαρύτατα πλήγματα στους εργαζόμενους, καθελώνοντας αποφασιστικά τους μισθούς (σήμερα κάτω από τα επίπεδα του 1999). Το ευρώ ήταν πρωτίστως «δικό του» νόμισμα, στηριγμένο στα δρακόντεια Σύμφωνα Σταθερότητας και μνημόνια.

Σταδιακά όμως αυτό το προβάδισμα ξεθώριασε. Το μοντέλο μιας σχετικά ισχυρής βιομηχανίας (περίπου 25% του ΑΕΠ, ποσοστό υπερδιπλάσιο από άλλες μεγάλες οικονομίες), βασισμένης στις εξαγωγές, έφτασε στα όριά του, λόγω της κρίσης ή επειδή έχει πλέον αποστραγγιστεί η ενδοευρωπαϊκή «περιφέρεια». Η παραγωγικότητα έχει βαλτώσει, τα καπιταλιστικά κέρδη πιέζονται, οι ανισότητες οξύνονται, ο αναπροσανατολισμός σε νέους τομείς και η ανανέωση των υποδομών απαιτούν τεράστιες επενδύσεις που για την ώρα κόβονται από μια «περιοριστική» πολιτική. Η θηριώδης κρατική παρέμβαση όπως και η προσωρινή ευρωπαϊκή «χαλάρωση» (Ταμείο Ανάπτυξης κ.ά.), αναγκαστικά για την αντιμετώπιση της κρίσης του 2020, δεν αρκούν. Την ίδια στιγμή, αυτές οι δαπάνες προστίθενται στο πρόβλημα του χρέους, που μεγαλώνει: το καλοκαίρι του 2020 είχε επιβληθεί μορατόριουμ πτωχεύσεων για να μην ξεσπάσουν ανεξέλεγκτα και, κυρίως, το χρηματοπιστωτικό σύστημα (π.χ. ο κολοσσός της Ντόιτσε Μπανκ) είναι γεμάτο τοξικά χρέη.

Το μεγάλο δίλημμα είναι με ποιον θα πάει η Γερμανία στον ανταγωνισμό των ΗΠΑ με Κίνα-Ρωσία. Δεν θέλει να ακολουθήσει τις πρώτες σε ανεξέλεγκτη

όξυνση. Δεν μπορεί απλά να συμβιώνει ή να συνεργάζεται με τις δεύτερες, που της αφαιρούν διαρκώς ζωτικό χώρο. Όντας «μεγάλη για την Ευρώπη, μικρή για τον κόσμο», το πρόβλημα μοιάζει αξεπέραστο.

Το αδιέξοδο επιδρά σε όλη την ΕΕ. Το κενό ηγεσίας είναι αδιανόητο ότι θα αναπληρωθεί από τον γαλλικό ιμπεριαλισμό (επίσης σε κρίση) με 1-2 αμφίβολου, μισοκοιτούς συνοδοιπόρους. Τα επικίνδυνα σχέδια ενισχυμένης διεθνούς παρουσίας (ευρωστρατός κ.ά.) είναι πολύ δύσκολο να προχωρήσουν και εντελώς αμφίβολης εμβέλειας και αποτελεσματικότητας. Αντί για κάθε συνοχή και κοινή στρατηγική, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, ιδιαίτερα μετά το Brexit, έχουν βυθιστεί σε «υπαρξιακή» κρίση διαρκείας, με κύρια προοπτική τη συνέχιση της διεθνούς υποβάθμισής τους (όπως υπενθύμισε το μερίδιό τους στην ντροπή της ήττας στο Αφγανιστάν).

Στην ενέργεια, ενώ η Γαλλία θέλει πανευρωπαϊκή ανακήρυξη της πυρηνικής ενέργειας ως «καθαρής» για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής, η Γερμανία σχεδιάζει κλείσιμο των πυρηνικών εργοστασίων της. Όμως έτσι παραμένει σε κολοσσιαία εξάρτηση από τη Ρωσία (βλ. αγωγός φυσικού αερίου Νορντ Στριμ 2).

Στο κουβάρι μπλέχτηκαν και οι βαριές επιπτώσεις της πανδημίας (παρότι η Γερμανία ήταν υποτίθεται από τις πιο καλά εξοπλισμένες χώρες) και οι καταστροφικές πλημμύρες του καλοκαιριού.

Στην κορωνίδα των προβλημάτων, χειροτερεύει η πολιτική κρίση, η αποδυνάμωση των αστικών κομμάτων και των δεσμών τους με τις μάζες, η έλλειψη εναλλακτικών. Το SPD, διασώστης του γερμανικού καπιταλισμού στην επανάσταση του 1918-23 και πιστός υπηρέτης του έκτοτε, θέλει να ξανακάνει την βρώμικη δουλειά, ουσιαστικά συνεχίζοντας την πολιτική του Μεγάλου Συνασπισμού – αλλά αυτό θα είναι δύσκολο εν μέσω μιας κρίσης που μεγαλώνει κάνοντας πιεστική την ανάγκη αλλαγών. Αυτό δείχνει ο νέος κύκλος φθοράς και αποκαθήλωσης των δεξιών δυνάμεων σε πολλές χώρες (βλ. και την παραίτηση του καγκελάριου Κουρτς στη γειτονική Αυστρία). Όποια κυβέρνηση κι αν συρραφεί, **οι δύο ιστορικές αστικές παρατάξεις δεν πήραν αθροιστικά ούτε 50%**, τελειώνοντας ως «μεγάλα λαϊκά κόμματα», αφήνοντας το πολιτικό σκηνικό θρυμματισμένο – προμήνυμα μόνο αστάθειας, κρίσεων, αντεργατικών-αντιδημοκρατικών επιθέσεων. Ζητούμενο παραμένει η παρέμβαση του εργατικού κινήματος, η ενίσχυση των αγώνων (π.χ. σιδηροδρομικοί, υγεία) αλλά και η ενοποίησή τους, η χάραξη μιας εναλλακτικής στο αδιέξοδο που ωριμάζει.

■ Σταύρος Σκεύος

Ανακοίνωση της ΟΚΔΕ για τις εξαγγελίες Μητσοτάκη στη ΔΕΘ

Περισσότερες ενισχύσεις και ελαφρύνσεις στο κεφάλαιο

Υποσχέσεις και φιλοδωρήματα σε εργαζόμενους – νεολαία

Με φόντο το ξεφτισμένο σύνθημα «Η Ελλάδα αλλάζει», ο πρωθυπουργός στην ομιλία του στη ΔΕΘ προσπάθησε να παρουσιάσει μια ψεύτικη εικόνα οικονομικής «ανάπτυξης», που δίνει υποτίθεται περιθώρια για αυξημένες παροχές. Στην πραγματικότητα, η οικονομία βουλιάζει σε διαρκή χρεοκοπία, ενώ οι δανειστές έρχονται μετά τις 15 Σεπτεμβρίου για την 12η αξιολόγηση, με στόχο την δραστική μείωση των πρωτογενών ελλειμμάτων στο 0,5% του ΑΕΠ τον επόμενο χρόνο (από 7,1% του ΑΕΠ φέτος).

Οι εξαγγελίες Μητσοτάκη συνεχίζουν στη γνωστή πεπατημένη νεοφιλελεύθερη συνταγή όλων των μνημονιακών κυβερνήσεων της τελευταίας 12ετίας: Ελαφρύνσεις και ενισχύσεις για το κεφάλαιο, πολιτική πτωχοκομείου και υποσχέσεις χωρίς αντίκρισμα για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα:

– Η αύξηση του ΑΕΠ το β' 3μηνο του 2021 κατά 16,2% και η αναπροσαρμογή του στόχου της μεγέθυνσης από 3,6% σε 5,9% για φέτος –για τα οποία πανηγυρίζει ο πρωθυπουργός–, δεν μπορούν να αποκαταστήσουν τις απώλειες μέσα στο 2020, που ήταν από τις κορυφαίες στην Ευρώπη. Ακόμη και την 1/1/2022 η Ελλάδα αν δεν θα είναι η χώρα με τις μεγαλύτερες απώλειες στο ΑΕΠ λόγω της πανδημίας, θα είναι σίγουρα μια απ' αυτές με μείωση ρεκόρ.

– Τα 41 δισ. ευρώ που έριξε το δημόσιο στη «μάχη της πανδημίας» αύξησαν ήδη ή θα αυξήσουν το δημόσιο χρέος, αυτή την ωρολογιακή βόμβα στα θεμέλια της οικονομίας.

– Η αύξηση των καταθέσεων κατά 35 δισ. ευρώ οφείλεται σε μεγάλο βαθμό σε αποθησαυρισμό των επιχειρήσεων, που ενίσχυσαν τους ήδη παχυλούς τραπεζικούς λογαριασμούς τους, δεν αφορούν ανακούφιση των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων.

Το δεύτερο μέρος της πρωθυπουργικής ομιλίας, οι περίφημες εξαγγελίες, δεν αναπληρώνουν στο ελάχιστο τις τεράστιες απώλειες του εργατικού και λαϊκού εισοδήματος, από

τους μισθούς πείνας, την πανδημία, το κύμα ανατιμήσεων, τις ιδιωτικοποιήσεις. Σύμφωνα και με την εξειδίκευση των μέτρων από τους αρμόδιους υπουργούς, το πολυδιαφημισμένο πακέτο ύψους 42,7 δισ. ευρώ αποδεικνύεται «άνθρακας»:

– Πολλές μειώσεις φόρων ήταν γνωστές και κλειδωμένες, όπως π.χ. το «πάγωμα» της ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης στον ιδιωτικό τομέα το 2022. Οι προσδοκίες που είχαν καλλιεργηθεί για επέκταση της απαλλαγής στους εργαζόμενους στο Δημόσιο και τους συνταξιούχους, όχι μόνο δεν επιβεβαιώθηκαν, αλλά δεν υπήρξε καμία αναφορά μονιμοποίησης της συγκεκριμένης ελαφρύνσης από το 2023.

– Οι υποσχέσεις για μειώσεις στον ΕΝΦΙΑ του 2022 κατά 8% μέσο όρο ήταν θολές και αφηρημένες, παραπέμποντας στον προϋπολογισμό του 2022. Πάντως το χαράτσι μονιμοποιείται, ενώ αν επαναληφθεί το προηγούμενο παράδειγμα του 2019, τότε κατ' εξοχήν κερδισμένοι των μειώσεων θα είναι οι πλούσιοι με ιδιοκτησίες αξίας 1 εκ. ευρώ.

– Η κατάργηση του φόρου για γονικές παροχές και δωρεές έως 800.000 ευρώ (τώρα το αφορολόγητο όριο είναι 150.000 ευρώ ή 200.000 ευρώ για α' κατοικία), που θα ισχύσει από την 1η Οκτωβρίου, έπεσε «κεραμίδα» σε όσους έσπευσαν ήδη να μεταβιβάσουν ακίνητα με γονική παροχή, θέλοντας να προλάβουν τις νέες αυξημένες αντικειμενικές τιμές ακινήτων από 1η Ιανουαρίου 2022. Και βέβαια, μέσα στην κρίση εκτινάχθηκαν οι αποποιήσεις κληρονομιάς, καθώς οι νεότεροι αδυνατούν να αναλάβουν τις περιουσίες των γονέων τους.

– Για το καυτό θέμα, τις αυξήσεις στις τιμές των πιο βασικών ειδών κατανάλωσης, ο πρωθυπουργός δεν είπε απολύτως τίποτε, πέρα από την... απειλή ενεργοποίησης της Επιτροπής Ανταγωνισμού. Η αλήθεια είναι ότι η εν λόγω Επιτροπή έχει συνδεθεί με πλήθος σκανδάλων συγκάλυψης και νομιμοποίησης των πάσης φύσης καρτέλ (βλ. και εσπευσμένη αλλαγή ηγεσίας, την επομένη των εκλογών). Η κυβέρνηση άφησε ανεξέλεγκτες τις μεγάλες

επιχειρήσεις στο ράλι αυξήσεων των τιμών, εξήγγειλε βέβαια μείωση ΦΠΑ από 24% στο 13% στον... καφέ και τον κινηματογράφο!

– Αμφίβολης αποτελεσματικότητας είναι το μέτρο του Ταμείου Ενεργειακής Μετάβασης με κρατική στήριξη 150 εκατ. ευρώ για την κάλυψη των αυξήσεων-«φωτιά» στο ρεύμα. Το βραχυπρόσθεσμο αυτό μέτρο, που εξειδικεύτηκε σε στήριξη 30 ευρώ ανά μεγαβατώρα για τις πρώτες 300 κιλοβατώρας κατανάλωσης (αποδείχτηκε ότι δεν βγαίνουν παρά 9 ευρώ το μήνα), δεν μπορεί να αντιμετωπίσει την εκτίναξη της χονδρικής τιμής του ρεύματος, κατά 140% στο Χρηματιστήριο Ενέργειας από τον περασμένο Μάρτιο, από 50 σε 120 ευρώ/μεγαβατώρα! Τα νοικοκυριά θα κληθούν να πληρώσουν αυτές τις υπέρογκες αυξήσεις, με μόνη «ενίσχυση» την αύξηση του επιδόματος θέρμανσης κατά 20% (κοστίζει μόλις 15 εκ. ευρώ). Επίσης καμία προστασία δεν ανακοινώθηκε για τους καταναλωτές από την αλματώδη αύξηση των τιμών στο φυσικό αέριο (+91% φέτος τον Αύγουστο σε σχέση με τον αντίστοιχο περσινό).

– Όσο για τις 50.000 επιδοτούμενες θέσεις εργασίας για νέους έως 29 ετών, που θα προσληφθούν για πρώτη φορά χωρίς προϋπηρεσία εντός του 2022, αυτές θα ενισχύονται για 6 μήνες με 1.200 ευρώ. Πρόκειται ουσιαστικά για ένα μέτρο που δεν αποσκοπεί στην ενίσχυση των νέων αλλά των εργοδοτών τους, αφού το μισό ποσό της ενίσχυσης θα πηγαίνει στους εργοδότες και τα υπόλοιπα 600 θα κατευθύνονται στους νέους, όχι όμως μηνιαίως –όπως κατάλαβαν οι περισσότεροι αρχικά– αλλά για όλο το διάστημα της ενίσχυσης! Δηλαδή 100 ευρώ παραπάνω για 6 μόνο μήνες, ενώ καμία πρόβλεψη δεν υπάρχει μετά την λήξη του επιδοτούμενου εξαμήνου. Οι νέοι, που πετιούνται στην ανεργία, αποκλείονται από την ανώτατη εκπαίδευση λόγω Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής, ξυλοφορτώνονται σε κάθε τους διαμαρτυρία, θα μπορούν όμως να απολαμβάνουν 50 GB δωρεάν δεδομένα το μήνα στο κινητό τους από 1/1/2022, αν εμβολιαστούν!

Οι εξαγγελίες Τσίπρα στη ΔΕΘ

κάκι ή με διαρκώς ανανεούμενες συμβάσεις εργασίας. Ανακοίνωσε ρυθμίσεις των ιδιωτικών χρεών που δημιουργήθηκαν κατά την πανδημία και διάφορα μέτρα επιδοματικού χαρακτήρα, λόγω του κύματος ανατιμήσεων της ενέργειας. Τέλος, μίλησε για τη στήριξη των επιχειρήσεων μέσω των τραπεζών, καθώς και την ανάκτηση του μάνατζμεντ από το δημόσιο μιας συστημικής τράπεζας διαμέσου της Αναπτυξιακής Τράπεζας. Και για να μπορέσουν να πραγματοποιηθούν τα παραπάνω, ο Τσίπρας υποσχέθηκε ανάπτυξη με τόνωση της «εγχώριας παραγωγής» (που αυτή τη στιγμή κινδυνεύει, υποτίθεται, με αφελληνισμό από τον «ολιγαρχικό καπιταλισμό» της Ν.Δ.) και την «αύξηση του παραγόμενου πλούτου» διαμέσου των τραπεζών.

Οι εξαγγελίες αυτές αποτελούν ακόμη μια προσπάθεια εξαπάτησης των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Σήμερα, με την οικονομική κρίση του 2020 που πυροδοτήθηκε από την πανδημία, η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας είναι πολύ χειρότερη από την εποχή που η χώρα μπήκε στα μνημόνια. Το δημόσιο χρέος έχει εκτοξευτεί στα 388 δισ. (236% του ΑΕΠ ενώ το 2010 ήταν 240 δισ. και 127% του ΑΕΠ) ενώ το έλλειμμα είναι 33 με 34 δισ. και ήδη έχει ξεπεράσει τα 31 δισ. του Ταμείου Ανάπτυξης. Είναι ο ΣΥΡΙΖΑ, που με

τη συμφωνία του 2018 με τους ευρωπαίους δανειστές μετέτρεψε τη χώρα σε αποικία χρέους, ενώ η ελληνική οικονομία είναι σε κατάσταση διαρκούς χρεοκοπίας.

Πώς λοιπόν ο ΣΥΡΙΖΑ, που συμφώνησε και εφάρμοσε τα δύο πρώτα μνημόνια και έφερε το 3ο όταν οι πραγματικοί δείκτες της οικονομίας ήταν πολύ καλύτεροι από σήμερα, θα εφαρμόσει μια πολιτική αύξησης του κατώτατου μισθού και παροχών προς τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα; Μήπως θα διαπραγματευτεί πάλι με τους δανειστές, όπως εντελώς αποτυχημένα έκανε την «πρώτη φορά αριστερά»; Μήπως οι σημερινές εξαγγελίες του Τσίπρα θα έχουν χειρότερη τύχη από το προηγούμενο προεκλογικό «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης»; Και πώς οι χρεοκοπημένες τράπεζες που ανακεφαλαιοποιήθηκαν με το χρήμα των εργαζομένων δεκάδες φορές μέχρι σήμερα, θα χρηματοδοτήσουν τις χρεωμένες επιχειρήσεις και μάλιστα θα τις στρέψουν και σε παραγωγικές επενδύσεις;

Η αποκατάσταση του δικαϊκά τους των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, οι συμβάσεις αορίστου χρόνου που υπόσχεται ο ΣΥΡΙΖΑ, αποτελούν πραγματική απάτη καθώς είναι ο ΣΥΡΙΖΑ που στη διάρκεια της διακυβέρνησής του επέκτεινε τις ελαστικές μορφές εργασίας κάθε είδους, ως υποτιθέμενο αντίδο-

– Από την άλλη μεριά, το καλάθι των παροχών για τις επιχειρήσεις είναι γεμάτο: νέα μείωση 3% των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών, μείωση του φορολογικού συντελεστή από τον Ιανουάριο του 2022 στο 22% από 24% (κόστος 183 εκ. ευρώ), εκπτώσεις και φοροαπαλλαγές για τις «πράσινες και ψηφιακές» μπίζνες, φοροαπαλλαγές για εξαγορές και συγχωνεύσεις που δίνουν ώθηση στο μεγάλο κεφάλαιο. Και βεβαίως φτηνή εργατική δύναμη που εξασφαλίζουν τα επιδοτούμενα προγράμματα, ακόμα και ανήλικης εργασίας στα ξενοδοχεία, όπως συμφωνήθηκε πρόσφατα!

Ο πολύφενος πρωθυπουργός τίποτε δεν είχε να πει για την αύξηση του κατώτατου μισθού (παρά τις προσδοκίες που είχαν καλλιεργηθεί για έστω 2% αύξηση το 2022), τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας που έχουν καταργηθεί παντού, την ενίσχυση των συστημάτων παιδείας-υγείας, το χρεοκοπημένο Ασφαλιστικό Σύστημα, την αποκατάσταση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων. Μπορούμε όμως όλοι να ελπίζουμε στην πιθανότητα να κερδίσουμε στα μέτρα-κληρωτίδα της φορολοταρίας!

Οι εργαζόμενοι, η νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν βλέπουμε τον εαυτό μας στους πανευτυχείς επαγγελματίες και τα αισιόδοξα νεανικά χαμόγελα του videowall, που προβάλλονταν πίσω από τον Μητσοτάκη στη ΔΕΘ. Για εμάς, οι εξαγγελίες Μητσοτάκη στη ΔΕΘ και συνολικά η κυβερνητική πολιτική έχει μόνο ανεργία και εργασιακή ανασφάλεια, μισθούς πείνας και επιδόματα-φιλοδωρήματα, καταστολή και ταπείνωση. Εμείς βρισκόμαστε έξω από το Βελλίδειο, διαδηλώνοντας για ψωμί-υγεία-παιδεία-ελευθερία. Αυτό τον δρόμο του αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς, γειτονιά, σχολείο και σχολή, πρέπει να ακολουθήσουμε. Ακόμα πιο μαζικά, για να ανακόψουμε τις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις, να πετύχουμε το γκρέμισμα αυτής της κυβέρνησης, που έχει ήδη αρχίσει να καταρρέει δημοσκοπικά και στη συνείδηση της κοινωνικής πλειοψηφίας.

ΟΚΔΕ, 15/09/2021

Στις 18/9 ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ εξήγγειλε από το βήμα της ΔΕΘ το σχέδιο διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ. Μίλησε για την ανάγκη να μπει τέλος «στο φαύλο, κομματικό, μεροληπτικό, πελατειακό κράτος» που δημιούργησε η κυβέρνηση της Ν.Δ. και επικέντρωσε στην εξάλειψη των «στρατιών των μετακλητών υπαλλήλων» και στην «αποκομματικοποίηση» του κράτους, στις αμοιβές των golden boys, στη διαφάνεια στην επιλογή των διοικήσεων των νοσοκομείων. Ακόμη αναφέρθηκε στον «εκδημοκρατισμό των σωμάτων ασφαλείας» (άραγε γιατί δεν έκανε τίποτε σε αυτό τον τομέα τα πέντε χρόνια διακυβέρνησής του;), με την επιλογή της ηγεσίας τους από το σώμα των Προέδρων της βουλής, στον ψηφιακό μετασχηματισμό του κράτους, στη μετάβαση αρμοδιοτήτων του κράτους στην Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Για το ΕΣΥ υποσχέθηκε αύξηση των δαπανών για την υγεία και προσλήψεις προσωπικού. Αντίστοιχα για την Παιδεία, προσλήψεις εκπαιδευτικών, κατάργηση της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής, την αύξηση της χρηματοδότησης των πανεπιστημίων σε βάθος τετραετίας. Υποσχέθηκε επίσης κατάργηση του νόμου Χατζηδάκη σε ότι αφορά το οχτάωρο και τις υπερωρίες και 800 ευρώ κατώτατο μισθό, ενώ μίλησε και για αποκατάσταση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, του δικαϊκά τους στην απεργία και τη μετατροπή σε αορίστου χρόνου εργασίας των εργαζομένων με μπλο-

το στην τεράστια ανεργία. Μήπως θα αποκαταστήσει το δικαίωμα στην απεργία καταργώντας τον δικό του νόμο για τη συμμετοχή στη συνέλευση για λήψη απόφασης για απεργία του 50% συν 1 των εργαζομένων; Ή μήπως η μεταφορά αρμοδιοτήτων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση δεν αποτελεί τον τρόπο που προτείνει και η έκθεση Πισσαρίδη για να απαλλαγεί το κράτος από την υποχρέωση να παρέχει κοινωνικές υπηρεσίες και να ολοκληρώσει η Τοπική Αυτοδιοίκηση τη βρώμικη δουλειά της ιδιωτικοποίησης των υπηρεσιών αυτών;

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει να επιδείξει καμία σοβαρή αντιπολίτευση, ούτε καν αντιπολιτευτική στάση, ακόμη και τώρα που έχει αρχίσει η φθορά της κυβέρνησης. «Αντιπολιτεύεται» με «υπευθυνότητα», ψηφίζει μεγάλο μέρος των νομοσχεδίων στη Βουλή, όπως π.χ. με τον νόμο Χατζηδάκη. Ο ΣΥΡΙΖΑ, με τη μετάλλαξή του σε αστικό, νεοφιλελεύθερο και μνημονιακό κόμμα, δίνει τα διαπιστευτήρια του σαν το δεύτερο κόμμα της αστικής τάξης και καμιά σχέση δεν έχει με την αριστερά. Και βέβαια δεν ζητά άμεσα εκλογές, ενώ κοιτά με προσοχή τις δημοσκοπήσεις που δείχνουν ότι δεν καρπώνεται την φθορά της Ν.Δ. Είναι γεγονός ότι δεν μπορεί να επαναλάβει με εύκολο τρόπο την εξαπάτηση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων όπως το 2015. Κανένας εργαζόμενος και νεολαίος δεν πρέπει να ξαναπιστέψει «τα ψεύτικα, τα λόγια τα μεγάλα».

Λεφτά υπάρχουν μόνο για Rafale

Τα 18 μαχητικά αεροσκάφη Rafale, που το ελληνικό κράτος είχε ήδη φορτωθεί στις πλάτες του, με την ανακοίνωση Μητσοτάκη στην περσινή ΔΕΘ και το ελεεινό «ναι» στη σύμβαση για την αγορά τους, που υπέγραψε ο ΣΥΡΙΖΑ, έγιναν 24 μετά τις εξαγγελίες Μητσοτάκη στη φετινή ΔΕΘ. Έτσι, 6 ακόμα Rafale, προστίθενται για να «προικιστεί» κι άλλο η Πολεμική Αεροπορία, με τα «τελευταίας γενιάς αεροσκάφη, τα καλύτερα που υπάρχουν στον κόσμο», όπως ζητωκραύγαζαν οι νεοφιλελεύθεροι της ΝΔ.

Ενώ οι ίδιοι λένε ότι «δεν υπάρχουν λεφτόδεντρα», τώρα δίνουν τα χέρια με τον Μακρόν, και η ελληνογαλλική συμφωνία προσθέτει ένα ακόμα κομμάτι στο παζλ των ανταγωνισμών στην περιοχή της ΝΑ Μεσογείου, που οξύνονται όλο και πιο απειλητικά για τους λαούς. Στο πολεμοχαρές σύμφωνο Μητσοτάκη - Μακρόν, μέχρι τώρα είχαμε 18 Rafale με κόστος 2,38 δισ. Τώρα, οι πλάτες των εργαζομένων και των φτωχών βαραίνουν κι άλλο, καθώς το συνολικό κόστος για τα 24 αεροσκάφη αγγίζει τα 3,3 δισ. ευρώ. Το σύμφωνο περιλαμβάνει κι άλλες δολοφονικές μηχανές· 3 φρεγάτες τύπου Belhagga, που το κόστος έκαστης φτάνει τα 925 εκατ. ευρώ, οπλικά συστήματα και τεχνικά βοηθήματα, που φτάνουν τα 1,2 δισ. ευρώ.

Πέρα από το ελληνογαλλικό εξοπλι-

στικό πρόγραμμα, η κυβέρνηση σκοπεύει να διαθέσει 1,2 δισ. για την αναβάθμιση των F-16 Block 52 σε F-16 Viper, ενώ προωθείται από το υπουργείο η αναβάθμιση των F-16 Block 50 σε Block 50+ Advanced με τουλάχιστον 500 εκατ. ευρώ. Στο παραπάνω κόστος δεν συνυπολογίζονται τα 120 εκατ. για το σύστημα νυχτερινής σκόπευσης Sniper. Στα παραπάνω προστίθεται η αναβάθμιση των 4 φρεγατών τύπου ΜΕΚΟ 200, ύψους περίπου 500 εκατ. και η προμήθεια μιας μοίρας 20 αεροσκαφών τύπου F-35. Με λίγα λόγια, 10 δισ. ευρώ σε θηριώδη όπλα τη στιγμή που για το 2021 –εν μέσω πανδημίας– οι εξοπλιστικές δαπάνες του προϋπολογισμού αυξήθηκαν πάνω από 40%, ενώ της υγείας μειώθηκαν πάνω από 12%!

Όσα προπαγανδιστικά λέγονται από την κυβέρνηση και τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ, που παρουσιάζουν τις εξοπλιστικές δαπάνες ως απαραίτητες για την αντιμετώπιση της τουρκικής επιθετικότητας, ελάχιστη σχέση έχουν με την πραγματικότητα. Μέσα στο κλίμα εθνικιστικού παροξυσμού και μονόπλευρης ανάδειξης των απειλών Ερντογάν από τα ντόπια ΜΜΕ, μοιάζει εύκολο οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα να παγιδευτούν στη δήθεν αναγκαιότητα των φαραωνικών εξοπλισμών, παρότι έχει αποδειχθεί πως είναι ένας αέναος κύκλος, με τη μία χώρα να εξουδετερώνει τα όπλα της άλλης, για να πλουτίζουν οι πολεμικές εταιρείες.

Σε κάθε περίπτωση, τα νέα πανάκριβα όπλα δεν αφορούν την άμυνα των συνόρων, αλλά τα επιθετικά σχέδια του ελληνικού κεφαλαίου για να διεκδικήσει και να υπερασπίσει ΑΟΖ και επενδύσεις στα βάθη της ΝΑ Μεσογείου στον ανταγωνισμό του με το τουρκικό. Μόνο αφελείς μπορούν να πιστέψουν ότι με την «στρατιωτική συνδρομή» ο γαλλικός ιμπεριαλισμός θα υπερασπίσει τα «κυριαρχικά δικαιώματα» του ελληνικού καπιταλισμού. Πολύ περισσότερο πρόκειται για την προσπάθεια να χτιστεί ένα ανάχωμα ενάντια στην ενίσχυση του τούρκικου καπιταλισμού, σε μια περιοχή όπου –λόγω και της συνεχιζόμενης υποχώρησης των ΗΠΑ – ο γαλλικός ιμπεριαλισμός ενδιαφέρεται να προωθήσει τα συμφέροντά του. Γι' αυτό μπορεί να εκμεταλλευτεί ως πιόνι κάθε «πρόθυμο» όπως ο ελληνικός καπιταλισμός, που γνωρίζει καλά τον ρόλο της εξυπηρέτησης των πιο βρώμικων συμφερόντων των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Ο Μητσοτάκης και όλη η ελληνική μπουρζουαζία, «υπηρέτες πολλών αφεντάδων» για να διασφαλίσουν ό,τι περισσότερο μπορούν, ξεπουλάνε τον ελληνικό λαό. Δίνουν δισ. για πολεμικές συμφωνίες, τη στιγμή που το νέο κύμα ακρίβειας έρχεται σαν ταφόπλακα στους εργαζόμενους και τους φτωχούς. Κοροϊδεύουν τους πυρόπληκτους και σεισμόπληκτους, αφήνουν στην τύχη του το ΕΣΥ, απολύουν υγειονομικούς (ενώ ένα χρόνο πριν τους

«χειροκροτούσαν»), διαλύουν τη δημόσια και δωρεάν παιδεία, ξυλοφορτώνουν εκπαιδευτικούς, και περνάνε σωρεία αντεργατικών - αντιλαϊκών μέτρων. Αλλά για την κυβέρνηση της ΝΔ και κάθε μνημονιακό κόμμα (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ κ.ά.) χρήματα που πάνε στις κοινωνικές ανάγκες, είναι πεταμένα λεφτά.

Οι λαοί δεν είναι κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστικών σχεδίων και των αστικών ανταγωνισμών. Είναι επείγουσα ανάγκη να αναπτύξουμε ένα αντιπολεμικό κίνημα, να μην πολεμήσουμε για τα συμφέροντα των πολυεθνικών, των ιμπεριαλιστών και των αστικών τάξεων σε Αιγαίο και ΝΑ Μεσόγειο. Να απαιτήσουμε λεφτά για κοινωνικές ανάγκες, για Υγεία και Παιδεία, όχι για εξοπλισμούς. Να εναντιωθούμε στους ιμπεριαλιστές κι εθνικιστές, που μας οδηγούν μέρα με τη μέρα προς την έκρηξη πολεμικών συγκρούσεων. Με κοινούς αγώνες, να παλέψουμε για τη διεθνιστική συνεργασία των εργαζομένων και των λαών όλης της περιοχής. Αυτή είναι άλλωστε η μόνη πραγματική εγγύηση για να μην συρθούμε σε πολεμικά επεισόδια και σφαγεία.

■ Ε. Κ.

ΝΑ ΠΑΡΘΕΙ ΠΙΣΩ Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΤΡΙΜΕΛΟΥΣ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΕΙΟΥ ΧΑΝΙΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΒΑΓΓΕΛΗ ΚΙΤΣΩΝΗ ΚΑΙ ΓΙΑΝΝΗ ΦΟΥΦΟΥΔΑΚΗ

Όλοι στα δικαστήρια των Χανίων, Τρίτη 12/10/2021

Την 27η Απρίλη 2014 και **κατά την προεκλογική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε. στα Χανιά, δύο αστυνομικοί της ασφάλειας** (αφού ενημερώθηκαν από κάποιο καλοθελητή/ χαφιεδάκο που κατέθεσε και σαν μάρτυρας των αστυνομικών) **επιτέθηκαν** σχεδιασμένα **στον σύντροφο Βαγγέλη Κίτσωνη**, χωρίς να επιδείξουν αστυνομική ταυτότητα και χωρίς καν να ανακοινώσουν την ιδιότητά τους. Ο ένας αστυνομικός χτύπησε βίαια τον Β. Κίτσωνη στο κεφάλι και ο σύντροφος αναγκάστηκε να αμυνθεί. Παρότι ο σύντροφος αιμορραγούσε ύστερα από το χτύπημα συνελήφθηκε, οδηγήθηκε στο αστυνομικό Μέγαρο Χανίων που κατηγορήθηκε για απρόκλητη επίθεση, για ξυλοδαρμό, ακόμα και για την κλοπή του πορτοφολιού του ενός αστυνομικού, ζητώντας του να ομολογήσει τις κατηγορίες και να καταδώσει κάποιο «συνεργό»!!! Ο σύντροφος αντί να μείνει στο νοσοκομείο όπως και έπρεπε, οδηγήθηκε στην φυλακή του αστυνομικού Μεγάρου Χανίων για να ακολουθήσει την διαδικασία του αυτοφώρου.

Η αστυνομία «βρήκε» τον συνεργό στο πρόσωπο του συντρόφου Γιάννη Φουφουδάκη (ο οποίος δεν βρίσκονταν καν στην Κρήτη), μάλλον ανακάλυψε το όνομά του από την υποψηφιότητά του στις βουλευτικές εκλογές στον Νομό Ηρακλείου. Πρόκειται για τη γνωστή τακτική της αστυνομίας, που για να «τυλίξει» τους αγωνιστές σε μια κόλλα χαρτί διαστρεβλώνει τα

πραγματικά γεγονότα, αποκρύπτει την αλήθεια και δημιουργεί ψευδείς ιστορίες για να τους εξοντώσει ηθικά και οικονομικά. Το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης οδήγησε τους δύο συντρόφους με τις κατηγορίες: **α) αντίσταση κατά της αρχής και πρόκληση σωματικής βλάβης** στους δύο αστυνομικούς για τον σύντροφο Βαγγέλη Κίτσωνη, **β) κλοπή πορτοφολιού αστυνομικού** που περιείχε και 2.000 ευρώ, για τον απόντα(!) σύντροφο Γιάννη Φουφουδάκη, και **γ) φθορά ξένης ιδιοκτησίας** στο υποκατάστημα του Ο.Τ.Ε. και στους δυο.

Η δική των συντρόφων έγινε ύστερα από 4,5 χρόνια και τέσσερις αναβολές στις 16/10/2019. Η έδρα κατά πλειοψηφία 2-1 αποφάσισε την ενοχή των συντρόφων και επέβαλε αισχρές ποινές παρότι καταρρίφθηκαν όλες οι κατηγορίες. Στον σύντροφο Βαγγέλη Κίτσωνη επέβαλε συνολική ποινή φυλάκισης 17 μηνών με τριετή αναστολή για αντίσταση κατά της αρχής και διακεκριμένη φθορά ξένης ιδιοκτησίας. Στον σύντροφο Γιάννη Φουφουδάκη ποινή φυλάκισης 8 μηνών με τριετή αναστολή για απλή συνέργεια στη διακεκριμένη φθορά ξένης ιδιοκτησίας!

Ο πρώτος αστυνομικός, πάρα τα ψέματα που έγραψε στην κατάθεση του (ότι δήθεν του αποκάλυψε τα στοιχεία του ο ίδιος ο σύντροφος Γιάννης ύστερα από την φανταστική προσαγωγή του στο συμβατικό αυτοκίνητο της ασφάλειας), αναγκάστηκε να πάρει πίσω την κατάθεσή του και να αποκαλύψει ότι τα στοιχεία του

βρέθηκαν ύστερα από εσωτερική ερευνά της ασφάλειας! Ταυτόχρονα παραδέχτηκε ότι δεν είδε και δεν άκουσε να φανερώνει ο συνάδελφος του την ιδιότητά του και ότι απλώς έσπευσε στο σημείο να βοηθήσει τον συνάδελφό του, παραδεχόμενος ότι δεν μπορεί να διευκρινίσει ποιος επιτέθηκε σε ποιον.

Ο δεύτερος αστυνομικός-ντετέκτιβ, με χυδαία και τερατώδη κωμικοτραγικά ψέματα, έβγαλε όλο το αντικομμουνιστικό του μένος για να ενοχοποιήσει και να καταδικάσει τον σύντροφο Κίτσωνη. Ο «ντετέκτιβ» ανακάλυψε ότι είχε κατέβει όλη η ΟΚΔΕ για εκπαίδευση με τρία πούλμαν στο βουνό Ομαλό Χανίων (σε ένα παραδοσιακό ορμητήριο ανταρτών). Παρακολουθούσε τα πούλμαν, όμως του γλίστρησαν οι δύο σύντροφοι, είδε τον σύντροφο να γράφει συνθήματα σε τοίχο, προσπάθησε ειρηνικά να τον απομακρύνει και ο σύντροφος του επιτέθηκε... Ακόμα το σύνθημα που είδε να γράφει ο σ. έλεγε «Εξω από...οι φασίστες από τα Χανιά». Το σύνθημα αυτό δεν μπορεί να σταθεί ούτε συντακτικά.

Η έδρα δεν άκουσε τίποτα άλλο παρά μόνο τις καταθέσεις των δύο αστυνομικών, που ήταν μάλιστα αντιφατικές και γεμάτες ψέματα. Η Πρόεδρος του δικαστηρίου διέκοπτε τους μάρτυρες υπεράσπισης και κατά την διάρκεια της απολογίας του συντρόφου Κίτσωνη ζητούσε επίμονα -με την απειλή κυρώσεων- να καταδώσει τον δεύτερο συνεργό, κάτι που φυσικά δεν

έκανε. Η δίκη κράτησε πάνω από δύομιση ώρες, η έδρα αναγκάστηκε να αποσύρει την κατηγορία της κλοπής του πορτοφολιού και του ξυλοδαρμού, και αφού διέκοψαν δύο φορές αποφάσισαν να εξαντλήσουν την αυστηρότητά τους στις ποινές της αντίστασης και της φθοράς.

Την Τρίτη 12/10/2021 δικάζεται στα Χανιά η έφεση των δύο συντρόφων. Η Κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου δημιούργησε το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης που ενίσχυσε την αστυνομική βία και τις παρακρατικές επιθέσεις. Επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ η αστυνομία και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης ενισχύθηκαν σημαντικά. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, χειρότερη όλων, δεν δίστασε να απαγορεύει τις διαδηλώσεις, να ξυλοφορτώνει και να συλλάβει 23 εστιακούς φοιτητές στα Πάννεια που επιχείρησαν να τιμήσουν την επέτειο του Πολυτεχνείου και δεκάδες ακόμα σε όλη την Ελλάδα, να φυλακίσει χωρίς στοιχεία νεολαίους και φτωχούς εκφοβιστικά μετά την έκρηξη της κοινωνίας στη Ν. Σμύρνη.

Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν πρέπει να τρομοκρατηθούμε. Να παραδειγματιστούμε από τους αγώνες ενάντια στη καταστολή με αποκορύφωμα την έκρηξη στην Νέα Σμύρνη, τους εργατικούς αγώνες και το νικηφόρο παράδειγμα των εργαζομένων στην e-food. Πρέπει να οργανωθούμε για να ηλώσουμε το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης.

Σκάνδαλα διαφθοράς κλονίζουν το αστικό καθεστώς της Γουατεμάλας

Ο εισαγγελέας Σαντοβάλ, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη χώρα μετά την απόλυση του, που σχετιζόταν με έρευνα για υπόθεση διαφθοράς και κάλυψης εγκληματιών από την περίοδο της δικτατορίας στην οποία εμπλεκόταν ο πρόεδρος της Γουατεμάλας, Αλεχάντρο Τζιαματέι. Κατά τη διάρκεια των τελευταίων τριών ετών, ο Sandoval καταδίωξε προέδρους, νομοθέτες, δικαστές, επιχειρηματικούς ηγέτες και άλλες ισχυρές προσωπικότητες. Το 2015, η δράση αυτή ανέτρεψε τον πρόεδρο Ότο Περέζ Μολίνα και το μεγαλύτερο μέρος της διοίκησής του για καταχρήσεις και δωροδοκίες. Δύο χρόνια αργότερα, οι έρευνές του για τον τότε πρόεδρο Τζίμι Μοράλες, προκάλεσαν σφοδρή αντίδραση από την κυβέρνηση της Γουατεμάλας. Έκτοτε, ο Σαντοβάλ ήταν βασικός στόχος της διεφθαρμένης αστικής ελίτ.

Οι κυβερνήσεις των ΗΠΑ ακριβώς επειδή εμπλεκόταν άμεσα στις θηριωδίες στη Γουατεμάλα, παρακολουθούσαν αδιάφορα παρόμοιες εξελίξεις, η κυβέρνηση Μπάιντεν φαίνεται να διαφοροποιείται με ανακοίνωση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ: «Η απόφαση της Γενικής Εισαγγελέα της Γουατεμάλας Κονσουέλα Πόρας, της 23ης Ιουλίου, για απομάκρυνση του Ειδικού Εισαγγελέα κατά της Ατιμωρησίας Χουάν Φρανκίσκο Σαντοβάλ δείχνει ένα πρότυπο συμπεριφοράς που υποδηλώνει έλλειψη δέσμευσης για το κράτος δικαίου και τις ανεξάρτητες δικαστικές και εισαγγελικές διαδικασίες (...) Ως αποτέλεσμα, έχουμε χάσει την εμπιστοσύνη στην γενική εισαγγελέα και την πρόθεσή της να καταπολεμήσει τη διαφθορά». Λίγο αργότερα επιβλήθηκαν περιορισμοί θεωρήσεων εγγράφων από τις ΗΠΑ σε αξιωματούχους της Γουατεμάλας, της Ονδούρας και του Ελ Σαλβαδόρ, για τους οποίους το Στέιτ Ντιπάρτμεντ «πιστεύει ότι ευθύνονται ή συνέβαλαν στην υπονόμευση της δημοκρατίας ή του κράτους δικαίου». Η κίνηση αυτή θα πρέπει να εκληφθεί μάλλον σαν μία πρώτη απόπειρα πειθάρχησης και ευθυγράμμισης από τον Μπάιντεν των διαφόρων κλώνων του Τραμπ (όπως ο Τζιαματέι και ο Μπουκέλε στο Ελ Σαλβαδόρ) στην Κεντρική Αμερική και στη Νότια Αμερική κατ' επέκταση. Στην περίπτωση της Γουατεμάλας πιο συγκεκριμένα, οι ΗΠΑ μάλλον στοχεύουν και στην δημιουργία ανεξάρτητης αρχής ενάντια στην διαφθορά με συμμετοχή και δικών τους αξιωματούχων που θα λειτουργήσει σαν όχημα για τον έλεγχο της πολιτικής ζωής της χώρας.

Διαχρονικά η επέμβαση των ΗΠΑ στη Γουατεμάλα είχε εκτεταμένες συνέπειες για την Λατινική Αμερική. Το στρατιωτικό πραξικόπημα που υποστηρίχθηκε από τις ΗΠΑ το 1954 για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα της United Fruit (στην οποία ανήκε κυριολεκτικά όλη η χώρα μαζί με τους πολίτες της)¹, εγκαίνιασε τον όρο «Μπανανία» και την πιο αιματηρή περίοδο ιμπεριαλιστικής επέμβασης στην Λ. Αμερική με το σχέδιο «Κόνδωρ» και την επιβολή πραξικοπημάτων σχεδόν σε όλες τις χώρες της ηπείρου². Στην ίδια την Γουατεμάλα οδήγησε σε δεκαετίες δικτατορίας και εμφύλιο πόλεμο, με περίπου 200.000 νεκρούς και 45.000 εξαφανισθέντες. Περίπου το 80% των θυμάτων ήταν αυτόχθονες Μάγια σύμφωνα με επιτροπή αληθείας του ΟΗΕ. Τα φρικιαστικά καπιταλιστικά εγκλήματα δεν σταματούν εκεί. Το ΔΝΤ από το 1984 επεμβαίνει σχεδόν σε κάθε νομοσχέδιο και υπουργική απόφαση, το αποτέλεσμα είναι μία χώρα όπου το 97% της παραγωγής ανήκει στο 3% του πληθυσμού, ο μισός πληθυσμός ζει με λιγότερα από 2 δολάρια τη μέρα, ο υποσιτισμός, η εγκληματικότητα ακόμη και το εμπόριο ανθρωπίνων ορ-

γάνων οργιάζουν.

Έτσι σε απάντηση της απόλυσης του Σαντοβάλ, της έξαρσης της διαφθοράς, της έλλειψης εμβολίων COVID, οι ιθαγενείς ηγέτες κάλεσαν εθνική απεργία στις 29 Ιούλη. Χιλιάδες διαμαρτυρήθηκαν για την απόλυση του, απαιτώντας την επαναφορά του και ζητώντας την παραίτηση του Τζιαματέι και της Πόρας. Σύμφωνα με συνέντευξη του ηγέτη της οργάνωσης για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των αυτόχθονων «Maya K'iche», Αντρέα Ιξτσιούτο στο Democracy Now, το κίνημα των εθνικών ιθαγενών για την εθνική απεργία προήλθε από την απογοήτευση από μια κυβέρνηση που διοικείται από οικονομικές ελίτ, στρατό και εμπόρους ναρκωτικών που έχουν αποκλείσει τη δυνατότητα μιας ζωής με αξιοπρέπεια για τους αυτόχθονες λαούς. «Εν μέσω της πανδημίας, η κυβέρνηση της Γουατεμάλας κλέβει τα χρήματα από τα εμβόλια και στρατιωτικοποιεί τη χώρα». Οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν μέχρι τα μέσα Αυγούστου περίπου, αφού στις 2 Αυγούστου, δημοσιεύτηκαν τα άρθρα του άκρως αμφιλεγόμενου νόμου για τις ΜΚΟ από το Υπουργείο Εσωτερικών που στοχεύει στις ιθαγενικές οργανώσεις και καταργεί κάθε δυνατότητα συλλογικής οργάνωσης αφού η νομοθεσία από την περίοδο του πραξικοπήματος ακόμη, σχεδόν απαγορεύει την ίδρυση συνδικάτων. Τα άρθρα –που περιγράφουν κανονισμούς όπως διαδικασίες παρακολούθησης, απαγορεύσεις και απαιτήσεις εγγραφής για ΜΚΟ– τέθηκαν σε ισχύ στις 3 Αυγούστου. Οι διατάξεις του νόμου είναι αντισυνταγματικές και μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την ποινικοποίηση των υπερασπιστών των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι ΜΚΟ έχουν πια έξι μήνες για να εγγραφούν βάσει του νέου νόμου ή κινδυνεύουν να διαλυθούν.

Η θέσπιση του νόμου για τις ΜΚΟ είναι μόνο το τελευταίο χτύπημα στον αγώνα για τα δημοκρατικά και ανθρώπινα δικαιώματα και παρά την οργή και το κύμα απεργιών και διαδηλώσεων που έχει προκαλέσει αναμένονται νέες προκλήσεις με τον αναμενόμενο νόμο για την εθνική συμφιλίωση, ο οποίος θα παρέχει αμνηστία στους δράστες σοβαρών παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

■ Δημήτρης Γκ.

1 Στην United Fruit (σημερινή Chiquita Bananas International) ανήκε εκτός από την συντριπτική πλειοψηφία των γαιών, το σιδηροδρομικό δίκτυο μαζί με τα τρένα, τα λιμάνια μαζί με τα πλοία, οι τηλεπικοινωνίες, ο ραδιοφωνικός σταθμός και οι δημοσιογράφοι (ως εργαζόμενοι στην εταιρία).

2 Εξαιρετικά σημαντική ήταν η επίδραση του πραξικοπήματος από την άλλη πλευρά και για την επαναστατική δραστηριότητα στην Λ. Αμερική, με πιο γνωστό παράδειγμα τον Τσε Γκεβάρα (βλ. Σχετικό άρθρο στο παρόν φύλλο), αλλά και στην πολιτισμική δραστηριότητα, με χαρακτηριστικά παραδείγματα τις αναφορές στα μυθιστορήματα του Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες και το ποίημα «Για τη Γουατεμάλα» της Ιδέα Βιλαρίνο.

στον κόσμο...

Γερμανία

Σημαντική νίκη πέτυχαν οι εργαζόμενοι και το συνδικάτο GDL απέναντι στην κρατική εταιρία σιδηροδρόμων Deutsche Bahn AG με την υπογραφή συλλογικής σύμβασης που προβλέπει αυξήσεις με ισχύ έως τον Οκτώβρη του 2023. Συγκεκριμένα, οι εργαζόμενοι θα λάβουν αυξήσεις 1,5% τον Δεκέμβρη και 1,8% τον Μάρτιο του 2022. Ακόμη, θα δοθούν εφάπαξ ενισχύσεις για την πανδημία σε δύο φάσεις ύψους 600 και 400 ευρώ, ενώ για τους εργαζόμενους, μέλη του συνδικάτου, στα τρένα, τους σταθμούς και τα συνεργεία της επιχείρησης αυξάνεται το επίδομα βαριάς εργασίας κατά 12%. Τέλος, ναύνησαν τα σχέδια της εταιρίας για κατάργηση της επικουρικής εταιρικής σύνταξης στους υπάρχοντες εργαζόμενους, κάτι όμως που δεν θα ισχύει για όσους προσληφθούν από τον Γενάρη του 2022. Η νίκη αυτή δεν ήρθε από μόνη της αλλά μέσα από αγώνες. Το συνδικάτο προχώρησε δύο φορές τον Αύγουστο σε απεργία 56 ωρών (2 ημέρες και 8 ώρες) και κορύφωσε την 1η Σεπτέμβρη με 4ήμερη απεργία οδηγώντας στην ακύρωση των τριών τετάρτων των δρομολογίων μεγάλης απόστασης και προκαλώντας προβλήματα στις εφοδιαστικές αλυσίδες της βιομηχανίας. Η κυβέρνηση έστησε μηχανισμό συκοφάντησης τόσο του αγώνα όσο και του επικεφαλής του συνδικάτου, Κλάους Βεζέλσκι, ενώ επιχείρησε δύο φορές να κρίνει την απεργία παράνομη, αποτυγχάνοντας όμως σε όλες τις περιπτώσεις. Το συνδικάτο βασίστηκε στη δύναμη των εργαζομένων, έγραψε νέα μέλη και σε μια από τις ψηφοφορίες για διεξαγωγή απεργίας, η απόφαση βγήκε υπέρ με ποσοστό 95%. Το αρχαιότερο συνδικάτο της Γερμανίας GDL έχει οργανώσει μεγάλες απεργίες και στο παρελθόν, όπως τον χειμώνα του 2007/2008 αλλά και το 2014/2015, με επιτυχία και πάλι και αριθμεί 38.000 μέλη, δεν αποτελεί όμως το μοναδικό συνδικάτο της επιχείρησης. Υπάρχει και το EVG που ιδρύθηκε το 2010 μέσα από την συνένωση μικρότερων σωματείων και αριθμεί 180.000 μέλη. Το EVG έχει υπογράψει σύμβαση με δυσμενέστερους όρους από αυτούς του GDL με τις συμβάσεις να αφορούν μόνο τα αντίστοιχα μέλη των συνδικάτων. Η νίκη του GDL αποτελεί ένα ακόμη παράδειγμα απέναντι σε γραφειοκράτες και άλλους, ότι η αποφασιστικότητα, ένα σχέδιο αγώνων και η αυτοοργάνωση είναι από τα βασικά εργαλεία που χρειάζονται για να κερδηθούν οι αγώνες.

Ιταλία

Ένας σημαντικός αγώνας διεξήχθη στο εργοστάσιο GKN στην Φλωρεντία με 422 εργάτες να καταφέρνουν μέσα από κινητοποιήσεις να ανακληθούν οι απολύσεις τους. Το εργοστάσιο αγοράστηκε το 2018 από βρετανικό fund, που επιχείρησε να ακολουθήσει την τάση στην ιταλική βιομηχανία για μείωση του εργατικού κόστους και μεταφορά του εργοστασίου ή κομματιών του στο εξωτερικό. Έτσι, τον Ιούλιο όταν η κυβέρνηση Ντράγκι ήρε το πάγωμα των απολύσεων που ήταν σε ισχύ λόγω πανδημίας, οι εργαζόμενοι ενημερώθηκαν με email ότι απολύονται. Φοβούμενοι το άδειασμα των μηχανών του εργοστασίου, οι εργάτες κατέλαβαν το εργοστάσιο ενώ, εν μέσω τουριστικής σεζόν, διοργανώθηκαν δύο πορείες των 10.000 τον Ιούλιο και μία των 5.000 τον Αύγουστο. Η επιτροπή δράσης που δημιουργήθηκε έκανε πολύ καλή δουλειά στο να καταστήσει ολόκληρη την πόλη αλληλέγγυα στους εργαζόμενους, ενώ στήριξη υπήρχε και από άλλα εργοστάσια στα οποία οι εργάτες βρίσκονται αντιμέτωποι με την απόλυση (Whirpool Νάπολη κ.α.), χωρίς ωστόσο να επιτευχθεί κάποιος κοινός βηματισμός ή να κηρυχθεί μια γενική απεργία από τις ανώτερες συνδικαλιστικές ενώσεις για να συνενωθούν αυτοί οι αγώνες. Στις 18/9 τουλάχιστον 25.000 εργαζόμενοι και νέοι βγήκαν στον δρόμο ζητώντας την ακύρωση των απολύσεων, κάτι που κατάφεραν καθώς στις 20/9 το αρμόδιο δικαστήριο έκρινε τις απολύσεις παράνομες.

«ΑΜΥΝΤΙΚΗ» ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΛΛΑΔΑΣ-ΓΑΛΛΙΑΣ

Σφιχταγκάλιασμα τρόμου με τον γαλλικό ιμπεριαλισμό

Εν μέσω φιλοφρονήσεων μεταξύ Μητσοτάκη-Μακρόν και ύμνων για την «προαιώνια(;) ελληνογαλλική φιλία», υπογράφηκε στο Παρίσι στις 28/9 η νέα Αμυντική Συμφωνία Ελλάδας-Γαλλίας, παρουσία των υπουργών Εξωτερικών, Εθνικής Άμυνας και των πρωθυπουργών των δύο χωρών. Πρόκειται για μια συνέχεια, και ταυτόχρονα ένα ποιοτικό άλμα, στις σχέσεις του ελληνικού καπιταλισμού με τον γαλλικό ιμπεριαλισμό, όπως αυτές έχουν παγιωθεί τα τελευταία χρόνια, και ειδικά επί κυβερνήσεων Τσίπρα και Μητσοτάκη.

Το κείμενο της Συμφωνίας, ως είθισται, προβλέπει συνεργασία μεταξύ των δύο χωρών σε μια σειρά από τομείς (εξωτερική πολιτική, στρατιωτική εκπαίδευση, αμυντική βιομηχανία κ.λπ.), όμως τα κύρια σημεία της είναι τα εξής τρία: α) η αγορά ακόμη έξι μαχητικών αεροπλάνων Rafale (είχε προηγηθεί ήδη συμφωνία για αγορά άλλων 18), τεσσάρων φρεγατών τύπου Belhara και έξι κορβετών τύπου Gowind, β) «βοήθεια και συνδρομή της μιας χώρας στην άλλη, με κάθε τρόπο, ακόμα και με χρήση ένοπλης βίας, σε περίπτωση που πραγματοποιηθεί επίθεση στην επικράτεια μιας εκ των δύο» (άρθρο 5), πράγμα που δεν έχει καμία επίπτωση στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό μιας που η διατύπωση αυτή δεν αφορά τις ΑΟΖ ή τις υφαλοκρηπίδες ή την Κύπρο και γ) «κοινές αναπτύξεις δυνάμεων σε θέατρα πολεμικών επιχειρήσεων, όπως για παράδειγμα στις υπό γαλλική διοίκηση επιχειρήσεις στο Σαχέλ»¹, (άρθρο 18) πράγμα που σημαίνει ότι η Ελλάδα δεσμεύεται να βοηθήσει τη Γαλλία στις ιμπεριαλιστικές της κτίσεις στην Αφρική.

Στις 14/10, ο υπ. Εξωτερικών Δένδιας θα πάει στην Ουάσιγκτον για να συμμετέχει στον 3ο γύρο στρατηγικού διαλόγου ΗΠΑ-Ελλάδας (που εγκαινίασε ο ΣΥΡΙΖΑ το 2018) και κυρίως για να υπογράψει τη νέα Συμφωνία για τις Βάσεις και την διμερή αμυντική συνεργασία (MDCA) με την κυβέρνηση Μπάιντεν. Η MDCA υπογράφηκε πρώτη φορά το 1990 (κυβέρνηση Μητσοτάκη), είχε δεκαετή ισχύ και αφορούσε κυρίως τη Σούδα, που χρησιμοποιήθηκε για τις επεμβάσεις σε Ιράκ, Αφγανιστάν.

Το 2001, η συμφωνία συμπληρώθηκε με καθεστώς γενικευμένης ετεροδικίας για όλο το στρατιωτικό και πολιτικό προσωπικό των ΗΠΑ στην Ελλάδα. Δηλαδή, ότι δεν μπορούν να διωχτούν στην Ελλάδα για κανένα έγκλημα-πράξη! Η συμφωνία, μετά από συνεχείς ανανεώσεις, επικαιροποιήθηκε από τη Ν.Δ. το 2019, όταν και προστέθηκαν νέες βάσεις του αμερικάνικου στρατού σε Λάρισα, Στεφανοβίκειο (Βόλος) και Αλεξανδρούπολη. Το 2020 ανανεώθηκε ως τον Νοέμβρη του 2021.

Συμφωνία πιο βαθιάς εμπλοκής

Η νέα Συμφωνία που θα υπογραφεί στις 14/10, δεν έχει ξεκαθαριστεί τι διάρκεια θα έχει. Ο Μητσοτάκης δηλώνει πως συζητάνε για πενταετή διάρκεια, ενώ οι Αμερικανοί δηλώνουν πως συζητάνε για συμφωνία αορίστου χρόνου!

Η νέα Συμφωνία δίνει αυξημένες χρήσεις για όλες τις υπάρχουσες βάσεις (ενίσχυση υποδομών σε Σούδα και Αλεξανδρούπολη) και συζήτηση δημιουργίας νέων

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, σύσσωμος ο αστικός κόσμος, μαζί με τα ΜΜΕ και το στρατιωτικό κατεστημένο, πανηγυρίζουν για μια τεράστια, στρατηγικής σημασίας, επιτυχία της χώρας. Για το ότι αναβαθμίζουμε κατακόρυφα το αξιόμαχο του στρατεύματος, για το ότι εξασφαλίζουμε έναν ακόμη μεγάλο σύμμαχο απέναντι στην επιθετικότητα του Ερντογάν, για το ότι θα παίξουμε πια με άλλους όρους στο μεγάλο παιχνίδι που ανοίγει στην περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου και πολλά ακόμα.

Αυτή είναι η «δική τους» αλήθεια. Ποια είναι όμως η αλήθεια για τους εργαζόμενους;

Η αλήθεια είναι ότι η κυβέρνηση δίνει πάνω από 5 δισεκατομμύρια ευρώ (αυτό είναι το κόστος μόνο των πολεμικών πλοίων, συνολικά ίσως ξεπερνάει και τα 10 δις), για την αγορά πολεμικού εξοπλισμού, την ίδια στιγμή που αυτοί βλέπουν τους μισθούς τους να μειώνονται, είτε άμεσα είτε έμμεσα (λόγω της δυσβάσταχτης ακρίβειας), την ίδια στιγμή που οι δαπάνες για δημόσια υγεία, παιδεία, αλλά και άλλες κοινωνικές ανάγκες, περικόπτονται δραματικά. Ότι αυτές οι αγορές σε τίποτα δεν έχουν να κάνουν με την ασφάλεια της χώρας ή την άμυνά της απέναντι σε εισβολές (ειδικά τα πολεμικά πλοία που αγοράστηκαν είναι κατάλληλα για ανοιχτή θάλασσα αλλά όχι τόσο για το Αιγαίο). Ότι η κυβέρνηση αποφάσισε οι εργαζόμενοι και τα παιδιά τους να υποχρεούνται να πηγαίνουν στη Μέση Ανατολή, στην υποσαχάρια Αφρική ή όπου αλλού τους καλέσουν οι γάλλοι ιμπεριαλιστές, για να πολεμήσουν για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών!

Η μόνη αλήθεια είναι ότι ποτέ δεν

υπάρχει αμοιβαία επωφελής «συνεργασία» με τους ιμπεριαλιστές. Η Συμφωνία αυτή είναι κομμένη και ραμμένη στα μέτρα της Γαλλίας, η οποία πετυχαίνει τριπλό όφελος: α) βρίσκει έναν πρόθυμο πελάτη «υποχρεωμένο» να αγοράζει τα πανάκριβα οπλικά της συστήματα, αεροπλάνα, πλοία κ.ο.κ., β) αναβαθμίζει ακόμη περισσότερο την παρουσία της στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο, μια περιοχή που όχι μόνο είναι από τις σημαντικότερες γεωστρατηγικά στον πλανήτη, αλλά στην οποία και η Γαλλία έχει σημαντικά συμφέροντα και βλέψεις, ειδικά στην εξόρυξη υδρογονανθράκων από τους γαλλικούς κολοσσούς Total2 κ.λπ., γ) επιχειρεί και μια ρεβάνς στην σημαντική ήττα που δέχτηκε στο εσωτερικό του μπλοκ των Δυτικών ιμπεριαλιστών με τη Συμφωνία AUKUS3.

Η ελληνική εργατική τάξη, η νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα οφείλουν να απορρίψουν στο σύνολό τους αυτή τη Συμφωνία, όπως και κάθε επόμενη παρόμοια που θα έρθει. Όχι επιλεκτικά, όπως εκ του πονηρού κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος αναδεικνύει απλά κάποιες πτυχές της, για να κρύψει ότι όταν ήταν κυβέρνηση είχε θέσει τις βάσεις γι' αυτό το άνευ προηγουμένου για τις τελευταίες δεκαετίες σφιχταγκάλιασμα της χώρας με τους ιμπεριαλιστές, ευρωπαίους και αμερικάνους.

Οφείλουμε να θυμόμαστε: όσα περισσότερα όπλα αγοράζουμε, όσο αφήνουμε την αστική τάξη να φέρνει πιο κοντά τους ιμπεριαλιστές στην περιοχή μας, δεν είμαστε πιο ασφαλείς, αλλά την αφήνουμε να μας οδηγήσει σε νέες τραγωδίες, όπως το Κυπριακό αλλά και η Μικρασιατική Καταστροφή. Η ασφάλεια, η ειρήνη και η ευημερία δεν έρχονται ποτέ από τους «δυ-

νατούς» δήθεν φίλους μας, αλλά από την ανεξάρτητη μαζική δράση του εργατικού κινήματος, από την πάλη για τη βελτίωση των όρων ζωής μας ενάντια στη «δική μας» αστική τάξη, από την οικοδόμηση πνεύματος διεθνισμού, φιλίας και αλληλεγγύης με τους γειτονικούς λαούς, πράγματα που μόνο το εργατικό κίνημα μπορεί να πετύχει.

■ Σμυρλής Γιάννης

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

¹ Η εργατική τάξη στην Ελλάδα μάλλον πρέπει να αντιληφθεί ότι η ασφαλεία της διακυβεύεται στο Σαχέλ, νότια της Σαχάρας!

² Εκεί οφείλονται και η «φιλελληνική» στάση και οι λεονταρισμοί του Μακρόν στα Ελληνοτουρκικά, και όχι σε κάποια αγάπη για το ελληνικό έθνος, όπως μόνο οι αφελείς μπορούν να πιστεύουν.

³ Πρόκειται για τη Συμφωνία ΗΠΑ-Μ. Βρετανίας-Αυστραλίας που υπογράφηκε πρόσφατα, και μία από τις συνέπειές της ήταν η ακύρωση της αγοράς γαλλικών υποβρυχίων αξίας 40 δις από την Αυστραλία, η οποία τελικά αγόρασε υποβρύχια από τις ΗΠΑ. Φυσικά, η Συμφωνία Γαλλίας-Ελλάδας δεν αποτελεί καίριο πλήγμα στις ΗΠΑ, με τις οποίες η συνεργασία της Ελλάδας βαθιάειν ακόμα περισσότερο (βλ. αντίστοιχο άρθρο), αλλά αποτελεί μια σημαντική κίνηση έστω σε συμβολικό επίπεδο.

Ανάγκη για μαζικό αντιπολεμικό, διεθνιστικό κίνημα

Την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση δίνει δισεκατομμύρια για πολεμικές συμφωνίες και νέα εξοπλιστικά προγράμματα, κοροϊδεύει τους πυρόπληκτους και σεισμόπληκτους, το ΕΣΥ καταρρέει, τα σχολεία και οι σχολές υπολειπονται και ο ελληνικός λαός αντιμετωπίζει ένα νέο κύμα ακρίβειας και καταστολής, σωρεία αντεργατικών-αντιλαϊκών μέτρων. Αλλά για την κυβέρνηση της ΝΔ, και κάθε μνημονιακό κόμμα (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ κ.ά.), χρήματα που πάνε στις κοινωνικές ανάγκες είναι πεταμένα λεφτά — τα δίνουν όλα σε εξοπλισμούς και καταστολή, σε τράπεζες και μεγάλες επιχειρήσεις.

Οι λαοί δεν είναι κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστικών σχεδίων και των αστικών ανταγωνισμών. **Είναι επείγουσα ανάγκη να αναπτύξουμε ένα αντιπολεμικό και αντι-ιμπεριαλιστικό κίνημα**, για να μην πολεμήσουμε για τα συμφέροντα των πολυεθνικών, των ιμπεριαλιστών και των αστικών τάξεων σε Αιγαίο και ΝΑ Μεσόγειο. Να απαιτήσουμε λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες, όχι για εξοπλισμούς, καταστροφικές εξορύξεις και αγωγούς. Κλείσιμο των βάσεων και έξοδο από το ΝΑΤΟ και τους αντιδραστικούς, επιθετικούς «άξονες». Ενάντια στους ιμπεριαλιστές και εθνικιστές, με την κοινή πάλη και τον διεθνισμό των εργατών και λαών σε Ελλάδα και Τουρκία — τη μόνη πραγματική εγγύηση για να μην συρθούμε σε πολεμικά «επεισόδια» και σφαγεία.

■ Α.Φ.

ΝΕΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΕ ΗΠΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ

σε Σκύρο, Ανδραβίδα, Ξάνθη ή Χρυσούπολη. Οι Αμερικανοί πιέζουν για συμφωνία αορίστου διάρκειας και βάσεις σε πολλαπλά σημεία της επικράτειας, ώστε να κάνουν την Ελλάδα ολόκληρη αμερικάνικη βάση/προγεφύρωμα, με επιχείρημα την εφαρμογή μακροχρόνιων σχεδίων και με το «τυράκι» σημαντικών επενδύσεων σε αυτές τις βάσεις, που θα... τονώσουν την οικονομία της χώρας μας! Στην συζήτηση βάζουν και τη μεταφορά στην Ελλάδα «στρατηγικών» όπλων (βλ. Πυρηνικά), που πιθανώς να θέλουν να μεταφέρουν από το Ιντσνλίκ της Τουρκίας.

Το σίγουρο είναι πως η Ελλάδα, εκτός από Αποικία Χρέους, μετατρέπεται πλήρως και σε μια απέραντη βάση των Δυτικών ιμπεριαλιστών (κυρίως των ΗΠΑ), με στόχο την παρέμβαση σε Δυτικά Βαλκάνια, Ανατολική Ευρώπη, Αιγαίο και Ν.Α. Μεσόγειο, Περσικό Κόλπο, Μ. Ανατολή και Βόρεια Αφρική, με απώτερο σκοπό την περικύκλωση της Ρωσίας και την απόκρουση της κινέζικης επέκτασης.

Η άνευ όρων παράδοση της ελληνικής αστικής τάξης και των κομμάτων της (ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ) στους σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ και των Δυτικών ιμπεριαλιστών, εμπλέκει την χώρα και τον ελληνικό λαό σε μια σύγκρουση γιγάντων —στο πλευρό των υποβαθμιζόμενων Δυτικών ιμπεριαλιστών— και σε τυχοδιωκτισμούς ακραία επικίνδυνους. Παραδίδει τη χώρα οικονομικά και στρατιωτικά σε ΗΠΑ/ΕΕ και βασίζει σε ξένους καλοπληρωμένους «προστάτες»

(βλ. συμμαχία με Γαλλία και εξοπλιστικά προγράμματα κοντά στα 10 δις.) την απόκρουση της προσπάθειας της τουρκικής αστικής τάξης να αλλάξει σημαντικά υπέρ της τους συσχετισμούς στην περιοχή μας.

Στην πραγματικότητα, ξεζουμίζει τον λαό για να πληρώνει εξοπλιστικά και παρακαλάει τις ΗΠΑ για κάποια γραπτή δήλωση/εγγύηση ενάντια στην Τουρκία, την οποία δεν πρόκειται να πάρει. Όσο για την Γαλλία, ρεφάρει μερικώς την τεράστια χασούρα της από την συμφωνία ΗΠΑ-Βρετανίας-Αυστραλίας (ακύρωση παραγγελίας 30δις.) και θέλει να χρησιμοποιήσει την Ελλάδα ως μοχλό πίεσης στην προσπάθειά της για αυτόνομη παρουσία στη Μεσόγειο (σε αντιπαράθεση και με ΗΠΑ) και όχι προφανώς για να εμπλακεί σε πολεμικές περιπέτειες με την Τουρκία. Η προθυμία/προβλεψιμότητα της κυβέρνησης Μητσοτάκη επιβεβαιώνεται και με τις καθοδηγούμενες από τις ΗΠΑ συμμαχίες με τα αμοσταγή καθεστώτα Ισραήλ, Αιγύπτου, Σαουδικής Αραβίας, τις συνεχείς στρατιωτικές ασκήσεις μαζί τους, την αποστολή πυραύλων PATRIOT και ελλήνων χειριστών στη Σ. Αραβία, τις διαρκείς δηλώσεις από τον Μητσοτάκη, τον υπ. Άμυνας Παναγιωτόπουλο και τον στρατηγό Φλώρο, «πως θα συμμετέχουμε ακόμα πιο ενεργά σε όλους τους ΝΑΤΟϊκούς σχεδιασμούς», ενώ κοκορεύονται πως ο ελληνικός καπιταλισμός ξοδεύει πάνω από 2% του ΑΕΠ για την Άμυνα όπως προβλέπει το ΝΑΤΟ και χαίρονται με τους επαίνους του αμερικανού πρέσβη γι' αυτό.

Εκλογές Ρωσία: Νέα Νίκη του Πούτιν

Το κυβερνών κόμμα του Βλάντιμιρ Πούτιν, «Ενωμένη Ρωσία», διατήρησε την κοινοβουλευτική πλειοψηφία στη Δούμα, εμφανίζοντας μια μικρή πτώση. Το κυβερνών κόμμα συγκεντρώνει 49,82% (έναντι 54,2% στις εκλογές του 2016) και σχηματίζει αυτοδύναμη κυβέρνηση. Άνοδο σημειώνει το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ρωσικής Ομοσπονδίας, που συγκεντρώνει 18,93% (έναντι 13,34% στις εκλογές του 2016). Ακολουθεί το Φιλελεύθερο Δημοκρατικό, υπερεθνικιστικό κόμμα με ηγέτη τον ημιπαράφρων ή μάλλον ολοκληρωτικά παράφρων, Βλαντιμίρ Ζιρινόφσκι (υπόσχεται ότι θα εξαφανίσει τους Τούρκους) με 9,57% των ψήφων, το νέο φιλελεύθερο κόμμα, «Νέοι Άνθρωποι» με 7,85% (πρόκειται για ένα μετριόφρων φιλοδυτικό κόμμα, που λόγω της κατάστασης, μένει σε μια επιφανειακή κριτική και ζητά να καταργηθούν νόμοι που αφορούν στην λογοκρισία), και ο κεντροαριστερός συνασπισμός, «Δίκαιη Ρωσία» (που κατά καιρούς έχει δηλώσει στήριξη στον Πούτιν), με 6,66%.

Η συμμετοχή παρουσίασε αύξηση σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές και έφτασε στο 51,58% (47,88% στις προηγούμενες εκλογές του 2016), όμως παραμένει χαμηλή κυρίως στην επαρχία. Κυρίως στα μεγάλα αστικά κέντρα υπάρχει αυξημένη συμμετοχή, ενδεικτικά στη Μόσχα η συμμετοχή έφθασε το 96,5% και άγγιξε τον αριθμό των 2 εκατομμυρίων ψηφοφόρων.

Η ΕΕ, σύμφωνα με επίσημη τοποθέτησή της παρατήρησε μια ατμόσφαιρα

εκφοβισμού. Ο εκπρόσωπος της Επιτροπής της ΕΕ, «αρμόδιος για θέματα εξωτερικής πολιτικής», Πίτερ Στάνο πρόσθεσε ότι «από αναφορές τοπικών ανεξάρτητων παρατηρητών κατά τη διάρκεια των εκλογών, υπάρχουν ενδείξεις καταπίεσης σε πολιτικούς της αντιπολίτευσης, σε οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών, σε ακτιβιστές ανθρωπίνων δικαιωμάτων, σε ανεξάρτητα ΜΜΕ και σε δημοσιογράφους». Επίσης τόνισε ότι η ΕΕ δεν θα αναγνωρίσει ποτέ τις εκλογές στην «παράνομη» προσαρτημένη Κριμαία. Σίγουρα, το ελληνικό γνωμικό «φωνάζει ο κλέφτης να φοβηθεί ο νοικοκύρης» ταιριάζει στις συγκεκριμένες δηλώσεις. Βεβαίως στο εσωτερικό της Ρωσίας, οι φωνές της Δύσης που εκφράζονται κατά κύριο λόγο από τον κρατούμενο πλέον Αλεξέι Ναβάλνι έχουν δεχθεί πολλά πλήγματα ίσως και μια ολοκληρωτική ήττα, ώστε να είναι σε θέση να διοργανώσουν διαδηλώσεις αμφισβήτησης του αποτελέσματος, όπως συνέβη με τις κινητοποιήσεις της πλατείας Μπαλότναγια το 2012. Μάλιστα, η γραμμή Ναβάλνι αρκέστηκε στο να υπερψηφισθεί το ΚΚΡΟ σε ένδειξη διαμαρτυρίας! Όποιες φωνές έμειναν, ήταν από τα λεγόμενα πάρτυ των «Νέων Ανθρώπων» που έμειναν στο ρηχό 7,85%.

Κάποια συμπεράσματα που πρέπει να βγάλουμε συγκεντρώνονται παρακάτω: α) Η κυβέρνηση Πούτιν μπορεί να είχε μια μικρή πτώση που οφείλεται σε πολιτικές και μέτρα που παίρνουν όλες οι καπιταλιστικές οικονομίες, με κύρια την μεταρρύθμιση του συντα-

ξιοδοτικού συστήματος και την αύξηση των ορίων ηλικίας σε επίπεδα ακόμη χαμηλά με τα μέτρα της Δύσης, όμως μπορεί και κρατάει υψηλά ποσοστά. Η οικονομική κρίση έχει χτυπήσει και την Ρωσία, σε καμία περίπτωση όμως η οικονομία δεν χτυπήθηκε τόσο, όσο των δυτικών χωρών, καθώς η συμμαχία με την Κίνα και οι παραγωγικές δυνάμεις δημιουργούν μια σταθερά βελτιωμένη ανάπτυξη σε σχέση με τις ανταγωνιζόμενες χώρες της Δύσης. Τέλος, η οικονομική κρίση δεν έχει μετατραπεί σε πολιτική, όπως τουλάχιστον εμφανίζεται στην Δύση με το επίσημο πολιτικό σκηνικό και τα παραδοσιακά κόμματα να καταρρέουν, ιδιαίτερα στις χώρες τις ευρωζώνης. Όπως και να έχει, μεγάλο μέρος της Ρωσικής κοινωνίας βλέπει στον Πούτιν μια ισχυρή Ρωσία σε σχέση με το χάος που είχε δημιουργηθεί στη δεκαετία του '90.

β) Η αύξηση του ποσοστού του ΚΚΡΟ, όσο κι αν διάφορα σταλινικά μέσα διαλαλούν ότι είναι μια ισχυρή τάση της ρώσικης κοινωνίας για την επιστροφή στη Σοβιετική Ένωση, μάλλον πρόκειται περισσότερο για μια ψήφο διαμαρτυρίας στον Πούτιν (μην αποκλείουμε ότι βοήθησε στην ενίσχυσή του και η στάση Ναβάλνι που αναφέραμε παραπάνω), παρά ότι η εργατική τάξη έδωσε συγχωροχάρτι στα σταλινικά εγκλήματα και την δυσφήμιση του σοσιαλισμού και της Οκτωβριανής Επανάστασης. Είναι δεδομένο ότι σε περίπτωση που δεν έβγαζε αυτοδυ-

ναμία ο Πούτιν, θα προθυμοποιούνταν να βοηθήσουν σε μια κυβέρνηση συνεργασίας (το έχουν δηλώσει και στο παρελθόν).

γ) Η Δύση έχει απομονωθεί στο εσωτερικό της Ρωσίας, είτε από τους ακραίους οπαδούς της που υποστήριξαν τις διαδηλώσεις το 2012, είτε από τους «Νέους Ανθρώπους». Η ψυχροπολεμική κατάσταση που έχει δημιουργήσει η Δύση ενάντια στους Ρώσους, δίνει την δυνατότητα στον Πούτιν να σβήσει αυτές τις φωνές.

Η κρίση και η κατάσταση που επικρατεί στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους. Η επέμβαση των επαναστατικών δυνάμεων, τόσο στην Δύση όσο και στις αναδυόμενες ιμπεριαλιστικές χώρες, είναι οι μόνες που μπορούν να εγγυηθούν την επιβίωση του προλεταριάτου. Σε μια χώρα όπου εμφανίστηκε το πρώτο εργατικό κράτος, που προσέφερε τις τεράστιες μορφές του επαναστατικού μαρξισμού, τον Τρότσκι, τον Λένιν και το μπολσεβίκικο κόμμα, η φλόγα της επανάστασης πρέπει να ξανανάψει. Για να γίνει αυτό όμως πρέπει να απαλλαγεί η εργατική τάξη της Ρωσίας από τα πέτρινα και σκοτεινά χρόνια του σταλινικού ΚΚΡΟ.

■ Κιτσώνης Ευάγγελος

Αργεντινή - Προκριματικές εκλογές

Μεγάλη πτώση των περονικών, άνοδος των τροτσκιστικών δυνάμεων

Πραγματοποιήθηκαν στις 12 Σεπτεμβρίου οι λεγόμενες «Πρωτοβάθμιες, Ανοιχτές, Ταυτόχρονες και Υποχρεωτικές» (PASO) ή προκριματικές εκλογές στην Αργεντινή, που για πρώτη φορά μάλιστα έγιναν πριν από βουλευτικές και όχι πριν από προεδρικές εκλογές, όπως ίσχυε μέχρι τώρα. Πρόκειται στην ουσία για μια επίσημη «δημοσκόπηση» για τις επικείμενες εκλογές του Νοεμβρίου, όπου θα ανανεωθούν οι μισές έδρες της βουλής και το 1/3 της Γερουσίας. Αρχισαν από το 2009, σε μια προσπάθεια να ανακοπούν τα μικρότερα αριστερά κόμματα και να δημιουργηθεί πόλωση προς τους περονικούς, αφού αποκλείονται οι λίστες που παίρνουν κάτω από 1,5% στις προκριματικές εκλογές.

Ο περονικός σχηματισμός «Μέτωπο Όλων» του προέδρου Αλμπέρτο Φερνάντες και της νυν αντιπροέδρου (πρώην προέδρου) Κριστίνα Κίρχνερ, υπέστη μια μεγάλη ήττα με ποσοστό μειωμένο σχεδόν κατά 15 μονάδες, σε σύγκριση με τις προεδρικές εκλογές που έγιναν το '19 (33% από 48%), χάνοντας πιθανότατα την πλειοψηφία που διέθετε στην Γερουσία. Ο Φερνάντες, συνεχιστής της Κίρχνερ και του

αργεντίνικου «ροζ κύματος», έχασε την δυναμική που είχε αποκτήσει από τις προεδρικές εκλογές, εφαρμόζοντας πολιτικές λιτότητας που θυμίζουν ημέρες Μάκρι. Η κρίση που έχει δημιουργηθεί στην περίοδο της πανδημίας, έχει χειροτερεύσει την οικονομική κατάσταση, με την επίσημη ανεργία να ξεπερνάει το 10%, η φτώχεια να έχει εκτιναχθεί στο 40%, με τον πληθωρισμό να καλπάζει με τις προβλέψεις να λένε ότι θα ξεπεράσει το 45% στο τέλος του έτους, με την απληρωμή του δημόσιου χρέους προς το ΔΝΤ να συνεχίζεται κανονικά (19 δισ. δολάρια τον χρόνο κατευθύνονται από τον προϋπολογισμό για το χρέος). Παράλληλα, η κυβέρνηση πληρώνει την παταγώδη αποτυχία της στον έλεγχο της πανδημίας, με την Αργεντινή να βρίσκεται 3η στην Λ. Αμερική σε νεκρούς από τον κορωνοϊό ανά κάτοικο, έχοντας ξεσπάσει μάλιστα σκάνδαλο σχετικά με τον προνομιακό εμβολιασμό «φίλων» την κυβέρνησης.

Ωστόσο, δεν φαίνεται να κερδίζουν έδαφος οι νεοφιλελεύθεροι του Μάκρι. Αν και βγήκαν πρώτοι, ο δεξιός σχηματισμός «Μαζί για την Αλλαγή» κέρδισε το 41%, ποσοστό λίγο πιο αυξημένο σε σχέση με τις τελευταίες προεδρικές εκλογές (40%), όμως αρκετά μει-

ωμένο σε ψήφους, χάνοντας κατά 1,8 εκατομμύρια. Παρόλη την νίκη της σε προπύργια των περονικών, όπως την εκλογική περιφέρεια του Μπουένος Άιρες, η δεξιά δεν καταφέρνει να πείσει σαν αντιπολίτευση, πληρώνοντας το τίμημα της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης που προκάλεσε η διακυβέρνηση Μάκρι, δένοντας ξανά την χώρα με την θηλιά των δανείων του ΔΝΤ.

Αυτές οι εκλογές έφεραν στην επιφάνεια και γελοία πολιτικά πρόσωπα της εποχής, σαν κι αυτά που ξερνάει ο νεοφιλελευθερισμός ανά τον κόσμο, μέσα στην πολιτική κρίση και σύγχυση που δημιουργεί στις μάζες. Μεγάλη άνοδο σημείωσε η τηλεπερσόνα Χαβιέ Μιλέι στην περιοχή του Μπουένος Άιρες όπου ήταν υποψήφιος, σημειώνοντας ποσοστά κοντά στο 14%, κάτι που θα του εξασφαλίσει σχεδόν βέβαια την είσοδό του στο κοινοβούλιο. Βαθιά ακροδεξιός και ένθερμος οπαδός του Τραμπ και του Μπολσονάρο, αλλά και της δικτατορίας του Βιντέλα, ο Μιλέι παρουσιάζεται ως «αντισυστημικός» που σπάει την πολιτική ορθότητα και το κομματικό κατεστημένο.

Αισοδοξία δίνουν τα εκλογικά αποτελέσματα του σχηματισμού των τροτσκιστικών δυνάμεων. Το «Ενοποιη-

μένο Μέτωπο της Αριστεράς και των Εργαζομένων» (FIT-U), βγήκε τρίτη δύναμη στην επικράτεια, παίρνοντας 5,13% (από 2,16% το '19) και 1,1 εκατομμύρια ψήφους. Σημαντικά ποσοστά σημείωσε σε διάφορες επαρχίες (Νεοκέν 9%, Τσουμπούτ 10%, Μπουένος Άιρες 6,2%), με το πιο χαρακτηριστικό να είναι στο Χουνχούι (επαρχία με μεγάλο πληθυσμό ιθαγενών), όπου ο υποψήφιος του FIT-U και εργαζόμενος στην καθαριότητα Αλεχάντρο Βίκλα, συγκέντρωσε 23%, 5 μονάδες πίσω από τους δεύτερους περονικούς. Οι λίστες του FIT-U απαρτιζόταν κυρίως από ανθρώπους της εργατικής τάξης (βιομηχανικούς εργάτες, εκπαιδευτικούς, κ.ά.), μέλη τοπικών κινημάτων υπεράσπισης του περιβάλλοντος και των ιθαγενικών πληθυσμών, προωθώντας και συμμετέχοντας σε μορφές αυτοοργάνωσης, με ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και σχέδιο πάλης. Μένει να δούμε αν η πολιτική του FIT-U θα καταφέρει να κερδίσει μεγαλύτερα ερείσματα στην εργατική τάξη και να αλλάξει άρδην τους ταξικούς συσχετισμούς, υπερβαίνοντας τον περονισμό, την πολυδιασπαστικότητα και τη νεοφιλελεύθερη επίθεση του κεφαλαίου.

■ Χ. Μ.

Αφγανιστάν: άλλο ένα ατιμώρητο έγκλημα των αμερικανών

Στις 26 Αυγούστου, λίγες ημέρες πριν λήξει η προθεσμία (31/8) που είχαν ορίσει η Ταλιμπάν για την αποχώρηση των αμερικανών και των υπόλοιπων δυτικών ιμπεριαλιστών, έγιναν δύοο πολύνεκρες βομβιστικές επιθέσεις (πάνω από 170 νεκροί, 13 αμερικανοί στρατιώτες-ο μεγαλύτερος από το 2011 αριθμός νεκρών αμερικανών σε μια επίθεση) στο ελεγχόμενο από αμερικανούς στρατιώτες αεροδρόμιο της Καμπούλ και σε ένα κοντινό σε αυτό ξενοδοχείο, ανοίγοντας έτσι έναν νέο κύκλο αίματος στην πολυπαθη χώρα. Την ευθύνη για τις επιθέσεις ανέλαβε το «Ισλαμικό Κράτος του Χορασάν» (I.K.X.), ακραία τζιχαντιστική οργάνωση που πολεμά εναντίον των Ταλιμπάν τους οποίους κατηγορεί για προδοσία και για την συνεργασία με τους αμερικανούς.

Το I.K.X. (Το Χορασάν είναι ιστορικός όρος για μια γεωγραφική περιοχή που περιλαμβάνει το σημερινό Αφγανιστάν, το Πακιστάν και τις γύρω χώρες) παρότι στις τάξεις του περιλαμβάνει μαχητές από τους ταλιμπάν του Αφγανιστάν και του Πακιστάν έχει κηρύξει τον πόλεμο σε αυτούς διαφωνώντας ιδεολογικά μαζί τους. Ιδιαίτερα μετά την Συμφωνία Ειρήνης της Ντόχα που οι τελευταίοι υπέγραψαν τον Φλεβάρη του 2020 με τους αμερικα-

νούς, το I.K.X. έχει εντείνει τις επιθέσεις του προκαλώντας δεκάδες επιθέσεις με εκατοντάδες νεκρούς. Η συμφωνία της Ντόχα προέβλεπε την απόσυρση όλων των δυνάμεων του ΝΑΤΟ από το Αφγανιστάν με αντάλλαγμα οι Ταλιμπάν να αποτρέψουν την δράση της Αλ Κάιντα και άλλων τζιχαντιστικών οργανώσεων σε περιοχές που είχαν υπό τον έλεγχο τους. Βλέποντας την δημιουργία αποστάσεων από τους ακραίους τζιχαντιστές ως προϋπόθεση για την διεθνή τους αναγνώριση και εδραίωση ως κυρίαρχη πολιτική οργάνωση στην χώρα οι Ταλιμπάν σε γενικές γραμμές τήρησαν την συμφωνία κάτι που τους έφερε σε αντιπαράθεση με όλες τις τζιχαντιστικές οργανώσεις στην περιοχή.

Οι Ταλιμπάν καταδίκασαν τις επιθέσεις επισημαίνοντας πως η περιοχή που σημειώθηκαν ήταν υπό τον έλεγχο των ΗΠΑ. Σύμφωνα μάλιστα με δημοσιεύματα των New York Times λίγες ημέρες μετά τις επιθέσεις το Πεντάγωνο έκανε γνωστό πως πολλά θύματα προκλήθηκαν από πυρά των αμερικανών μετά τον πανικό που προκάλεσαν οι εκρήξεις. Αγνοώντας τις αμερικάνικες ευθύνες ο πρόεδρος Μπάϊντεν με διάγγελμα του από την αεροπορική βάση Ντόβερ δήλωσε πως οι ΗΠΑ θα κυνηγήσουν και θα εκδικηθούν για τους νεκρούς στρατιώτες (όλοι μεταξύ 20 και 31 ετών, όλα μικρά παιδιά όταν

οι ΗΠΑ εισέβαλαν στο Αφγανιστάν πριν 20 χρόνια...).

Ακολούθησαν δύο αμερικανικές επιθέσεις με μη επανδρωμένα αεροσκάφη στην επαρχία Νανγκαρχάρ και στην Καμπούλ για τις οποίες οι αμερικανοί πανηγύρισαν ισχυριζόμενοι πως σκότωσαν ηγετικά στελέχη του I.K. X. Ιδιαίτερα για την επίθεση στην Καμπούλ όπου το Πεντάγωνο ανέφερε ότι σκοτώθηκαν τρεις βομβιστές αυτοκτονίας. Όπως αποδείχτηκε αυτό ήταν ένα ωμό ψέμμα. Για άλλη μια φορά είχε σφαγιάσει αθώους που καμία σχέση δεν είχαν με τις επιθέσεις στο αεροδρόμιο. Όπως αποκαλύφθηκε η επίθεση σκότωσε 10 Αφγανούς μέλη της ίδιας οικογένειας, συμπεριλαμβανομένων επτά παιδιών μικρότερα των πέντε ετών. Η αποκάλυψη του εγκλήματος στα διεθνή ΜΜΕ και η κατακραυγή που ακολούθησε ανάγκασε τους αμερικανούς μέσω του στρατηγού Μακένζι, επικεφαλής της Κεντρικής Διοίκησης στο Αφγανιστάν να δηλώσουν πως «οι πληροφορίες μας δεν ήταν σωστές για το συγκεκριμένο αυτοκίνητο. Κάναμε λάθος και ζητώ συγγνώμη». Μια δήλωση αποκαλύπτει για την ωμότητα των ιμπεριαλιστικών εγκλημάτων που μένουν ατιμώρητα ανά τον κόσμο, και ιδιαίτερα στο Αφγανιστάν όπου τέτοια «λάθη» ήταν καθημερινά στα 20 χρόνια κατοχής.

Η αμερικάνικη στρατιωτική διοίκηση και οι μυστικές υπηρεσίες γνωρίζουν πολύ καλά πως όσα «λάθη» και αν κάνουν ποτέ κανείς τους δεν πρόκειται να λογοδοτήσει και να τιμωρηθεί για αυτά τα εγκλήματα πολέμου. Ιδιαίτερα μετά από την ταπεινωτική τους στρατηγική ήττα στο Αφγανιστάν και την άτακτη φυγή τους από την χώρα, κανένας από τους αρχιτέκτονες και τους εκτελεστές αυτού του τελευταίου λουτρού αίματος δεν θα λογοδοτήσει εντός ή εκτός δικαστηρίου, γνωρίζουν πολύ καλά πως οποιοδήποτε απάνθρωπο έγκλημα και αν διαπράξουν απολαμβάνουν ασυλία. Αντ' αυτού στην καλύτερη περίπτωση η αμερικάνικη κυβέρνηση θα κλείσει τα στόματα όσων επέζησαν εξαγοράζοντας τους με χρηματική αποζημίωση απαλλάσσοντας τον εαυτό της από την ευθύνη για τη φρίκη που εξαπέλυσε μέσω ενός «λανθασμένου» πυραύλου.

Δικαιοσύνη για τα χιλιάδες αθώα θύματα του ιμπεριαλισμού στο Αφγανιστάν και σε όλο τον κόσμο μπορεί να αποδώσει μονάχα η παγκόσμια εργατική τάξη και η επαναστατική της πρωτοπορία που θα ανατρέψει το τέρας του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού και θα εγκαθιδρύσει μια παγκόσμια σοσιαλιστική κοινωνία που θα βάλει τέλος στην βαρβαρότητα των ιμπεριαλιστικών πολέμων και των απάνθρωπων εγκλημάτων τους.

54 χρόνια από τη δολοφονία του Ερνέστο Τσε Γκεβάρα

Στις 9 Οκτωβρίου συμπληρώνονται 54 χρόνια από τη δολοφονία του μεγάλου Αργεντίνου επαναστάτη, Ερνέστο «Τσε» Γκεβάρα στη Βολιβία από τον υπαξιωματικό του τοπικού στρατού, Μάριο Τεράν.

Ο Ερνέστο Γκεβάρα ντε λα Σέρνα, όπως ήταν το πλήρες όνομά του, γεννήθηκε τον Ιούνιο του 1928 στο Ροζάριο της Αργεντινής και ήταν το μεγαλύτερο από τα πέντε παιδιά μιας εύπορης οικογένειας με ισπανικές και ιρλανδικές καταβολές. Στην ηλικία των 2 ετών, ο Ερνέστο διαγνώστηκε με άσθμα, μια ασθένεια που επέδρασε καταλυτικά στην σμίλευση της προσωπικότητάς του και στην επιθυμία του να ασχοληθεί με την ιατρική. Από πολύ μικρή ηλικία λάτρεψε την ποίηση και την κλασική λογοτεχνία, ενώ κατά τα φοιτητικά του χρόνια στο Μπουένος Άιρες ήρθε σε επαφή με τον Μαρξισμό και τις σοσιαλιστικές ιδέες.

Στις αρχές της δεκαετίας του '50, ο Γκεβάρα, αξιοποιώντας το οικονομικό υπόβαθρο της οικογένειάς του, περιόδευε με κάθε ευκαιρία σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική. Γνώρισε τον πολιτισμό της λατινοαμερικάνικης ηπείρου και είδε με τα μάτια του τη φτώχεια, τη δυστυχία, τα αλλεπάλληλα πραξικοπήματα που εξαπέλυε ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός στην περιοχή. Σύντομα, ως αποστάτης της τάξης του, όπως και οι Μαρξ και Ένγκελς, έβαλε σκοπό της ζωής του να απελευθερώσει τη Λατινική Αμερική από τους δυνάστες ιμπεριαλιστές και να βάλει τέλος στις «δημοκρατίες της μπανάνας».

Στα τέλη του 1953, ο Γκεβάρα εγκαινίασε την επαναστατική του δράση στη

Γουατεμάλα. Στην αγαπημένη του Γουατεμάλα, τη χώρα που αγαπούσε περισσότερο και από την Κούβα, θα του «κολλήσουν» το παρατσούκλι «Τσε» (ισπανικό επιφώνημα που χρησιμοποιούσε ο ίδιος συνέχεια στον λόγο του για να δώσουν προσοχή όσοι τον άκουγαν). Εκεί, συμμετείχε στο κίνημα υποστηρικτών της προοδευτικής κυβέρνησης Άρμπενς. Το πραξικόπημα του συνταγματάρχη Άρμας (καθοδηγούμενο απ' τη CIA) κατέπνιξε το κίνημα, παρά την ηρωική συμμετοχή των εργατών και αλλοδαπών εθελοντών στις ταξιαρχίες υποστήριξης. Η εμπειρία της Γουατεμάλας σημάδεψε τη δράση του Τσε και τον ακολουθούσε μέχρι το τέλος της ζωής του.

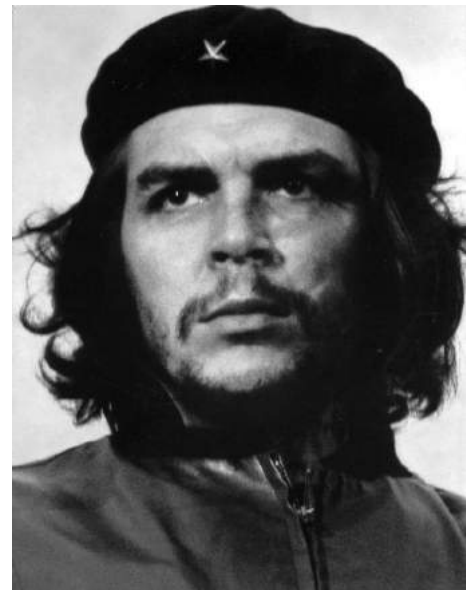
Τον Σεπτέμβριο του 1954 ο Γκεβάρα ταξίδεψε στο Μεξικό, που ήταν τόπος εξορίας πολλών Λατινοαμερικανών. Γνώρισε πολλούς αγωνιστές, ανάμεσά τους ο Φιντέλ Κάστρο, αντάλλαξε ιδέες και υιοθέτησε την τακτική του ανταρτοπολέμου και των επαναστατικών εστιών, «φόκο». Σημαντικός λόγος για την πολιτική επιλογή του, επιλογή που χαρακτήριζε πληθώρα αγωνιστών στη Λατινική Αμερική εκείνο το διάστημα, ήταν αφενός η ανυπαρξία πλατιών εργατικών μαζών και, αφετέρου, η έλλειψη οργανώσεων με πραγματικά επαναστατική στρατηγική και τακτική, καθώς τα κατά τόπους ΚΚ ήταν σταλινοποιημένα.

Μέσα στα επόμενα δύο χρόνια σχημάτισε με τον Κάστρο το κίνημα της 26ης Ιούλη (Μ-26-7) με σκοπό την ανατροπή του διεφθαρμένου, δικτατορικού και αμερικανόφιλου καθεστώτος του Μπατίστα. Τον Νοέμβριο του 1956, ο Κάστρο, ο Γκεβάρα και ακόμα 80 γκεριλέρος (αντάρτες) απέπλευσαν με ένα μικρό σκάφος, το

Γκράνμα, από το Μεξικό με κατεύθυνση την Κούβα. Έπεσαν σε ενέδρα του στρατού που τους αποδεκάτισε και απέμειναν μόνο 12 αγωνιστές. Το γεγονός, όμως, αυτό δεν πτόησε τους επαναστάτες. Μέσα στα επόμενα χρόνια ενέτειναν την επίθεση ενάντια στο καθεστώς και από κοινού με τους αγώνες και τις μαζικές διαδηλώσεις των εργαζομένων, των φοιτητών και των αγροτών, την Πρωτοχρονιά του 1959 μπόκαν θριαμβευτές στην Αβάνα.

Ο Γκεβάρα συνεισέφερε τα μέγιστα στην εδραίωση της κουβανικής επανάστασης, η οποία μετεξελίχθηκε σε σοσιαλιστική για να μπορέσει να επιβιώσει και να κάμψει την ιμπεριαλιστική επέμβαση. Ταξίδεψε σε πάρα πολλές χώρες για οικονομική συνεργασία και βοήθεια, ενώ από τον Ιούλιο του 1959 αποτέλεσε μέλος της κυβέρνησης στο Υπουργείο Βιομηχανίας. Το γεγονός πως το προλεταριάτο και οι οργανώσεις του διαδραμάτιζαν «συμπληρωματικό ρόλο» στο αντάρτικο κίνημα έδωσε στην κουβανική επανάσταση μια ιδιαίτερη μορφή. Από τη μια η Κούβα προσεδονόταν όλο και περισσότερο στην γραφειοκρατικοποιημένη ΕΣΣΔ, από την άλλη το καθεστώς πάσχιζε να εξάγει την επανάσταση σε άλλες χώρες (πράγμα εκ διαμέτρου αντίθετο με την μονολιθικότητα της γραφειοκρατίας): ο ίδιος ο Τσε κάλεσε στην Κούβα τον ηγέτη της 4^{ης} Διεθνούς, Ερνέστ Μαντέλ για να συνδράμει στην σοσιαλιστική οικοδόμηση, ενώ, επίσης το καθεστώς οργάνωνε και χρηματοδοτούσε αντάρτικα κινήματα διεθνώς.

Ο Τσε γρήγορα εναντιώθηκε στην ΕΣΣΔ όσον αφορά την πολιτική των κρατικοποιήσεων, ενώ διαφώνησε ριζικά με την πολιτική της «ειρηνικής συνύπαρξης»

με τον ιμπεριαλισμό. Κατήγγειλε την εργαλειοποίηση της Κούβας και των άλλων εξαρτημένων στην ΕΣΣΔ κρατών για τις πολιτικές σκοπιμότητες του Κρεμλίνου κατά τον Ψυχρό Πόλεμο.

Στην προσπάθειά του να μεταδώσει την επανάσταση, ο μεγάλος επαναστάτης ταξίδεψε στο Κονγκό και τη Βολιβία. Στις δύο αυτές χώρες επιχείρησε να οργανώσει αντάρτικα με στόχο να ρίξει τις αντιδραστικές - αυταρχικές κυβερνήσεις. Η εμμονή, όμως, του Γκεβάρα στην «κουβανική συνταγή» του αντάρτικου, χωρίς αυτό να έχει βρει ερείσματα στη βολιβιανή κοινωνία, καθώς και η υποβάθμιση του ρόλου της δράσης των μαζών και των εργατικών οργανώσεων, στάθηκαν μοιραία για την ίδια του τη ζωή.

Μένοντας στην ιστορία ως «ρεαλιστής που επιδίωκε το αδύνατο», ο θρυλικός Ερνέστο Τσε Γκεβάρα εξακολουθεί να αποτελεί φάρο για κάθε αγωνιστή και εξεγερμένο. Ένα αιώνιο παράδειγμα ειλικρινούς αφοσίωσης και αυτοθυσίας για τη χειραφέτηση των εργαζομένων, των φτωχών και των λαϊκών στρωμάτων.

Το ΕΑΜ, ο ΕΛΑΣ και μια προειλημμένη απόφαση

■ Καρβούνης Γρηγόρης

Στις 28 Σεπτέμβρη, συμπληρώθηκαν 80 χρόνια από την ίδρυση του ΕΑΜ. Η συγκρότηση του οφείλεται στην προδοτική, για το προλεταριάτο, στάση του ΚΚΕ να δημιουργήσει ένα εθνικοαπελευθερωτικό μέτωπο που θα ενώσει όλο τον ελληνικό λαό προς την εθνική απελευθέρωση και όχι προς την σοσιαλιστική επανάσταση. Οι ιδρυτικοί του στόχοι ήταν η αντίσταση στους κατακτητές, η εθνική απελευθέρωση και μετά από αυτήν η επιβολή του δημοκρατικού καθεστώτος με την παράλληλη προκήρυξη εθνικών εκλογών.

Το γεγονός ότι το ιδρυτικό του ΕΑΜ δεν έθετε ως στόχο την κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο, δεν πρέπει να αποδοθεί σε «στιγμιαία λάθη» ή σε «αναγκαίες συγκυρίες και τακτικές» της περιόδου, όπως αναμασούσε διαρκώς η ηγεσία του ΚΚΕ για πάνω από 70 χρόνια. Πρόκειται για μία συνειδητή εγκληματική απόφαση της σταλινοποιημένης 3^{ης} Διεθνούς: την περίφημη θεωρία του «σοσιαλισμού σε μία χώρα» που προέβλεπε την αντικατάσταση της σοσιαλιστικής επανάστασης σε όλον τον υπόλοιπο πλανήτη, με την αστική, καθώς «δεν είχαν ωριμάσει οι συνθήκες». Η θέση αυτή ήταν ένα προκάλυμμα της σταλινικής γραφειοκρατίας του Κρεμλίνου για να μην χάσει τα υλικά της προνόμια, καθώς αν πραγματοποιούνταν και σε άλλες χώρες σοσιαλιστικές επαναστάσεις και αυτές δεν εκφυλιζόνταν γραφειοκρατικά, θα επέφεραν μία νέα ώθηση και στο ρωσικό προλεταριάτο για να πραγματοποιήσει την πολιτική του επανάσταση στην ΕΣΣΔ και να πάρει την εξουσία, από τα χέρια των γραφειοκρατών.

Το ΚΚΕ υιοθέτησε πλήρως αυτές τις βαθιά αντί-μαρξιστικές θέσεις στην 6^η Ολομέλεια του 1934. Σε αυτήν αποφασίστηκαν η «Θεωρία» των Σταδίων» και η τακτική των Λαϊκών Μετώπων. Συγκεκριμένα, η ανάλυση του ΚΚΕ περιελάμβανε την ακόλουθη προδοτική συλλογιστική. Η επανάσταση στην Ελλάδα πρέπει να έχει αστικοδημοκρατικό χαρακτήρα, καθώς στον «αστικοτσιφλικάδικο χαρακτήρα της ελληνικής οικονομίας κυριαρχούσαν οι μισό-φεουδαρχικές σχέσεις παραγωγής». Δεύτερον, η κατεύθυνση αυτή, προϋπέθετε την δι-

αταξική συνεργασία με τις «προοδευτικές – δημοκρατικές» μερίδες της αστικής τάξης (βλ. Σύμφωνο Σκλάβαινα – Σοφούλη το 1936). Με στρατηγικό στόχο όχι την ανατροπή της αστικής εξουσίας και την δικτατορία του προλεταριάτου, αλλά την πάλη για την εγκαθίδρυση της αστικής δημοκρατίας, η αντιδραστική τακτική του Λαϊκού Μετώπου αντικατέστησε την επαναστατική τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου.

Ο ελληνοϊταλικός πόλεμος του 1940, που ξέσπασε ως ένα αποτέλεσμα της γενικότερης ενδοϊμπεριαλιστικής σύγκρουσης, έδωσε την απαραίτητη ευκαιρία στην ηγεσία του ΚΚΕ να ταχθεί με την «υπεράσπιση της πατρίδας», και μάλιστα υπό την διεύθυνση της δικτατορικής κυβέρνησης Μεταξά. Στις 31-10-40, ο Ζαχαριάδης, που ήταν φυλακισμένος στην Κέρκυρα, έστειλε το περίφημο 1^ο του γράμμα, στο οποίο έγραφε τα εξής: «... **Σήμερα όλοι οι Έλληνες παλεύουμε για τη λευτεριά, την τιμή, την εθνική μας ανεξαρτησία. Ο λαός της Ελλάδας διεξάγει... έναν πόλεμο εθνικοαπελευθερωτικό, ενάντια στο φασισμό του Μουσολίνι... Στον πόλεμο αυτό που τον διευθύνει η κυβέρνηση Μεταξά, όλοι μας πρέπει να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις, δίχως επιφύλαξη...**».

Μετά την αναχαίτηση του ιταλικού στρατού την σκυτάλη της επίθεσης ανέλαβε η γερμανική πολεμική μηχανή. Τα στρατεύματα του Χίτλερ κατάφεραν μέχρι τις αρχές του καλοκαιριού του 1941 να καταλάβουν την Ελλάδα και να την τριχοτομήσουν με Ιταλία και Βουλγαρία. Έτσι, έρχονται τα χρόνια της κατοχής. Η ελληνική αστική τάξη και τα επιτελεία της, μετά την κατάρρευσή τους, φυγαδεύτηκαν με την βοήθεια των Βρετανών στο Κάιρο, αφήνοντας τις φτωχές εργατοαγροτικές μάζες έρμαια στην βανυσότητα των δυνάμεων του Άξονα.

Τότε, η ηγεσία του ΚΚΕ επιχείρησε να συνεργαστεί με όλα τα αστικά κόμματα για την συγκρότηση ενός ενιαίου εθνικού μετώπου που θα παλέψει για την απελευθέρωση της Ελλάδας και για την επιβολή του (αστικού) δημοκρατικού καθεστώτος. Εν τέλει, αφότου το σύνολο των «δημοκρατικών» κομμάτων αρνήθηκαν και αντιμετώπισαν με εχθρότητα αυτήν την πρόταση, η ηγεσία του ΚΚΕ προχώρησε στην ίδρυση του ΕΑΜ στο

οποίο συμμετείχαν και άλλα 3 κόμματα ελάσσονος σημασίας, το Σοσιαλιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΣΚΕ), το Αγροτικό Κόμμα Ελλάδας (ΑΚΕ) και η Ένωση Λαϊκής Δημοκρατίας (ΕΛΔ).

Το ΕΑΜ πολύ γρήγορα κατάφερε να μαζικοποιηθεί θεαματικά —στις αρχές του 1944 αριθμούσε πάνω από 2 εκατομμύρια μέλη— και επίσης είχε υπό τον έλεγχό του περίπου το σύνολο της ελληνικής επαρχίας. Παράλληλα, τον Φεβρουάριο του 1942 ιδρύεται και το στρατιωτικό σκέλος του ΕΑΜ, ο ΕΛΑΣ, που κάνει την πρώτη του εμφάνιση το καλοκαίρι του 1942 στην Δομνίστα της Ευρυτανίας, με αρχηγό τον Άρη Βελουχιώτη. Ο ΕΛΑΣ μέσα σε 2 χρόνια, από μία μικρή ολιγομελή ομάδα που δεν ξεπερνούσε τα 15 άτομα, έφτασε το 1944 να αριθμεί πάνω από 120.000 τακτικό και εφεδρικό στρατό. Ήδη από το 1943, μετά από την παράδοση των Ιταλών και του πολεμικού τους υλικού στον ΕΛΑΣ, η στρατιωτική του υπεροχή ήταν αδιαμφισβήτητη σε σχέση με τις άλλες αντιστασιακές οργανώσεις.

Κατά τη διάρκεια της κατοχής, πολιτικοί και στρατιωτικοί προερχόμενοι από τον βενιζελικό χώρο δημιούργησαν κι άλλες αντιστασιακές οργανώσεις, που σε ορισμένες μάλιστα περιπτώσεις, συνεργάστηκαν και με τον ΕΛΑΣ. Αυτές οι οργανώσεις είναι ο ΕΔΕΣ του Ζέρβα και η ΕΚΚΑ του Ψαρού και κατά την ίδρυσή τους εμφανίζονταν με έναν θολό δημοκρατικό και αντιβασιλικό χαρακτήρα. Το πεδίο δράσης τους περιοριζόταν σε λίγες περιοχές της Ηπείρου και στον Παρνασσό. Όμως, από το 1943 οι συσχετισμοί δύναμης των αντιστασιακών δυνάμεων άλλαξαν καθοριστικά προς την πλευρά του ΕΛΑΣ. Ένα άλλο κράτος είχε αρχίσει να δημιουργείται στην ελληνική ύπαιθρο κάτω από τη διοίκηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και των ελεύθερα εκλεγμένων αντιπροσώπων στα χωριά και στις πόλεις. Για πρώτη φορά, εφαρμόστηκαν σε γενική κλίμακα ορισμένες δομές αυτοοργάνωσης, όπως οι γενικές λαϊκές συνελεύσεις, αλλά και μορφές εξουσίας από τα κάτω, όπως ήταν τα λαϊκά δικαστήρια. Αυτή η συντριπτική υπεροχή του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ οδήγησε τον ΕΔΕΣ και την ΕΚΚΑ σε ανοιχτή συνεργασία με τον βασιλιά, τα τάγματα ασφαλείας, τους Χίτες του Γρίβα και τους Βρετανούς ιμπεριαλιστές. Αυτή η συμμαχία απέβλεπε στο τσάκισμα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και έτσι αρχίζει η πρώτη φάση του εμφυλίου. Από αυτή τη σύγκρουση μέχρι τον Απρίλιο του 1944, ο ΕΛΑΣ ουσιαστικά είχε εξουδετερώσει την ΕΚΚΑ, ενώ ο ΕΔΕΣ που δε έχει διαλυθεί ακόμα παραμένει μία πραγματικά ασήμαντη και αποδεκατισμένη δύναμη στα βουνά της Ηπείρου.

Στα μέσα του Οκτώβρη του 1944, μετά την αποχώρηση των γερμανικών στρατευμάτων, ουσιαστικά ο ΕΛΑΣ είναι η κυρίαρχη δύναμη στην απελευθερωμένη Ελλάδα. Η επαναστα-

τική κατάσταση στη χώρα φτάνει στο ζενιθ. Με την ελληνική αστική τάξη αυτοεξόριστη στο Κάιρο, δημιουργείται ένα τεράστιο πολιτικό κενό, που το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ θα μπορούσαν να το καλύψουν μέσα σε λίγες μέρες. Αλλά οι αγωνιστές του ΕΑΜ – ΕΛΑΣ λογαριάζανε χωρίς τον ξενοδόχο, δηλαδή την προδοτική ηγεσία του ΚΚΕ και την σταλινική γραφειοκρατία του Κρεμλίνου. Με τις διαδοχικές συμφωνίες των ηγεσιών του ΚΚΕ – ΕΑΜ με την διορισμένη, από τους Άγγλους ιμπεριαλιστές, κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου, στον Λίβανο και την Καζέρτα της Ιταλίας, η εξουσία ουσιαστικά παραχωρήθηκε πλήρως στον Παπανδρέου και μετέπειτα στο Βρετανό στρατηγό Σκόμπυ. Το ξεπούλημα της ελευθερίας του ελληνικού λαού, πραγματοποιήθηκε από πλευράς ΚΚΕ, έναντι πινακίου φακής, δηλαδή 6 υπουργεία στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας του Παπανδρέου.

Το οδυνηρό αποτέλεσμα αυτών των συμφωνιών και της προδοτικής πολιτικής του ΚΚΕ, ήταν τα γεγονότα των «Δεκεμβριανών» και η σφαγή αγωνιστών του ΕΑΜ και του εφεδρικού ΕΛΑΣ, στο κέντρο της Αθήνας, από την κυβέρνηση Παπανδρέου και τα βρετανικά στρατεύματα του Σκόμπυ, που λίγες μέρες πιο πριν το ΚΚΕ τούς είχε υποδεχθεί στον Πειραιά ως «φίλους και απελευθερωτές συμμάχους». Το ΚΚΕ πιστό στις ντιρεκτίβες του Κρεμλίνου, δεν έφερε τα τακτικά στρατεύματα του ΕΛΑΣ στην Αθήνα, αλλά προτίμησε να τα στείλει στην Ήπειρο για να καταδιώξουν τους ελάχιστους εναπομείναντες υποστηρικτές του Ζέρβα. Η προαποφασισμένη ήττα του 1944 και η ατιμωτική Συμφωνία της Βάρκιζας τον Φλεβάρη του 1945 —με τον αφοπλισμό των ανταρτών και την διάλυση του ΕΛΑΣ— αποτέλεσαν την τελευταία πράξη μιας επανάστασης που απλά δεν ολοκληρώθηκε ποτέ, με απόλυτη ευθύνη της ντόπιας και ξένης σταλινικής γραφειοκρατίας.

Οι μόνοι που προέβλεψαν την κατάληξη και την προδοσία της ελληνικής επανάστασης ήταν οι τροτσκιστές. Εξ αρχής, διακήρυτταν πως ο χαρακτήρας του Β' Π.Π. ήταν καθαρά ιμπεριαλιστικός και όχι «πατριωτικός ή αντιφασιστικός» όπως δήλωνε η ηγεσία του ΚΚΕ. Εξηγούσαν ότι το ΕΑΜ αν δεν πάρει έναν καθαρά ταξικό χαρακτήρα και αν δεν εγκαταλείψει τα αστικοδημοκρατικά του κελεύσματα, η ήττα είναι αναπόφευκτη. Τέλος, επέμεναν πως οι Αγγλοαμερικάνοι δεν θα έρθουν για να μας απελευθερώσουν, αλλά για να βοηθήσουν την ελληνική αστική τάξη να ξαναπάρει την εξουσία. Φυσικά, αρκετοί τροτσκιστές, επειδή κράτησαν μια συνεπή ταξική – επαναστατική στάση, προσπαθώντας να μετατρέψουν τον πόλεμο σε επανάσταση, βρέθηκαν δολοφονημένοι από τους σταλινικούς και την ΟΠΛΑ, ενώ όσοι επέζησαν κατασφυοφαντήθηκαν από το ΚΚΕ.

